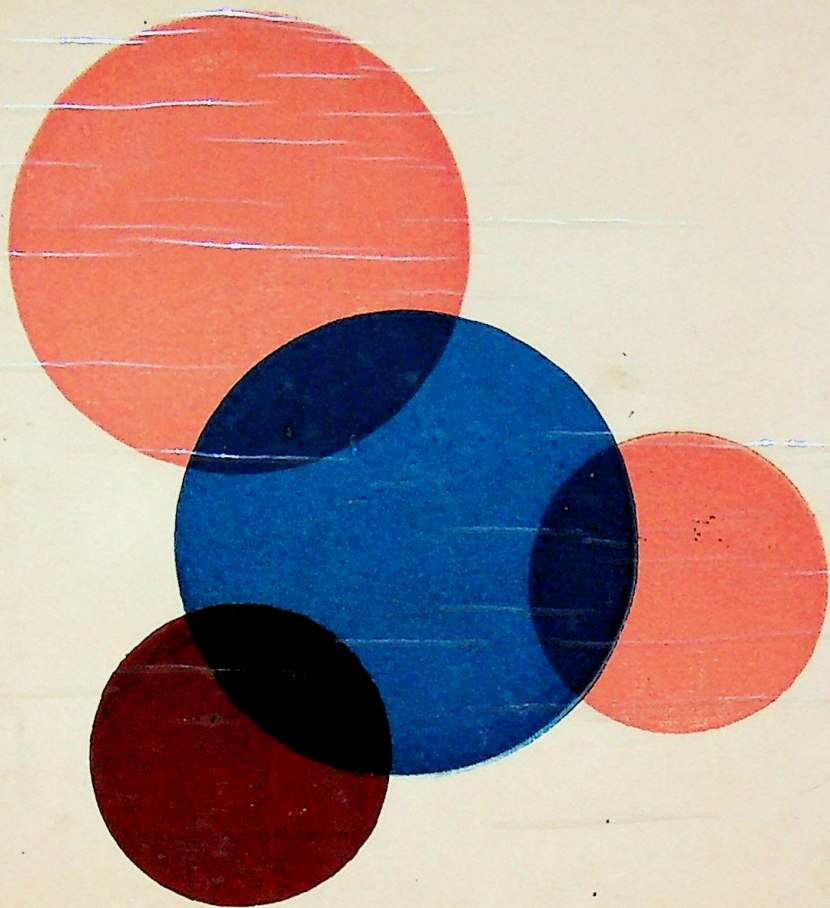

அண்ணல் தமிழ்

தொகுப்பு :

மீரா

டாக்டர். இரா. மோகன்

அண்ணல் தமிழ்

தொகுப்பாசிரியர்கள் :

பேராசிரியர் மீரா
டாக்டர் இரா. மோகன்

அன்னம் (பி)லிமிட்டட்.,
சிவகங்கை

முதல் பதிப்பு

அண்ணல் தமிழ்

முதற்பதிப்பு : செப்டம்பர் 1990

அச்சாக்கம் : அகரம் பிரிண்டர்ஸ் சிவகங்கை

விற்பனை உரிமை : அன்னம் (பி)லிட்., சிவகங்கை

விலை ரூ 12—00

பதிப்புரை

மு. வரதராசனார், தெ. பொ. மீனாட்சி சுந்தரனார், வ. சுப. மாணிக்கனார் முதலான தமிழ்ப் பேரறிஞர்களின் வரிசையில் வைத்து எண்ணத்தக்கவர் பேராசிரியர் தமிழண்ணல் (இராம பெரியகருப்பன்) 'அன்பும் பண்பும் அடக்கமும் எளிமையும் ஒருவடிவான பேராசிரியப் பெருந்தகை' எனத் தமிழ் ஆர்வலர்களால் ஒருங்கே போற்றி மதிக்கப் பெறும் தமிழ்ச் செம்மல் அவர். அசோக வனத்தில் சீதையைக் கண்டு வந்த அனுமன்; 'நற்பெருந் தவத்தன் ஆய நங்கையைக் கண்டேன் அல்லேன். இற்பிறப்பு என்பது ஒன்றும், இரும்பொறை என்பது ஒன்றும். கற்பு எனும் பெயரது ஒன்றும் களிநடம் புரியக் கண்டேன், என இராமனிடத்துப் புகழ்ந்து கூறுவான். அனுமனின் மொழியில் நாமும், 'நற்பெருந் தவத்தன் ஆய நம்பியைக் கண்டேன் அல்லேன்; எளிமை என்பது ஒன்றும், மக்கட் பண்பு என்பது ஒன்றும், கூர்த்த அறிவு என்பது ஒன்றும் களிநடம் புரியக் கண்டேன்' என்று பேராசிரியர் தமிழண்ணலைப் புகழ்ந்து கூறலாம்.

பேராசிரியர் தமிழண்ணலின் மணிவிழா மதுரை மாநகரில் 7. 10. 89 அன்று தவத்திரு குன்றக்குடி அடிகளார் தலைமையில் மிகச் சிறப்பாக நடந்தது; முத்தமிழ்க் காவலர் கி. ஆ. பெ. விசுவநாதம் மணிவிழா மலரை வெளியிட்டார்; திரு

பே. தேவசகாயம் மலரின் முதற்படியைப் பெற்றுக் கொண்டார்; தொழிலதிபர்— அறதெறி அண்ணல் லெ. நாராயணன் செட்டியார் பேராசிரியர் தமிழண்ணலுக்கு மணிவிழா குழு வினரின் சார்பில் நிதியளித்தார்; சிறுகதை மன்னர் எஸ் எஸ் தென்னரசு எம். எல். ஏ. பேராசிரியர் தமிழண்ணல் எழுதிய 'உங்கள் தமிழைத் தெரிந்து கொள்ளுங்கள்' என்ற நூலை வெளியிட்டார்; வள்ளுவத் தென்றல் ந. மணிமொழியன் பேராசிரியருக்குப் பொன்னாடை போர்த்திச் சிறப்பித்தார். கவிஞர் முடியரசன், பதிப்புச் செம்மல் டாக்டர் ச. மெய்யப்பன், தமிழறிஞர் சாலமன் பாப்பையா, திரு. செல்வி செளந்தர பாண்டியன், திரு. விஜய திருவேங்கடம், திரு. கருணை தாசன், திரு. செ. செல்லப்பன், திரு. சொக்கு சுப்பிரமணியன் டாக்டர் மா. வண்ணமுத்து ஆகியோர் கலந்து கொண்டு பேராசிரியர் தமிழண்ணலுக்குப் பாராட்டுரை வழங்கினர்.

பேராசிரியர் டாக்டர் தமிழண்ணல் அவர்களின் மணிவிழாவை ஒட்டி வெளியான மலர், பேராசிரியர் முத்துசிவன் மணிவிழா மலர், பல்கலைச் செல்வர் தெ. பொ. மீ. மணிவிழா மலர், சொல்லின் செல்வர் ரா. பி. சேதுப்பிள்ளை மணிவிழா மலர் முதலான மலர்களைப் போல் அரிய இலக்கியப் பேழையாக —கருத்துப் பெட்டகமாக— விளங்குவதாக அறிஞர்கள் பலர் பாராட்டினர்; மலரில் தமிழ் இலக்கியம், இலக்கணம் தொடர் பாக வெளிவந்துள்ள சில ஆய்வுக் கட்டுரைகள் தமிழ் ஆய்வுலகிற்கு அணி சேர்க்கும் தகைமை வாய்ந்தன எனக் கருத்துரைத்தனர். அவர்களின் கருத்துரையை ஏற்று மணிவிழா மலரில் இடம்பெற்ற ஐந்து கட்டுரைகளைத் தனி ஒரு நூலாக வெளியிடும் முயற்சியை இப்போது மேற்கொண்டுள்ளோம்; மணிவிழா மலரில் இடம்பெறாத பதிப்பாசிரியர்களின் இரு

கட்டுரைகளை நூலின் இறுதியில் சேர்த்துள்ளோம். நூலுக்கு 'அண்ணல் தமிழ்' எனப் பெயரிட்டுள்ளோம்.

இந்நூலில் இடம்பெற்றுள்ள ஏழு கட்டுரைகளும் வாழ்வியல், கருத்தியல், இலக்கியவியல், இலக்கணவியல், அறவியல், திறவியல் எனப் பொருளால் பல தரத்தன; திறத்தன. பல கலைக்கழகங்களும், தன்னாட்சிக் கல்லூரிகளும் பட்ட வகுப்பு மாணவர்களுக்கு இந்நூலைப் பாட நூலாக வைக்கலாம். இந்நூல் பாட நூலானால், அதிலிருந்து கிடைக்கும் வருவாய் பேராசிரியரின் பெயரால் ஓர் அறக்கட்டளைபா இலக்கியப் பரிசோ நிறுவுவதற்குப் பயன்படுத்தப்படும்.

தமிழ் கூறு நல்லுலகம் எங்கள் முயற்சிக்கு ஆக்கமும் ஊக்கமும் நல்கும் என நம்புகிறோம்.

மீரா

இரா .மோகன்

உருவத்தாற் சிறியவன்றான் எனினும் நல்ல
உள்ளத்தால் உயர்மதியால் பெரியன் ஆவன் ;
பருவத்தால் முதிர்ந்துவரும் புலமை கொண்டான்
பாதியிலே உதிர்ந்துவிழும் வெம்பல் இல்லை ;
உருவத்தில் மெலியவன்றான் எனினும் கல்வி
ஊற்றத்தால் புலமையினால் வலிமை மிக்கான் ;
எருவைத்தாற் பயிர்வளரும் ; புலமை வைத்தான்
இவனிடத்தே தமிழ்வளரும் செழித்து நன்றே .

கவியரசு முடியரசன்

உள்ளே

- 1 வாழ்வியல் இயக்கம் —9
தவத்திரு குன்றக்குடி அடிகளார்
- 2 இந்திய இலக்கியங்களின் கருத்து ஒருமைப்பாடு
டாக்டர் தா. ஏ. ஞானமூர்த்தி —15
- 3 இளங்கோவடிகளின் —31
உலகளாவிய பார்வை
பேராசிரியர் ம. ரா. போ. குருசாமி,
- 4 தமிழுக்கு இன்று புதிய இலக்கணம் தேவை. —60
டாக்டர் பொற்கோ
- 5 அறம் பிழைத்தால்...? —78
ந. மணிமொழியன்
- 6 பாரதியார்-ஒரு-கட்டுரையாசிரியர் —85
டாக்டர் இரா மோகன்
- 7 அண்ணாவின் திரை உரையாடல்கள் —104
பேராசிரியர் மீரா

1868

Received of the Treasurer of the
County of ...

the sum of ...

for ...

...

...

...

...

...

...

...

...

வாழ்வியல் இயக்கம்

தவத்திரு குன்றக்குடி அடிகளார்

வாழ்க்கை ஒரு நெடிய பயணம். இந்த நெடிய பயணத்தில் மனிதன், மாமனிதனாக அதாவது முழுமனிதனாக வளர்ந்து உருப்பெறுகிறான். மனித வாழ்க்கையின் வளர்ச்சி ஒரு பரிணாம வளர்ச்சி! இந்த வளர்ச்சி தனிமனிதனாக நின்று ஒருவன் சாதித்துக் கொள்ளும் வளர்ச்சியல்ல. ஒருவனுடைய வாழ்க்கை முழுதான்-நிறைநல வளர்ச்சியை அடைய, பலர் உதவி தேவை. ஆன்மா உருவம் இல்லாதது! ஆனால் அறியும் உணர்வுடையது. ஆயினும் உருவம் இலாமையின் காரணமாக அறிவு இருந்தும் இல்லாதநிலை. எனவே, இயக்கம் இல்லை; வளர்ச்சி இல்லை. அறிவு நலம் சார்ந்த ஆன்மா, அறியாமையோடு பிணைப்புண்டு கிடக்கிறது. இயக்கமும் செயற்பாடும் இல்லையானால் அறிவுநலம் இல்லை; வளர்ச்சி இல்லை. உயிர் இருந்தும் இல்லாதது போலத்தான். கோடையில் நீர்வற்றிக் கிடக்கும் குளத்தினால் யாதுபயன்? கோடைகாலத்தில் இலைகள், தளிர்கள் உதிர்ந்த நிலையில் மொட்டையாக நிற்கும் மரத்தினால் என்ன பயன்? இந்த நிலையில் திருவருளின் கண்ணோட்டம் உயிர்பால் வீழ்கிறது. ஒருதலைமகன் வழி, உயிரின் இயக்கம் தொடங்குகிறது; வாழ்வு தொடர்கிறது.

ஆம்! ஒவ்வொருவர் வாழ்விலும் கிடைத்த முதல்துணை

தந்தை—அப்பன்தான். உயிர் அப்பனிடம் ஓராண்டு உற்றிருந்து ஜவ்வரிசி அளவு வடிவமுள்ள ஓர் உருப்பெற்று பயணத்தைத் தொடங்கி, தாயின் கருப்பையைச் சென்று சேர்கிறது. முதற்பயணத்தில் கிடைத்தது ஒரு உரு. அவ்வளவுதான்! ஆனால் இயக்கத்திற்குரிய புலன்கள், பொறிகள் கிடைக்கவில்லை. ஆம்! தாயின் கருப்பையே உயிருக்கு முழுவடிவம் கொடுக்கிறது. ஆகா! என்ன அற்புதம்! ஜவ்வரிசி பிரமாணமுள்ளதாயிருந்த விந்துவை முதலாகக் கொண்டு எந்தாய் தனது வயிற்றில் அற்புதமான மூளையும், இதயமும், அற்புதமும் அழகும் ஆற்றலும் வாய்ந்த ஒரு உருவமாக என்னை உருவாக்கித் தந்த கொடைக்கு ஈடு ஏது? ஆதலால் உயிர்சந்தித்த—பெற்ற இரண்டாவது துணைதாய்! உயிர் உடம்பெடுத்துப் பிறந்தாயிற்று! குழந்தை என்ற பெயருடன் சிலகாலம்—படுத்து, உட்கார்ந்து, தவழ்ந்து, தள்ளாடி நடந்து, விழுந்து, எழுந்து நடந்து பையனாயிற்று! அப்பனும் அம்மையும் எப்போதும் உடன் இருப்பதில்லை; இருக்கவும் முடிவதில்லை. இப்போது அவர்கள் அடுத்த உயிரின் பயணத்தை ஆரம்பித்து வைக்கும் பணியில் ஈடுபட்டுவிட்டனர். அப்படியில்லாது போனாலும் அவர்கள் மூத்த தலைமுறையினர். இளமைநலம் சார்ந்த பையனுடைய உணர்வுகளை அவர்களால் புரிந்து கொள்ள முடிவதில்லை. சிலர் புரிந்து கொள்ளவும் முயற்சி செய்வதில்லை. “பையன் நேற்றுத்தோன்றினான், நாம் முத்தோர்” என்ற எண்ணம் அவர்களுக்கு! இஃது ஒருவகை நோய்! ‘இதனைத் தலைமுறை இடைவெளி’ என்கின்றனர்.

இந்தச் சூழ்நிலையில் தனக்குச் சிலஆண்டுக்கு முன் பயணத்தைத் தொடங்கிய அண்ணன் துணையாக அமைகின்றான். அவன் ஆவல்களை, ஆர்வங்களைப் புரிந்து கொள்கின்றான்; உடனுக்குடன் அடையத் துணையாய் இருந்து உதவி செய்கின்றான்; உணர்வில் ஒன்றாகின்றான்; உறவாகி வாழ்கின்றான்; வாழ்விக்கின்றான். ஆயினும் என்ன செய்ய? வாழ்க்கையென்பது நாம் பெற்றதை, மற்றவர்களும் பெறத்

துணை செய்வதுதானே! அதனால் ஒவ்வொருவருடைய வாழ்வும் பிறிதோர் உயிரின் பயணத்திற்குத் துணையாய் அமைதல் இயற்கை; தவிர்க்க முடியாத கடமை; அத்தகைய அமைவில் பிறிதோர் உயிர்ப் பயணத்திற்குத் துணைசெய்யத் தக்க உற்பத்திக் கருவிகளுடன் ஒருத்தி பிறந்தாள்; வளர்ந்தாள். குறிப்பிட்ட இளமைப் பருவம் மீதாரத் தொடங்கிய நிலையில் அண்ணனிடம் கொண்டுள்ள உறவு அமைவு பெறுவதில்லை. பாசம், அன்பாக மாறி வளர்ந்தது. இப்போது காதல்பருவம். காதல் பருவத்தில் அண்ணனிடமிருந்த—ஐயனிடமிருந்த உறவு நெகிழும் நிலையில் ஒருத்தியைத் தேடுகிறது.

ஒருத்தி என்ன கடைவீதியில் கிடைப்பாளா? அப்படிக்கிடைத்தாலும் வாழ்க்கைத்துணை நலமாக அமைவாளா? ஆதலால் இவன் பிறந்து வளரத் தொடங்கிய காலத்திலேயே இவனுக்காக ஒரு பெண்ணை ஈன்றெடுத்து வளர்த்து மனைவியாகத் தர முன்வரும் மாமனார், மாமியார் சாதாரணமான பணியையா செய்கிறார்கள்! இல்லை, அவர்கள் செய்வது மிகப்பெரிய பணி—உதவி! அதனாலேயே “அன்புடைய மாமன், மாமி” என அழைக்கப்படுகிறார்கள்! ஆம்! எதிர்வரும் தேவையை நெஞ்சில் நினைந்து உதவிசெய்வது ஒரு பெரிய அறம். மாப்பிள்ளைகளுக்கு வாய்க்கும் அன்புடைய மாமன், மாமியைப்போல் பெண்கள் அனைவருக்கும் வாய்த்துவிட்டால் இந்த உலகம் ஒரு சொர்க்கம்தான்! ஐயனை—அண்ணனைத் தொடர்ந்து அன்புடைய மாமன், மாமி!

அடுத்து, காதல் மனைவி. அனைத்திலும் தனக்கு ஒப்புடைய தலைவி! இவன் வாழ்க்கைக்கு ஒப்புதல் அளித்து உடன் பயணம் செய்யும் தலைவி—மனைவி! வாழ்க்கைத் துணை நலம்! வேராக நின்று தாங்கி வளமுட்டி வாழ்வளிப்பவள்!

இதுவரை வந்தமைந்த துணைகள் உயிருள்ளன! இப்போது துணையாய் வந்தமைவது கருவியாக அமையும் பொருள்!

பொருள், வாழ்க்கையின் தேவை! பொருளில்லார்க்கு இவ்வுலகம் இல்லை! அந்தப் பொருளும் உழைப்பால் வந்த பொருளாதலால் ஒண்பொருளாயிற்று! போதுமா! வாழ்க்கை இயக்கமாகி வளர்ந்து வருகிறது. ஆனாலும் முழுமையான நிறைநலம் சார்ந்த நிலை இன்னமும் வரவில்லை. ஆனால் இந்த நிலையையே முழுமை நிலை என்று பலர் எண்ணுகின்றனர். இது தவறு.

அடுத்த நிலை, குலம் சார்ந்து வாழ்தல்! அதாவது, குலமரபு பேணிக்காத்து வளர்த்தல். இங்குக்குலம் என்று கருதப்பெறுவது சாதியன்று. குலம் என்பது ஒழுக்கம்; பண்பு சார்ந்த மரபு! அதாவது வழிவழியாக ஒரு சிறந்த நற்பண்பு மீதூர்ந்து வருதல்.

“குலம் சுரக்கும் ஒழுக்கம் குடிகட்கெல்லாம்”

என்றான் கம்பன்.

“இலன் என்னும் எவ்வம் உரையாமை ஈதல்
குலனுடையான் கண்ணே உள்”

என்றது திருக்குறள். ஆதலால் தான்பிறந்த குலம் சார்ந்த சிலரொடு உறவு நலம் காத்தல் பண்புநலம் சார்ந்த வாழ்வியலுக்குத் தேவை. குலம் பொருந்தி வாழ்தலுக்கு அடுத்த நிலை, சுற்றம் சூழ வாழ்தல்! சுற்றம் சூழ வாழ்தல் அன்பினை வளர்க்கும்; தன்னம்பிக்கையைத் தரும்; பாதுகாப்பு உணர்வு மேலிடும்; கோட்டை, கொத்தளங்கள் தரும் பாதுகாப்பிலும் சுற்றம்தரும் பாதுகாப்பு மிகுதி. சிறந்த சுற்றம் வாழ்விற்குத் தூண்டுகோல்; நெம்புகோல்; சுற்றம் தாங்குகோலாக வளர்ந்து விளங்கும். குற்றம் குறைகளை மறந்து சுற்றம் பேணுதல், வாழ்க்கை வளரத் தேவை. வாழ்க்கை வளர்ச்சியின் முழுநிலை ஊரில் நிறைவு பெறுகிறது.

ஆம்! ஊரோடு சார்ந்து ஊரவர் கேண்மை பேணி வாழ்தல் வேண்டும். ஊரை வளர்த்து வாழ்தல் வேண்டும். ஊர் எது?

ஆன்றவிந்து அடங்கிய கொள்கைச் சான்றோர்பலர் வாழ்வது ஊர். ஊர் பழித்தாலும் அதனை அணியெனக் கொண்டு டொழுகி ஊராகி வாழ்தலே வாழ்வின் நிறைவு. இதுவரையில் நலஞ் சார்ந்த வாழ்நிலை. நிறைநலம் என்பது வேறு. அஃது உலகந்தழீஇயது. இந்தப் படிமுறை வளர்ச்சியில் ஓர் ஆன்மா வளர்தலை — வாழ்வியலாக வளர்தலை — இயக்கமாகி வளர்தலை அப்பரடிகள் அழகுற விளக்குகின்றார்.

வாழ்வியல் பயணம் முடியவில்லை; தொடர்கிறது. தொடர்கிறது என்று கூறுவது தவறு. உயிர், தன்னை உற்று நோக்குகிறது. இல்லை, உற்று நோக்க ஆன்மாவை ஆற்றுப்படுத்துகிறது சிவம்-கடவுள்! ஆம்! உற்று நோக்கியதன் பயன்? ஆன்மாமெள்ளத் தற்சார்புநிலை அடைந்து வந்துள்ளது. ஆற்றலில் தற்சார்பு வரவேற்கத்தக்கது. ஆனால் வாழ்நிலையில் தன்னலம் வளர்ந்துவிடக் கூடாது. ஐயனிடமிருந்து அன்பு தடம் புரள்கிறது. வீட்டின் இடையில் சுவர் தலைகாட்டுகிறது. காதல் மனைவி! வேலைக்காரியாகிறாள்! அந்நியமாகிறாள்! அவள், தனக்குரிய கடமைகளைச் செய்யும் இயந்திரம்! அவளுக்கு இவன் செய்ய வேண்டிய கடமைகள் இல்லை என்றநிலை! இந்த நிலை, முறை திறம்பிய வாழ்நிலை! துய்க்கும் நெறியில் துறவு சார்ந்தாலே துய்த்தல் சிறப்பாக அமையும், துறவும், துய்த்தலும் இரட்டைநாடிகள். ‘‘பிடியூட்டிப் பின்னுண்ணும் களிறு’’ என்பதறிக. இது துறவும், துய்த்தலும் ஒருங்கிணைந்த வாழ்வுநிலை. அப்போதுதான் அன்பு வளரும்; அறம் வளரும்; துறவு வாழ்க்கை தனி வாழ்க்கையல்ல. துறவும் துய்த்தலும் கலந்ததே நிறைநலம் சான்ற வாழ்க்கை! அப்போதுதான் உழைப்பு உணவாகிறது. கூடி உணவு உண்ணும் சுற்றம் சார்ந்த வாழ்வு மலர்கிறது. உழைப்பின் பயன் உலகை உண்பிக்கப் பயன்படுகிறது. இதுவே அறம் சார்ந்த எருதுவின் வாழ்க்கை முறை! எருது மீது எம்பெருமான்! உழைத்துப் பலபொருள் படைத்து அளித்து வாழ்வித்து வாழ்ந்த எருதுவின் வாழ்க்கை! இத்தகையோர்

இதயத்தில்தான் எம்பெருமான் எழுந்தருள்கின்றான்! அந்த
இதயத்தை உறைவிடமாகக் கொள்கின்றான்! ஊர்தியாகக்
கொள்கின்றான்! ஊர்தியாகக் கொள்கின்றான்! வாழ்க்கை
நிறைநலம் எய்திய நிலை இதுவே!

‘அப்பன் நீ அம்மை நீ ஐய னும்நீ
அன்புடைய மாமனும் மாமி யும்நீ
ஒப்புடைய மாதரும் ஒண்பொரு ளும்நீ
ஒருகுலமும் சுற்றமும் ஒரு ரும்நீ
துய்ப்ப்னவும் உய்ப்ப்னவும் தோற்று வாய்நீ
துணையாயென் நெஞ்சந் துறப்பிப் பாய்நீ
இப்பொன்நீ இம்மணிநீ இம்முத்துநீ
இறைவன்நீ ஏறார்ந்த செல்வன் நீயே!’

—திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள்

இந்திய இலக்கியங்களின் கருத்து ஒருமைப்பாடு

டாக்டர் தா. ஏ. ஞானமூர்த்தி

நிலைபேறுடைய இலக்கியங்கள் அனைத்தும் உயரிய கருத்துக்களின் களஞ்சியங்கள் எனலாம். தலைசிறந்த இந்திய இலக்கியங்களில் நனிசிறந்த கருத்துக்கள் நிறைந்துள்ளன. இக் கருத்துக்கள் மக்கள் வாழ்வைப் பண்படுத்தும் பெற்றி வாய்ந்தவை. இவை பெரும்பாலும் ஒருமைப்பாடுடையன வாய்த் திகழ்கின்றன. மக்கள் நல்வாழ்வில், நாட்டங்கொண்ட சீரிய சிந்தனையாளர்களின் கருத்துக்கள் ஒன்றுபட்டிருத்தல் இயல்பேயாம். இவற்றுள் சிலவற்றை இனிக்காண்போம்.

காதல்

காதல் பேராற்றல் வாய்ந்தது. காதலைப்பற்றிப் பாடாத கவிஞன் இல்லை; எழுத்தாத இலக்கிய எழுத்தாளர் இல்லை. காதல் தொன்றுதொட்டு நிலவி வருவதால்தான் இவ்வுலகம் நிலைத்து நிற்கிறது. இக் காதல் இல்லையேல் இவ்வையகம் எப்போதோ அழிந்து மண்ணொடு மண்ணாய் மறைந்து போயிருக்கும். இக்காதலைப்பற்றிய உயர்ந்த கருத்துக்களை மிகப் பழங்காலத்திலிருந்தே நம் இந்திய இலக்கியங்கள் சிறப்பித்துப் பேசுகின்றன.

ஒருவனும் ஒருத்தியும் தற்செயலாய் எதிர்ப்பட்டுக் காதல் வயத்தராகின்றனர். அவர்கள் இருவரின் உள்ளங்களும் ஒன்று பட்ட தன்மையைச் சங்ககாலக் குறுந்தொகைப் பாடல் ஒன்று கூறுகிறது:

“என் தாயும் உன்னுடைய தாயும் ஒருவரையொருவர் அறியாதவர். உன் தந்தையும் என் தந்தையும் ஒருவரையொருவர் அறிந்ததில்லை. இந்நிலையில் செம்மண் நிலத்தில் பெய்த மழைநீர் அம்மண்ணொடு கலந்து அதன் தன்மையை அடைதல்போல அன்புடைய நம் இரண்டு உள்ளங்களும் தாமாகவே ஒன்றுபட்டு விட்டன” என்று தலைவன்வியந்து கூறுகிறான்.

“யாயும் ஞாயும் யாரா கியரோ
எந்தையும் நுந்தையும் எம்முறைக் கேளிர்
யானும் நீயும் எவ்வழி யறிதும்
செம்புலப் பெயனீர் போல
அன்புடை நெஞ்சம் தாங்கலந் தனவே”

(குறுந். 40)

தூய்மையான காதல் இருவர் நெஞ்சங்களை ஒன்றுபடுத்த வல்லது என்ற கருத்தினை இப் பாடல் உணர்த்துகிறது.

இராமனும் சீதையும் தங்களுடைய திருமணத்திற்குப் பிறகு ஒருவரையொருவர் காதலித்த தன்மையை வால்மீகி தம் வட மொழிக் காவியத்தில் சுவைபட உரைக்கிறார்.

“அவர்கள் இருவரும் ஒருவரை யொருவர்நன்கு உணர்ந்து கொண்டனர். அவர்கள் நா பேசவில்லை; உதடுகள் அசைய வில்லை; கண்கள் கூட பார்வையைச் செலுத்தவில்லை எனலாம். அவர்கள் இதயங்கள் ஒன்றோடொன்று பேசின; அவை இரண்டும் ஒன்றுபட்டு இயைந்தன. அவர்களுக்குள் யார் யாரை மிகுதியாகக் காதலித்தனர் என்று கூறுதற்கில்லை” இவ்வாறு வால்மீகி, இராமன், சீதை ஆகியோரின் காதலை விளக்குகிறார். இக் கருத்து ‘அன்புடை நெஞ்சம்

தாங்கலந்தனவே' என்ற குறுந்தொகை அடியோடு ஒத்திருத் தலை உணரலாம்.

கம்பர் தமிழ் அகப்பொருள் இலக்கண மரபுப்படி இராமனும் சீதையும் தங்கள் திருமணத்திற்கு முன்பு ஒருவரையொருவர் காதலித்ததாகத் தம் காப்பியத்தில் கூறுகிறார். இராமன் கோசிக முனிவரோடும் இலக்குவனோடும் மிதிலை நகரத்திற்குள் செல்லுங்கால் கன்னிமாடத்தின் மேல்மாடத்திலிருந்த சீதையைத் தற்செயலாகக் காண்கிறான்; சீதையும் இராமனைக் காண்கிறாள். இருவரும் காதல்வயத்தராகின்றனர். இதனைக் கம்பர், 'இருவரும் மாறிப்புக் கிதய மெய் தினார்' என்பர். இங்குக் காதலால் இருவர் உள்ளங்களும் ஒன்றுபட்ட தன்மை குறிக்கப்படுகிறது.

துளசிதாசர் 'ராம சரித மானஸ்' என்ற தம்இந்திக் காவியத்தில் இராமனும் சீதையும் தங்கள் திருமணத்திற்கு முன்பு மலர்வனத்தில் சந்தித்துக் காதல் கொண்டனர் என உரைக்கிறார். சீதை தன் தோழியரோடு மலர்வனத்திற்குச் சென்று அங்குள்ள கோயிலில் பார்வதியைத் தொழுது தனக்குத் தகுதிக்கேற்ற கணவன் வாய்க்க அருளுமாறு வேண்டுகிறாள். அப்போது அம் மலர்வனத்திற்கு இராமன் இலக்குவனோடு செல்கிறான். அங்கு இராமன் சீதையை கண்டு அவள்பால் தன் உள்ளத்தைப் பறிகொடுக்கிறான். 'சீதையின் முகத்தை அவன் இமைகொட்டாமல் பார்த்தான். சீதையின் எழிலைக் கண்ட இராமன் பூரித்துப் போனான். அவன் உள்ளத்துள்ளே ஆனந்தம் பொங்கியது. அதை வெளியிட்டுச் சொல்ல வார்த்தை வரவில்லை. சீதையின் கண்களும் இராமன் மீது பதிந்தன. அவள் கண்கள் இமைக்கவில்லை. கண்களின் வழியாகத் தனது இதயத்துக்குள் இராமனை வைத்துக்கொண்ட. சீதை அவனை வெளியே போகவொட்டாது தடுக்கத் தன் இமைகளை மூடிக்கொண்டாள்'.

இவ்வாறு துளசிதாசரும் இருவர் உள்ளங்களை ஒன்றுபடுத்தும் காதலின் ஆற்றலைக் குறிப்பிடுகின்றார்.

பிரிவு

காதலர் ஒருவரையொருவர் பிரிந்திருக்கும் நிலையில் அவர்களின் காதல்பெருக்கு நன்கு புலப்படும்.

தலைவன் பொருளீட்டும் பொருட்டுத் தலைவியைப் பிரிந்து செல்ல நினைப்பான். அதை உணர்ந்த தலைவி அவன் பிரிவைத் தாங்க இயலாது என்பதைத் தலைவனுக்கு உணர்த்துவாள். தலைவன் அவள் நிலையை உணர்ந்து பிரிந்து செல்வதைத் தவிர்ப்பான். இது தொல்காப்பியத்தில் 'செலவழுங்கல்' எனப்படும்.

தன்னைப் பிரிந்து செல்லக் கருதிய தலைவனை நோக்கி தலைவி, "நீங்கள் கொடிய காட்டைக் கடந்து வேற்று நாட்டிற்குச் சென்று தங்கள் செயலில் ஈடுபட்டிருக்குங்கால் இங்கிருந்து அங்கு வருபவர்களிடம் என்னைப் பற்றிக் கேட்கா தீர்கள், ஏனென்றால் அவர்கள் நான் இறந்துபட்ட செய்தியைத் தான் கூறுவார்கள். அதைக் கேட்டதும் நீங்கள் மேற்கொண்ட செயல் முடிவுறாமல் போய் மிகவும் துன்பப்படுவீர்கள்" என்கிறாள். இவ்வாறு கலித்தொகை பாடுகிறது.

"அன்பற மாறியாம் உள்ளத் துறந்தவள்
பண்பும் அறிதிரோ என்று வருவாரை
என்திறம் யாதும் வினவல; வினவின்
பகலின் விளங்குநின் செம்மல் சிதையத்
தவலருஞ் செய்வினை முற்றாமல் ஆண்டோர்
அவலம் படுதலும் உண்டு" (கலி. 19)

திருக்குறளும் இதே கருத்தை,

"செல்லாமை யுண்டேல் எனக்குரை மற்றுநின்
வல்வரவு வாழ்வார்க் குரை"

என்று தலைவி கூறுவதாகக் குறிப்பிடுகிறது. இதே கருத்து வெவ்வேறு இந்திய மொழியில் அமைந்த காதல் கவிதைகளில் காணப்படுகிறது.

பிராகிருத மொழியில் கி. பி. 50-இல் தோன்றிய கதாசப்தசதி (Gata Saptasati) என்ற கவிதை இலக்கியத்தில் காதலி தன் தோழியரை நோக்கி, “இன்று நான் அழுவதைத் தடுக்காதீர்கள். ஏனென்றால் நாளை என் காதலன் என்னை விட்டுப் பிரிந்து சென்ற பிறகு நான் உயிரோடு இருந்தால் அழவே மாட்டேன்” என்கிறாள். அதாவது காதலன் பிரிந்தால் தன் உயிர் போய்விடும் என்பதாகும்.

வால்மீகி இராமாயணத்தில் சீதை தன்னொடு கானகத்திற்கு வரின் பெரிதும் அவள் துன்பப்பட நேரும்; ஆகையால் வர வேண்டாம் என இராமன் கூறுகிறான். அதற்கு அவள், “நீங்கள் என்னை விடுத்துப் போக விரும்பின், போகலாம்; ஆனால் பிறகு நீங்கள் என்னைப் பார்ப்பீர்கள் என்று நினைக்காதீர்கள்” என்கிறாள்.

18-ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த பிக்கரிதாஸ் என்ற இந்திக் கவிஞர் ஒரு பாடலில், காதலி தன்னைப் பிரியக்கருதிய காதலனை நோக்கி, “ஐயனே! நீங்கள் பிரிந்து செல்ல விடை தருகிறேன். சிவபெருமான் உங்கள் முயற்சி வெற்றி பெறச் செய்வாராக! ஆனால் தாங்கள் செல்லுமுன் எனக்கு ஓர் உறுதிமொழியைத் தரவேண்டும் என் இறுதிச் சடங்கை யொட்டி என்னைக் கங்கையில் குளிப்பாட்டியவுடனே நீங்கள் புறப்படுவதாக உறுதி கூறுங்கள்” என உரைப்பதாகப் பாடுகிறார். காதலன் நீங்கின் காதலி உயிரும் நீங்கும் என்ற கருத்தையே இப் பாடலும் உணர்த்துகிறது.

மனைமாட்சி

ஸ்ரீநாதன் தெலுங்கு மொழியில் எழுதிய ‘காசிக்காண்டம்’ என்ற காவியத்தில் கற்பின்மேன்மையைச் சுட்டுகிறார். தேவ குருவான வியாழபகவான் காசியிலுள்ள பன்ன சாலைக்குச் செல்கிறார். அங்கு அகத்தியரையும் அவர் மனைவி உலோபா முத்திரையையும் வணங்கிக் கற்பின் பெருமையை எடுத்துரைக்கிறார்; அப்போது கற்பென்னும் திண்மை இல்லாத பெண்களால் நேரும் தீமைகளைக் குறிப்பிடுகிறார்.

‘ஆசை மிகுதியால் கட்டுப்பாடின்றிச் சான்றோரால் குற்றம், என்று கருதப்பட்ட. வழியில் நடக்கும் பெண் தன்கணவனையும் அவன் குலத்தினரையும் நரகத்தில் தள்ளிவிட்டுத் தானும் அதில் வீழ்ந்து அழிவாள்’ என்று கூறுகிறார். இதனால் கற்புடைய மனைவியால் கணவன் பெருஞ்சிறப்புப் பெறுவான் என்பது குறிப்பாக உணர்த்தப் பெறுகிறது.

பண்புடைய மனைவியே எல்லா அறச்செயல்களுக்கும் காரணமாகிறாள் என்று காளிதாசர் தம் வடமொழிக் காவியமாகிய ‘குமாரசம்பவத்தில்’ 6-ஆவது காண்டம் 3-ஆம் சுலோகத்தில் குறிப்பிடுகிறார். அதே சுலோகத்தில் அவர், சிவ பெருமான் அருந்ததியைக் கண்டபோது தாம் அவளைப் போன்று தூய்மையும் மாட்சிமையும் வாய்ந்த ஒருமனைவியைத் திருமணம் செய்துகொள்ள விரும்பினார் என்கிறார். தூய்மையும் புனிதமும் நிறைந்த அன்புடைய மனைவியினாலேயே வாழ்க்கையின் அறச்செயல்கள் அனைத்தும் நிறைவேறுதலால் சிவபெருமான் அவ்வாறு விரும்பினார் என்றும் உரைக்கிறார்.

கோவலன் சிலம்பை விற்க ஆயர்சேரியிலிருந்து மதுரைக்குப் புறப்படுமுன்பு தான் கண்ணகிக்குச் செய்த துன்பங்களை எல்லாம் அவளிடம் சொல்லிப் பெரிதும் வருந்துகிறான். அப்போது கண்ணகி அவன் தன்னைப் பிரிந்திருந்ததால் தன்னால் அறச் செயல்கள் பல செய்ய இயலாமற் போனதைப் பற்றி மனம் நொந்து கூறுகிறாள்.

“அறவோர்க் களித்தலும் அந்தணர் ஓம்பலும்
துறவோர்க் கெதிர்தலும் தொல்லோர் சிறப்பின்
விருந்தெதிர் கோடலும் இழந்த என்னை”

என்கிறாள். இச் சிலப்பதிகார அடிகளிலிருந்து அறத்தை மேற்கொண்ட சான்றோர்க்கு அளித்தல், எல்லா உயிர்க்கும் செந்தண்மை பூண்டொழுகும் அந்தணர்களைக் காத்தல், பற்றற்ற துறவிகளுக்கு உதவுதல், விருந்தோம்புதல் ஆகியன

மனைவியால் நிறைவேறும் சீரிய அறச்செயல்கள் என்பது தெளிவாகிறது.

இக்கருத்துக்கள் அனைத்தும் “இல்லதென் இல்லவள் மாண் பானால்”, “மங்கலமென்ப மனைமாட்சி” என்ற திருக்குறள் அடிகளின் கருத்துக்களோடு ஒத்துள்ளமையை உணரலாம்.

கல்வி

கல்வியின் சிறப்பு பற்றிய கருத்துக்கள் இந்திய இலக்கியங்களில் ஒருமைப்பாடுடையனவாய்த் திகழ்கின்றன.

‘வாழ்வதற்கோ சமுதாய வாழ்க்கைக்கோ முன் ஏற்பாடுகளைச் செய்துகொள்வது மட்டும் கல்வியின் உண்மை நோக்கமன்று. வளமையும் முழுமையும் தூய்மையும் வாய்ந்த வாழ்க்கையைப் பெற உதவுவதே கல்வியின் நோக்கம். இத்தகைய கல்வியே மனிதனைப் பொய்மையிலிருந்து உண்மையையும் இருளிலிருந்து ஒளியையும் இறப்பிலிருந்து இறவாப் புகழுடம்பையும் எய்தச் செய்கிறது!’ இவ்வாறு காளிதாசர் ‘குமாரசம்பவ’த்தில் கல்வியின் மேன்மையை ஒதுகிறார். அறிவொளியைத் தருவதும், நிலைத்த புகழை நிலைநாட்டுவதும், மெய்மையை உணரச் செய்வதும் கல்வியே என்பது இதனின்றும் புலனாகிறது.

‘சாஸ்திரம் எல்லாம் கற்றபின்தான் ஒருவன் பயன்பெற்ற வனாகிறான். அவன் தேவதை போல மனிதர்களுள் மேன்மேலும் பிரகாசிக்கிறான். புத்தியிலுண்டாகும் அந்த சாஸ்திர ஞானமானது காமம், குரோதம், பலம், கர்வம், விபரீத ஞானம் இவற்றை மேகங்களைக் காற்று ஒதுக்குவது போல விரைவாக ஒதுக்கி விடுகிறது’ எனக் கல்வியின் சிறப்பினை வியாசர் தம் மகாபாரதம்—அநுசாசன பர்வம் 227—ஆவது அத்தியாயத்தில் விளக்குகிறார்.

சீவகன் தக்கநாட்டை விடுத்து மத்திய தேயத்திற்குச் செல்லுங்கால் வழியில் ஒரு காட்டின் கண் தங்கி இருக்கிறான்.

அப்போது பல கலைகளையும் கற்றுணர்ந்த பவத்தன் தன் காதலியைக் காணாமல் மிக்க வருத்தத்துடன் சீவகனை அடைகிறான். சீவகன் அவனுடைய வருத்தத்திற்குரிய காரணத்தை வினவுங்கால் கல்வியின் சிறப்பைக் குறிப்பிடுகிறான்.

“தன் துன்பக் காலத்திற்கென வைத்திருக்கும் பொருளைக் கொடுத்தேனும் ஒருவன் கற்றல் வேண்டும். கற்றபின் ஞானக் கண்ணும் உண்டாகும்; ஞானக்கண் உண்மைப் பொருள்களை உணரச் செய்யும்; துன்பத்திற்கு உதவியுமாகும். கல்வியைத் தவிர மற்றவை பொருள்கள் அல்ல. கல்வியினால் மீண்டும் பொருள்கள் உண்டாகும்; புகழும் ஏற்படும். இத்தகைய கல்வியறிவு நிரம்பிய நீர் வருந்துதற்கு என்ன காரணம்?” என்று பவத்தனைக் கேட்கிறான்.

“கைப்பொருள் கொடுத்தும் கற்றல் கற்றபின்
கண்ணுமாகும்
மெய்ப்பொருள் வினைக்கும் நெஞ்சின்
மெலிவிற்கோர் துணையுமாகும்
பொய்ப் பொருள் பிறகள் பொன்றாப் புகழுமாந்
துணைவியாக்கும்
இப்பொருள் எய்தி நின்றீர் இரங்குவதென்னை
என்றான்”
(சிந். 1595)

என்பது சிந்தாமணிப் பாடல்.

“நுட்பமாய்ச் சிறந்த நூல்களை ஆராயும் அறிவில்லாதவனுடைய அழகும் தோற்றப் பொலிவும் மண்ணினால் சிறப்பாகப் புனையப்பட்ட பதுமைக்கு ஒப்பாகும்” என்ற இக் கருத்தினை,

“நுண்மாண் நுழைபுலம் இல்லான் எழில்நலம்
மண்மாண் புனைபாவை யற்று”

என்ற குறளில் திருவள்ளுவர் உணர்த்துகிறார். நாலடியாரும் “கல்வியழகே அழகு” என வற்புறுத்திக் கூறுகிறது.

புரந்தரதாசரின் கன்னட கீர்த்தனைகளில் ஒன்று ‘‘ வெறும் உடலழகால் வரும் பயன்யாது? கல்வியறிவு பெறாதவரையில் உடலழகு என்ன பயனைத் தரும்’’ (பு.தா. கீ. 320) எனப் பாடுகிறது.

இச் சான்றுகளிலிருந்து கல்வியானது புலமை ஒளியாகிய அழகையும், மெய்யுணர்வையும், மனத்தூய்மையையும், துன்பத்தில் உதவியையும், புகழையும் தருகின்றது என்ற கருத்து ஒன்றுபட்டிருத்தல் புலனாகிறது.

ஈகை

இல்லாதவர்களுக்குப் பொருளைக் கொடுத்து உதவுவது ஈகையாகும். இதனைக் ‘கொடை’ என்றும், ‘தானம்’ என்றும், ‘வள்ளண்மை’ என்றும் கூறுவர். இது தலையாய அறமாக இந்திய இலக்கியங்களில் போற்றப்படுகிறது, ‘‘ஈதலாகிய அறம் ஒருவனுக்கு நிலைத்த புகழைத் தரும். இப்புகழைத் தவிர மக்களுயிர்க்குச் சிறந்த இம்மைப்பயன் வேறொன்றும் இல்லை’’ எனத் திருவள்ளுவர் உணர்த்துகிறார்.

‘ஈதல் இசைபட வாழ்தல் அதுவல்ல
தூதிய மில்லை உயிர்க்கு’

என்பது குறள்.

தயரதன் கைகேயிக்குக் கொடுத்த வரத்தின் படி இராமன் தனக்குரிய செல்வத்தை எல்லாம் துறந்து கானகத்திற்குப் புறப்படுகிறான். அச் சமயத்தில் ஓர் அந்தணன் இராமனிடம் தானம் பெற வருகிறான். நாட்டையே துறந்து செல்லும் இராமன் தன்னிடம் பொருளில்லை என்று அந்தணனுக்குக் கூறியிருக்கலாம். சான்றாண்மை மிக்க நல்லோர்கள் தம் முடைய துன்பக் காலத்திலும் உதவிவேண்டி வருவோர்க்கு இல்லை என்று கூறமாட்டார்கள். எனவே இராமன் அப் போது தனக்கென எஞ்சியிருந்த சில பசுக்களை அந்தணனுக்குத் தானமாக வழங்குகிறான். அந்தணன் மனம் நிறைவு பெறவில்லை. இராமனிடமிருந்து மேலும் பெரும்பொருளைப்

பெற அவன் உள்ளம் ஆசை கொள்கிறது. அதை இராமன் உணர்கிறான். தனக்கு இயலாத அந்நிலையிலும் இராமன் 'இல்லை' என்ற சொல்லைக் கூறவில்லை. அளவு மீறிய அந்தணன் ஆசையைக் கண்டு தனக்குள் சிரித்துக் கொள்கிறான். இராமனின் இந்தக் கொடைப் பண்பை இலங்கையில் சிறையிருந்த சீதை நினைவுகூர்ந்து அழுவதாகக் கம்பர் பாடுகிறார்.

“பரித்த செல்வம் ஒழியப் படருநாள்
அருத்தி வேதியற்கு ஆன்குலம் ஈந்தவன்
கருத்தின் ஆசை கரையின்மை கண்டு இறை
சிரித்த செய்கை நினைந்தமும் செய்கையாள்”

ஈகையாகிய அறத்தினை இப் பாடல் நயம்பட அறிவுறுத்துவதை உணரலாம்.

“இல்லாதவருக்கு வரையாது கொடுத்து தவுவதாகிய ஈகைப் பண்பை நமக்குள் வளர்த்துக் கொள்ள வேண்டும். மேகங்கள் தமக்குள் ஈர்த்துச் சேகரிக்கும் நீரினை மழையாகப் பெய்து இம் மாநிலத்தை வாழ்விக்கின்றன. அதுபோலப் பொருளைச் சேர்க்கும் செல்வர்கள் இல்லாதவருக்குக் கொடுத்து அவர்களின் வாழ்க்கையை வளமுறச் செய்யவேண்டும்” என்று காளிதாசர் தம் காப்பியமாகிய 'இரகுவம்ச'த்தில் நான்காவது காண்டம் 86—ஆவது சுலோகத்தில் ஈகை அறத்தை வற்புறுத்துகிறார்.

“தானம்தான் எல்லாப் புண்ணியங்களிலும் மேலான புண்ணியம்; வேதத்தில் சொன்ன எந்த உயர்ந்த தர்மங்களை ரிஷிகள் சிலாக்கிக்கின்றனரோ அவற்றுள் எல்லாம்தானம் மிகச் சிறந்தது என்பதில் எனக்கு ஐயமில்லை. தானம் செய்தவர்களால் உண்டாக்கப்பட்ட வழியில்தான் புத்திமான்கள் நடக்கின்றனர். அவர்கள் உயிரைக் கொடுப்பவர்கள் அன்றோ? அவர்களிடத்தில் தானே தர்மம் வேருன்றி இருக்கிறது?.” இவ்வாறு பீஷ்மர் தானத்தின் தனிச்சிறப்பை யுதிஷ்டரருக்கு விளக்குவதாக வியாச பாரதம் கூறுகிறது.

துளசிதாசர் தம் இந்தி இராமாயணத்தில் பம்பை ஏரிக்கு ஈகைப் பண்புடைய வள்ளலை உவமையாகக் கூறுகிறார். கானகத்தில் சீதையைப் பிரிந்த இராமன் இலக்குவனோடு அவளைத் தேடிச் செல்லும்போது வழியில் பம்பை ஏரியை அடைகிறான். தூய்மையான நீர் நிறைந்து விளங்கும் அந்த ஏரியில் பல விலங்குகள் வந்து நீர் அருந்துகின்றன.

“தாராள மனதுள்ளவன் இல்லத்தில் வறியவர்கள் எப்பொழுதும் திரண்டிருப்பதைப் போல, விலங்குகள் அங்கு வந்து எப்பொழுதும் தண்ணீர் அருந்தின”

என்று துளசிதாசர் பாடுகிறார். இவ்வுவமை வாயிலாகப் பொருள் நிறைந்தவர் ஏழைகளுக்குக் கொடுத்து உதவ வேண்டும் என்ற கருத்தினைத் துளசிதாசர் வற்புறுத்துவது தெளிவாகிறது.

சாதி வேற்றுமை

16-ஆம் நூற்றாண்டில் கருநாடகத்தில் வைணவப் பெரியார்கள் கருத்துகள் கீர்த்தனை வடிவில் தோன்றின. இவற்றைத் ‘தாச இலக்கியம்’ எனக் கன்னட இலக்கிய வரலாறு குறிப்பிடுகிறது. அவ்வைணவப் பெரியார்களுள் ஒருவரான கனக தாசரின் ஒரு கீர்த்தனை குலவேற்றுமையைச் சாடுகிறது.

“குலம் குலம் குலமென்கிறார்கள்? குலம் யாது, மெய்மகிழ்வுள்ள மக்கட்கு? சேற்றினுள் தாமரை பிறக்க அதைக்கொண்டு பதுமநாபனுக்கு

அர்ப்பிக்க

வில்லையா? பசுவின் மாமிசத்துள் பிறந்த பாலைப் பிராமணர் பருகவில்லையா? மிருகத்தின் உடலிலே பிறந்த கத்தூரியை எடுத்துப் பூசுவர் யாவரும்; நாராயணன் எந்தக்குலம்? பார்வதி மணவாளன் எந்தக் குலத்தவன்? ஆன்மா எந்தக்குலம்?.. ...”

இது அந்தக் கீர்த்தனையின் மொழிபெயர்ப்பு. இவ்வடிகள்

சாதிவேற்றுமையை மிக வன்மையாகக் கண்டிப்பதை உணரலாம்.

இரவீந்தரநாத் தாகூர் தாம் வங்காள மொழியில் எழுதிய 'நைவேத்தியம்' என்ற நூலில் 'சாதிப்பற்று என்னும் பெயர் பூண்டு தீயைப்போலக் காயும் மிகக் கொடிய அநியாயம் வெள்ளப் பெருக்கைப் போன்ற தன் ஆற்றலின் மிகுதியால் அறத்தை அடித்துத் தள்ளிவிடப் போகிறது' என்ற கிறார். சாதிவேற்றுமை அறத்தையே வேரறுத்து விடும் என்பதைத் தாகூரின் இக்கூற்று நன்கு தெளிவுபடுத்துகிறது.

குமாரன் ஆசான் என்ற மலையாளக் கவிஞர் கவிதை நடையில் 'தூரவஸ்த' என்ற கதையைப் படைத்துள்ளார். சாவித்திரி என்ற நம்பூதிரி சாதியைச் சேர்ந்த பெண், சாத்தன் என்ற புலையனைத் திருமணம் செய்து கொள்வதை இக் கதை கூறுகிறது.

சாவித்திரி ஒரு கலகத்தில் சிக்கி ஆதரவற்றுத் தற்காப்புக் காக்கச் சாத்தன் என்ற புலையன் குடிசைக்குள் புகுந்து அவனைத் தஞ்சம் அடைகிறான். சாத்தன் மிகவும் இரக்கங் கொண்டு அவனுக்கு அன்போடு பணிவிடைகள் செய்கிறான். அவன் மனத்தில் அவன் பால் நன்றியுணர்ச்சி கலந்த காதல் அரும்புகிறது. முடிவில் அவள் சாத்தனை மணந்து கொள்கிறாள். பழக்க வழக்கங்கள் எவ்வளவு வன்மையான சுவர் எழுப்பினாலும் அன்புகலந்த நல்லுணர்ச்சிகள் அச்சுவரைத் தகர்த்தெறிய வல்லவை என்பதை இக்காப்பியக் கவிதை உணர்த்துகிறது.

‘மறையவர் தம்மைப் படைத்த கை அல்லவோ
பறையனைத் தானும் படைத்திருங்கை...’

எனக் கேட்கிறார் கவிஞர். சாதிவேற்றுமை களைந்து மக்கள் ஒன்றுபட வேண்டும் என்பதையே இம் மலையாளக் கவிதைக் கதையும் உணர்த்துகிறது.

‘சாதி சமயங்களைப் பாரோம்-உயர் ஜன்மம்த்
தேசத்தி லெய்தினராயின்
வேதியராயினும் ஒன்றே—அன்றி வேறுகுலத்தின
ராயினு மொன்றே’

‘சாதி இரண்டொழிய வேறில்லை என்றே
தமிழ்மகள் சொல்லிய சொல் அமிழ்தமென்போம்’

என்ற சுப்பிரமணிய பாரதியாரின் இப்பாடலடிகள் சாதி ஒற்று
மையை வலியுறுத்துகின்றன.

ஊழ்

இந்திய இலக்கிய எண்ணங்களின் மையமாக அமைவது ஊழ்
அல்லது விதியைப் பற்றியதாகும். இதை வடமொழியில்
‘கர்மா’ என்பர். ஊழாவது ஒருவன் முற்பிறவிகளில் செய்த
நல்வினை தீவினைகளின் பயன் மறுபிறவியிலும் அவனைத்
தொடர்ந்து சென்று எய்துகிறது என்பதாகும். இக்கருத்தை
இந்திய இலக்கியங்கள் பலவற்றிலும் காணலாம்.

காளிதாசர் ‘இரகுவம்சம்’ முதற்காண்டம் 20-ஆவது சுலோகத்
தில் முற்பிறவிகளில் நாம் செய்த வினையின் பயன்களை இப்
பிறவியின் நிகழ்ச்சிகளிலிருந்து உய்த்துணரலாம் என்கிறார்.
மேலும் அவர் 8-ஆவது காண்டம் 85-ஆவது சுலோகத்தில்
யமக்கள் இப்பிறவியில் செய்யும் செயல்களுக்கேற்ப அவர்களுக்கு
மறுபிறவி அமைகிறது என்றும் கூறுகிறார்.

வால்மீகி இராமாயணம் உத்தரகாண்டத்தின் இறுதிப்பகுதி
யில் முனிவர் ஒருவர் இராமனிடம் வருகிறார். விதியே முனிவர்
வடிவில் வந்ததாக வால்மீகி குறிப்பிடுகிறார். முனிவர்
இராமனை நோக்கித் ‘தன் கடமையில் கண்டிப்பாக இருக்கும்
ஒரு காவலனை வாயிலில் நிறுத்துக. நாம் பேசும் பேச்சு வேறு
வாரும் அறியக்கூடாது’ என்கிறார். வாயிலில் இருக்கும்
காவலனுக்குப் பதிலாக இலக்குவனைக் காவல் புரியுமாறு
இராமன் கட்டளையிடுகிறான். முனிவரும் தானும் பேசிக்

கொண்டிருக்கும் போது இலக்குவன் உள்ளே வந்தாலும் அல்லது அவர்கள் உரையினை ஒரு சிறிது கேட்டாலும் அல்லது உள்ளேவர வேறு எவரை அனுமதித்தாலும் இலக்குவனுக்கு மரண தண்டனை விதிக்கப்படும் என்றும் இராமன் எச்சரிக்கை செய்கிறான். இலக்குவன் அதற்கிசைந்து காவல் புரிகிறான். அப்போது சீற்றமிக்க துர்வாசர் அங்கு வந்து, தாம் இராமனை உடனே பார்க்க வேண்டும் என்றும், தம்மை உள்ளே செல்ல அனுமதிக்காவிட்டால் இலக்குவனையும் அயோத்தியிலுள்ள அனைவரையும் அழித்து விடுவதாக சீற்றமுடன் உரைக்கிறார். பாவம், இலக்குவன் என்ன செய்வான்! முனிவரை உள்ளே விட்டால் தனக்கு இறப்புத் தண்டனை கிடைக்கும்; விடா விட்டால், இராமன், அயோத்தி மக்கள் அனைவரும் அழிவர். இராமனும் அயோத்தி மக்களும் அழிவதைவிட, தான் ஒருவன் இறப்பதே நல்லது என முடிவு செய்து துர்வாசரை உள்ளே செல்ல அனுமதிக்கிறான். வந்த துர்வாசரை இராமன் வரவேற்று அமைதிப்படுத்தி அவருக்கு உணவளித்து அனுப்புகிறான். பிறகு இராமன் இலக்குவன் செய்த குற்றத்திற்காக அவனுக்கு மரண தண்டனை விதிக்கிறான். அப்போது வசிட்டர் அங்கு வந்து, 'இது விதியின் செயல். இலக்குவன் மரண தண்டனைக்கு உரியவனே இது போன்ற நிலையில் நாடு கடத்துவது இறப்புத் தண்டனைக்கு ஒப்பாகும் என்பதை நான் நன்கு அறிவேன்' என்றுரைக்கிறார். அவர் சொற்படி இலக்குவன் நாடு கடத்தப்படுகிறான். இந்நிகழ்ச்சி மூலமாக வால்மீகி விதியின் வன்மையை நன்கு தெளிவு படுத்தியுள்ளார்.

வியாசபாரதம் அநுசாசன பர்வத்தில் சிவபெருமான் உமாதேவிக்கு விதியின் வலிமையை விளக்குகிறார். 'ஓ தேவியே! மரண காலம் வந்தபோது எந்தப் பிராணிகளும் விதியைக் கடக்கமுடியாது. பல புழுக்களும் விட்டில் பூச்சிகளும் ஆயுள் அழியும்போது தாமே ஓடிவந்து எரிகின்ற விளக்குகளில் விழுகின்றன. வனங்களில் இருக்கும் மான் கூட்டங்கள் பலவற்றுள் எதற்கு காலம் வந்ததோ அதுதான் வலையில் அகப்படுகிறது.

எவை இறக்க வேண்டுமோ அவைதாம் இறக்கின்றன. பிழைத் திருக்கவேண்டிய காலத்தில் இறப்பது நடந்ததும் இல்லை; நடக்கப் போவதும் இல்லை. வினைப்பயன் நன்றோ தீதோ, அதைக் கடப்பது இயலாது.”

இச் சொற்களிலிருந்து வியாசரின் ஊழ்வினைபற்றிய எண்ணம் புலனாகிறது

இராமன், சீதை, இலக்குவன் ஆகியோரைக் காட்டில் விடுத்துத் திரும்பிய சுமந்திரன், இராமன் பிரிவால் உயிர் துடிக்கும் தசரதனை நோக்கி, “பிறப்பு இறப்பு, இன்ப துன்பம், இலாப நஷ்டம், நண்பர்களின் சேர்க்கை பிரிதல் இவை அனைத்தும் மாற்ற முடியாதவை; விதியாலும் காலத்தாலும் நிகழ்பவை” என்று ஆறுதல் கூறுவதாகத் துளசிதாசர் தம் இராமாயணத்தில் குறிப்பிடுகிறார். விதியின் வன்மையில் துளசிதாசருக்குள்ள நம்பிக்கையை இச் சொற்கள் புலப்படுத்து கின்றன.

தயரதன் கைகேயிக்குக் கொடுத்த வரத்தின்படி இராமன் காட்டிற்குச் செல்ல வேண்டுமென்ற செய்தியை அறிந்ததும் இலக்குவன் கனல் தெறிக்கச் சீற்றமுறுகிறான். ஏழுலகமும் தன்னை எதிர்த்தாலும் அவற்றைத்தன் அம்புக்கு இரையாக்கி அரசை இராமனுக்கு நல்குவதாகச் சபதம் செய்கிறான். அப்போது இராமன் அவனை அணுகி அறநெறியை எடுத்துரைத்து விதியின் வலிமையை விளக்குகிறான்.

“நதியில் நீரில்லாது போவது நதியின் பிழை அன்று; அது போலவே நமக்கு நேர்ந்துள்ள இந்த நிலை அரசனுடைய குற்றமன்று; நம்மை ஈன்று வளர்த்த தாயாகிய கைகேயியின் அறிவின் பிழையும் அன்று; நம்விதியினால் அமைந்த பிழையே யாகும். இதுபற்றி நீ சீற்றங் கொண்டதேன்?” என்று இராமன் இலக்குவனுக்கு அறிவுறுத்துவதாகக் கம்பர் பாடுகிறார். கம்பருக்கும் ஊழ்வினையில் உறுதியான நம்பிக்கை இருத்

தலை இப்பொருளமைந்த அவருடைய பாடல் உணர்த்து
கிறது.

‘‘ஊழிற் பெருவலி யாவுள மற்றொன்று
சூழினும் தான்முந் துறும்’’

என்று திருவள்ளுவர் அறத்துப்பாலில் முடிவாக ஊழின் வலி
மையை அறிவுறுத்துகிறார்.

இதுவரை கூறியவற்றால், காதல், மனைமாட்சி, கல்வியின்
சிறப்பு, ஈகை, சாதி வேற்றுமை, ஊழ் ஆகியவை பற்றிய
எண்ணங்கள் இந்திய இலக்கியங்களில் ஒன்றுபட்டுள்ளமை
யைத் தெளியலாம். இங்ஙனமே ஏனைய பல பொருள்கள்
பற்றிய கருத்துக்கள் உயரிய இந்திய இலக்கியங்கள்
அனைத்திலும் ஒத்துள்ளன. இவ்விலக்கியங்கள் நம் இந்திய
நாட்டின் ஒருமைப்பாட்டினை வளர்த்தற்கு உறுதுணையாய்
விளங்குகின்றன.

இளங்கோவடிகளின் உலகளாவிய பார்வை

பேராசிரியர் ம. ரா. போ. குருசாமி.

‘யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்’ என்ற குரல்இந்தத் தமிழ் மண்ணிலே இரண்டாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னரே எழுந்தது. மானுடரிடையே உரிமையுறவு நிலவுதற்குக் குரல் எழுப்பிய ஞானப் பெருந்தகை யாகிய பூங்குன்றனார் மற்றுமோர் இடத்திலே ‘மரம்சா மருந்துங் கொள்ளார் உரம்சாச் செய்யார் உறுதவம்’ என்றும் மொழிந்திருக்கிறார். முன்னையதில் மானுட நேயமும் பின்னதில் ஆன்ம நேயமும் ஒலிப்பதை நுனித்துணர வேண்டும். இவ்வாறு இரண்டாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னரே ஆன்மநேய ஒருமைப்பாட்டுரிமை சான்றோர் சிந்தனையில் எழுந்ததென்பது நம் பெருமித உணர்வுக்குக் காரணம் ஆகிறது. அந்தக் கால்வழியில் தோன்றிய இளங்கோவடிகளிடம் உலகளாவிய பார்வை இருந்திருக்க வேண்டும் என்று எதிர்பார்ப்பது இயற்கைதான்.

உலகளாவிய பார்வை’ என்னும்போது ஒரு சிறு விளக்கத்தை முன்னிறுத்துவது என்கடமை. தந்தையின் அணுகுமுறைக்கும் மகனின் அணுகுமுறைக்கும் வேற்றுமை நிலவுவது இயற்கை. முன்வைக்கப்படும் சிக்கல் ஒன்றாக இருந்தாலும், அணுகு முறையிலே வேற்றுமை இருக்க வாய்ப்பு உண்டு. ‘தலைமுறை இடைவெளி’ என்று சமுதாய இய

லார் இதனை விளக்குகிறார்கள். அடுத்தடுத்த தலைமுறைகளிடையே அனுகுமுறையில் வேற்றுமை இருக்கமுடியும் என்றால், பல நூற்றாண்டுகட்குமுன் வாழ்ந்த சான்றோரின் பார்வைக்கும் நம் பார்வைக்கும் வேற்றுமைகள் இருந்தால், அதில் வியப்பு ஏதும் இல்லை.

‘உலகப் பார்வை’ என்ற பின்னணியில் இளங்கோவடிகளின் பார்வையைக் கணிக்கப் புகும்போது இந்த நினைப்பு நம் நினைவரங்கிலிருந்து நீங்கிவிடக் கூடாது. அவர் காலத்துப் பார்வை வீச்சுக்கும் நம் காலத்துப் பார்வை வீச்சுக்கும் வேற்றுமை இருக்கிறது, பல பல வகைகளிலே.

இதனை இன்னும் சற்று விளக்கமாக பார்ப்பது நலம்.

உலக அரங்கில் ஏறத்தாழ முந்நாறு ஆண்டுகட்குமுன் தோன்றிய தொழிற் புரட்சியும் அதற்கு அடிப்படையாக இருந்த விஞ்ஞான ஆராய்ச்சியும் உலக வாழ்க்கையின் புற அமைப்பினை மிகவும் மாற்றிவிட்டன. ஐக்கிய அமெரிக்க நாட்டின் கிழக்குக் கரைக்கும் மேற்குக் கரைக்கும் இடையே நாலாயிரம் மைல் பரப்பு... கிழக்குக் கரையிலுள்ள ஒரு பள்ளியின் ஒரு வகுப்பு மாணவர்கள் மேற்குக்கரையிலுள்ள ஒரு பள்ளியின் அதே வகுப்பு மாணவர்களோடு ஒரே பாடத்தை ஒரே நேரத்தில் விவாதித்துக் கற்கிறார்கள். இதில் என்ன பெரிய வியப்பு என்று கேட்கத் தோன்றுகிறதல்லவா? ஒரே வகுப்பு, ஒரே பாடம், ஒரே நேரம் என்பதிலே வியப்பு இல்லை. கிழக்குக் கரை மாணவர்களோடு மேற்குக் கரை மாணவர்கள் தொலைக்காட்சி வாயிலாக அளவளாவி விவாதிக்கிறார்கள் என்பதுதான் வியப்பு. இரண்டு கரைகளுக்கும் இடையே இடத்தால்மட்டு மல்லாமல், காலத்திலும் வேறுபாடு உண்டு. ஆம், இரண்டுகரைகளுக்கும் நான்கு மணி நேர இடைவெளி உண்டு. காலம், இடம் இவற்றால் இயற்கையில் நிலவுகின்ற வேறுபாடுகளை வென்று மனிதர்கள் கருத்துப் பரிமாற்றம் செய்துகொள்ள இன்றைய அறிவியல் உதவுகிறது. மாணவர்கள் விவாதித்துக் கற்பதை நம் வீட்டுக் கூடத்திலுள்ள தொலைக்காட்சிப் பெட்டியில் பார்க்க முடிகிறது. ஏற்

கனவே தனித்தனியே ஒளிப்பதிவு செய்து, பின்னால் ஒளி பரப்புகின்ற வேலை அன்று; நடக்க நடக்க அந்தக் கணத்திலேயே ஒளிபரப்பமுடிகிறது.

இதே உத்தியைக் கொண்டு உலகத்துப் பல நாட்டுத் தலைவர்களைத் தொலைகாட்சியிலே ஒரே சமயத்தில் அளவளாவச் செய்ய முடியும்.

இது நம் காலத்து அறிவியல் சாதனை. (அறிவியலின் விளைவெல்லாம் நன்மை மட்டுமே தருகிறதா என்ற கேள்வியை இந்த வேளையில் எழுப்ப விரும்பவில்லை).

இளங்கோவடிகளின் காலத்தில் அக்காலத்தவர்க்கு வேண்டிய அளவுக்கு அறிவியலுணர்வு இருந்தது; ஆயினும், நம் காலத்து அறிவியற் சாதனை அவர் காலத்துக்கு இல்லை. அதனால், இரண்டு காலத்தவரின் புற வாழ்க்கையமைப்புகளில் வேற்றுமைகள் இருக்கவே செய்யும்.

ஒரு சிறு எடுத்துக்காட்டு...

நம் கையில் இருக்கிற சின்னஞ்சிறு கைக்கடிகாரம்... அதில் தான் எத்தனை அற்புதச் செய்திகள்! வினாடியில் நூற்றி லொருபகுதியைக் கூட துல்லியமாகத் தெரிவிக்கும் நம் கையிலுள்ள கடிகாரம்; பல நாட்டு மணிக் கணக்கையும் பொத்தாணை அழுத்தித் தெரிந்துகொள்ள முடியும். மின்னணுவளர்ச்சியின் உதவியால் கைக்கடிகாரத்தில் மணிமட்டு மன்றி நாள், மாதம், வருடக் கணக்குகளையும் அறிந்துகொள்ள முடிகிறது. திங்களின் வளர்பிறை தேய்பிறைத் தோற்றங்களையும் தெளிவாகக் கடிகார முகப்பிலேயே கண்டுகொள்ள முடிகிறது.

இளங்கோவடிகளின் காலத்திலேயே இந்த வசதி கிடையாது. கைக் கடிகாரம் இல்லாத காலம்தான். ஆனாலும், கால உணர்வு இல்லாத காலம் இல்லை.

இளங்கோவடிகளின் தமையன் சேரன் செங்குட்டுவன்: வடதிசை இமயச் சாரல் வரையிலே படைகொண்டு சென்றான்;

வட திசை மன்னர் பலர் திரண்டு வந்து எதிர்த்தனர். தமிழகத்துச் சேரனே வென்றான். போர் முடிந்தது. வெற்றி வாகை சூடிய மன்னவன் பாடிவீட்டில் அமர்ந்திருக்கிறான். உலகத்தை இருள் விழுங்கியது; பகல் முடிந்தது, மாலை வளர்ந்தது வானம் செக்கர் பூப்ப வெண் பிறை தோன்றி யது. அந்த வெண்பிறையைக் குறிப்பாகப் பார்த்தான் சேரன் செங்குட்டுவன். போர் நினைவிலேயே இருந்த அந்தத் தலைவனுக்கு இதுவரை கழிந்து போன காலத்தைப் பற்றிய நினைப்பே தோன்றவில்லை. செயல் முடிந்தது, காலம் பற்றிய சிந்தனை எழுந்தது. பிறை மதியைக் கூர்ந்து நோக்கிய மன்னவன் மதியிலே நிழலாடிய நினைவு எது என் பதை அரசாங்கக் கணி புரிந்துகொண்டான். ‘‘அரசே, நாம் வஞ்சி நகரத்திலிருந்து புறப்பட்டு முப்பத்திரண்டு மாதங்கள் ஆகின்றன’’ என்று சொன்னான்.

ஒரு சின்னஞ்சிறு கடிகாரம்—எவர் கையிலும் இன்று நாம் காண்கிற கடிகாரம் கண நேரத்தில் தெரிவிக்கிற செய்தியை அந்தக் காலத்தில் அதற்கென்றே நியமிக்கப்பட்டிருந்த ஒரு மணிதன் கண்டிப்பான கணிப்பு முயற்சியில் இடையறாது ஈடுபட்டிருந்து தெரிவிக்கிறான். காலக் கணி வேறு வேலை செய்ய முடியாது, நாழிகை தவறாமல்—நாள் தவறாமல் கணக்கு வைத்துக்கொண்டேயிருக்க வேண்டும். தலைவன் குறிப்பறிந்து அவனுக்கு நேரத்தை — கால அளவை அறி விக்க வேண்டும். அரசனும் — அவன் எவ்வளவு பேராற்ற லும் ஆணைச் செல்வமும் உடையவனாக இருந்தாலும் — நம்மைப்போல் மணிக்கட்டை ஒருகணம் பார்த்துக் கால அளவை அறிந்துகொள்ள முடியாது. செல்வமும்செல்வாக் கும் பெருகியவனாக இருந்தாலும் ஏடு தாங்கும் ஒரு கணி யைத் தான் நாட வேண்டும்.

சேரன் செங்குட்டுவன் காலக் கணக்கை அறிந்து கொண் டதை இளங்கோவடிகள் தெரிவிக்கிறார்:

அகல்வாய் ஞாலம் ஆரிருள் விழுங்கப்
பகல்செலு முதிர்ந்த படர்சூர் மாலைச்

செத்தீப் பரந்த திசைமுகம் விளங்க
அந்திச் செக்கர் வெண்பிறை தோன்றப்
பிறைஏர் வண்ணம் பெருந்தகை நோக்க
இறையோன் செவ்வியின் கணி எழுந்துரைப்போன்
'எண்ணான்கு மதியம் வஞ்சி நீங்கியது
மண்ணாள் வேந்தே வாழ்க' என்று ஏத்த

—தீர்ப்படை 143—501

வாழ்வின் புறக் கூறுகளிலே இளங்கோவடிகளைவிட நம் காலத்தவர்கள் மிகப் பெரியவளர்ச்சிகளைப் பெற்றவர்களாகப் பெருமைப் பட்டுக்கொள்ளலாம். நம் காலத்து ஆட்சி யாளர்களுக்கு ஏவு கணைகளும் அணுக் குண்டுகளும் உண்டு. இருந்த இடத்தில் இருந்த வண்ணமே ஒரு பொத்தானை அழுத்தியே பல்லாயிரம் மைல்களுக்கு அப்பா லுள்ள பகைநாட்டைப் பொசுக்கி விடலாம். கணநேரவேலை. காலங் காலமாகக் கட்டிக்காத்த நகரங்களைப் பொடியாக்கி விட முடியும். ஆனால், பதினெட்டு நாழிகையே நடந்த போருக்காகப் பல்லாயிரம் வீரர்களைத் திரட்டிக்கொண்டு முப்பத்திரண்டு மாத காலம் பயணத்திலேயே பொழுது கழித் திருக்கிறான் சேரன் செங்குட்டுவன்!

புற வாழ்வின் கூறுகளை முன்னிறுத்தி இளங்கோவடிகளின் உலகளாவிய பார்வையைக் கணிக்க முற்பட்டால், நம் காலம் வீணே கழியும். வாழ்க்கையின் விழுப்பொருள் நாட் டமே பண்பாட்டுக்கு நிலைக்களன் ஆவது.

நெடிய மொழிதலும் கடிய ஊர்தலும்
செல்வ மன்றுதம் செய்வினைப் பயனே
சான்றோர் செல்வம் என்பது, சேர்ந்தோர்
புன்கண் அஞ்சும் பண்பின்
மென்கட் செல்வம் செல்வ மென்பதுவே (நற்.210)

நல்வேட்டனாரின் இந்தப் பாடல் நயத்தக்க நாகரிகமாகிய பண்பாட்டின் தன்மையினைத் தெளிவாக்குகின்றது.

உலக வாழ்வு என்பது உணவு, உடை, உறையுள் இவற்றளவில் நின்று ஓய்ந்து விடுவதன்று; அரசியல் மேலாண்மையும் அதிகார மேலாண்மையும் நெடிது நிற்பன அல்ல... சுருங்கச் சொல்லின், பொருட்செல்வம் 'பூரியார் கண்ணும் உள்' (குறள்), நயத்தக்க நாகரிகம், அன்பு, அருள்... என்றிணைய விழுப்பொருள் நாட்டமே உலகை உய்விக்க வல்லது.

உண்டா லம்மஇவ் வுலகம் இந்திரர்
அமிழ்தம் இயைவ தாயினும் இனிதெனத்
தமியர் உண்டலும் இலரே முனிவ்
துஞ்சலும் இலர்பிறர் அஞ்சவ தஞ்சிப்
புகழெனின் உயிரும் கொடுக்குவர் பழியெனின்
உலகுடன் பெறினும் கொள்ளலர் அயர்விலர்
அன்ன மாட்சி அனைய ராகித்
தமக்கென முயலா நோன்தாள்
பிறர்க்கென முயலுநர் உண்மை யானே (புறம்.182)

என்ற பாடல் வாழ்வின் புறக் கூறுகளின் தாழ்நிலையினையும் விழுப் பொருள்களின் உயர்நிலையினையும் தெளிவாக்குகிறது. தேவர் அமுதே கிடைத்தாலும் தமியராக உண்பதை வெறுத்தல், பழிக்கு அஞ்சுதல், தமக்கெனவே வாழ்தலைப் போணாமை என எதிர்மறை வகையாலும், புகழ் நாட்டம், பிறர்க்கெனத் தொண்டாற்றுதல் என உடன் பாட்டுவகையாலும், விழுப்பொருள் நாட்டத்தை உறுதிசெய்கிறது, கடலுள் மாய்ந்த இளம்பெரு வழுதியின் இப்பாடல்.

உலகம் வாழ்வதே விழுப்பொருள் நாட்டம் உடையவரால்தான். அன்பு, அருள்... இவையே உலகை வாழ்விப்பன.

மாதரிக்குக் கோவலனும் கண்ணகியும் எவ்வகையாலும் தொடர்புடையவர் அல்லர். கவுந்தியடிகள் 'இவர்களை ஏற்றுப் பேணுக' என்று சொல்லிய ஒரு சொல், மாதரியின் அன்புக்குப் போதுமானதாக இருந்தது.

'இடைக்குல மடந்தைக்கு அடைக்கலம்தந்தேன், இந்தச்

சொல்லை ஏற்றுக்கொண்ட மாதரி, கண்ணகியைத் தன் மருகியாகவே பேணுகிறாள். தன் மகள் ஐயையைக் கண்ணகிக்கு நூத்தூண் நங்கையாக அறிமுகப்படுத்துகிறாள். நடக்கக் கூடாதது நடந்தே விடுகிறது. கோவலன் கொலைப் படுகிறான். கண்ணகி படாத துயரம்பட்டு 'எங்கோ' போய்விடுகிறாள். அடைக்கலப் பொருளைப் பேணமுடியாமல் போனதை வாழ்வின் பெருங்குறையாகக் கொண்டு வேதனைப்படுகிறாள், மென்கட் செல்வம் ஈதென உணர்ந்த மாதரி.

அடைக்கலம் இழந்தேன் இடைக்குல மாக்காள்
குடையும் கோலும் பிழைத்தவோ என
இடையிருள் யாமத்து எரிஅகம்

(நீர்ப்படை. 76-78)

புகுந்தாள். நெருப்பிலே வீழ்ந்து உயிரைப் பலிகொடுக்கும் அளவுக்கு மாதரியின் மனம் வேதனைப் பட்டிருக்கின்றது. இத்தகையோரின் அன்பும் அருளுமே உலகத்தைப் பேணுகின்ற மகாசக்திகள் என்பது உலக வாழ்க்கையைக் கணித்தறிந்த இளங்கோவடிகளின்பார்வை. 'பண்புடையார்பட்டு உண்டு உலகம்' என்பது வள்ளுவம்.

பற்றற்ற துறவு நெறி கொண்ட கவுந்தியடிகளும் இந்த அன்புக்கு 'இரை' யானவராகவே இளங்கோவடிகளின் இலக்கியத்தில் இடம் பெறுகிறார், வேண்டுதல் வேண்டாமை இலாத துறவு கவுந்தியடிகளின் குறிக்கோள். கவுந்திக்குப் பாசம் ஏற்படுகிறதே என்று சாரணர்கள் குறிப்பாகச்சூட்டுவதையும் காணுகின்றோம். (நாடுகாண் காதை—164—175) ஆயினும், கண்ணகியைக் கண்டது முதல் கவுந்தியடிகளின் துறவறத்தில் ஈரப்பசை உண்டாகிவிட்டது. 'என்பூங்கோதை' (நாடுகாண் 231) என்று பாசத் தொடர்பு கொள்வதை அவரால் தவிர்க்க முடியவில்லை. துறவின் மாண்பினை மறவாத இளங்கோவடிகளால் உலகை உய்விக்கும் அன்பின் பசுமையை மறக்கமுடியவில்லை.

உலகில் வாழ்வு அமைதியாக நடைபெற வேண்டுமாயின் உரிமைக்கு ஓர் எல்லையும் உறவுக்கு ஓர் எல்லையும்

கோலி வாழ்தல்வேண்டும் என்பது இளங்கோவடிகளின் பார்வையாகும்.

ஒற்றுமை, ஒருமைப்பாடு, அமைதி என்று பற்பல சொற்களால் கருதப்படுகின்ற தத்துவங்கள் வாழ வாய்ப்பிருந்தால் தான் உலகம் வாழும். உதட்டிலே ஒற்றுமை முழுக்கம், உள்ளத்திலே பகைமைப் புழுக்கம்-ஒங்கிய விளம்பரம் ஒருமைப்பாடு, வீங்கிய செயலோ மேலாதிக்க நாட்டம் - அன்றாடம் அமைதி மாநாடு, அதே நேரத்தில் ஆயுதக் குவிப்பு இது நாம் காணும் உலகம்.

இந்த அழிபாட்டுலகம் நாம் மட்டுமே அறிந்தது என்பதில்லை.

ஒருவனை ஒருவன் அடுத்தலும் தொலைதலும்
புதுவது அன்று இவ் வுலகத்து இயற்கை.

—புறம் 76.

ஆனால், ஆயிரக் கணக்கிலும் பதினாயிரக் கணக்கிலும் ஆண்டுகள் கழிந்தாலும், அழிவு நெறி நீக்கி அருள் நெறியில் நாட்டம் செலுத்தாவிடின் மானுடத்துக்கும் விலங்குக்கும் வேற்றுமைதான் என்ன! இளங்கோவடிகளின் மாடல் மறையோன் கூறுகிறான்

வையம் காவல் பூண்டதின் நல்யாண்டு
ஐயைந் திரட்டி சென்றதற் பின்னும்
அறக்கள வேள்வி செய்யாது யாங்கனும்
மறக்களவேள்வி செய்வோய் ஆயினை.

—நடுந் 129—132

வாழ்க்கையின் புறக்கூறுகளிலே நாட்டம் செலுத்தினால் அதற்கு ஓர் எல்லை இல்லை. ஆசை > பேராசை > போர் > வெ(ற்)றி > பகை > மோதல் > வெ(ற்)றி ...இது தொடர் நிகழ்ச்சி. பரவிப் பரவிப் பார்முழுதழிக்கும்.

அறநாட்டம் ஒன்றே உலகில் நல்வாழ்வினை நல்கிவிடாது. அறநாட்டத்துக்குப் பிற துணையும் வேண்டும்.

அவரவர்க்கெனச் சில வரையறைகள் உண்டு அந்த எல்லைக் குள் உரிமை வாழ்வு உண்டு. அந்த உரிமையிலே பிறர் தலையீட்டுக்கு இடம் இல்லை; இடம் தருதலும் கூடாது. ஆனால், அவர் அவர் உரிமை பேணுவோர் பிறர் உரிமையில் தலையிடுதலாகாது. அவ்வாறு தலையிட்டால் மோதல் தவிர்க்க முடியாது.

தம் உரிமை பேணி, பிறர் உரிமை உணர்வோர் கருத்து வேறுபாட்டுக்கு மதிப்புத்தரும் வாழ்விலே அமைதி அரும்பி, மலர்ந்து, காய்த்து, கனியும்.

இளங்கோவடிகளின் பார்வையிலே உலக அமைதிக்குரிய நெறி தென்பட்டுள்ளது.

சமுதாய உறவிலே—அரசியல் முறையிலே—சமய நெறியிலே உலக அமைதிக்குரிய வழியினைக் காப்பிய நிகழ்ச்சிகளிலே இளங்கோவடிகள் காட்டியிருக்கிறார்.

சமுதாய நெறியிலே பல்வேறு இனத்தவர்கள் எவ்வாறு மகிழ்ச்சியாக வாழ்ந்தனர் என்பதைச் சிலப்பதிகாரத்திலே காணலாம்.

மாதரியின் அன்புறவை முன்னர்க் கண்டோம். மற்றொரு நிகழ்ச்சி வாயிலாக மீண்டும் காண்போம். சாதி, சமய எல்லைகள் கடந்து கோவலனையும் கண்ணகியையும் தன் குலத்துக் கண்ணனாகவும் நப்பின்னையாகவுமே மாதரி காணுகிறாள். அவள் மகள் ஐயையும் தன் தாயின் உணர்விலே பங்கு கொள்கிறாள்.

ஆயர் பாடியின் அசோதை பெற்றெடுத்த
பூவைப் புதுமலர் வண்ணன் கொல்லோ
நல்லமு துண்ணும் நம்பி, ஈங்குப்
பல்வளைத் தோளியும் பண்டு நம் குலத்துத்
தொழுனை யாற்றினுள் தூ மணி வண்ணனை
விழுமந் தீர்த்த விளக்குக் கொல்லென
ஐயையும் தவ்வையும் விம்மிதம் எய்தி.

மதுரை ஆயர்பாடியின் இதே உணர்வு சேர நாட்டுக் குன்றக் குறவரிடத்திலும் காணப்படுகிறது. மலைநாட்டுக் குறவர்களுக்குத் தங்கள் குலத்து வள்ளியாகவே கண்ணகி காணப்படுகிறாள்:

குருவி ஒப்பியும் கிளிகடிந்தும்
குன்றத்துச் சென்று வைகியும்
அருவி யாடியும் சுனைகுடைந்தும்
அலவுற்று வருவேம்முன்
மலைவேங்கை நறுநிழலின்
வள்ளி போல்வீர்

—குன்றக் 1—3.

இவ்வாறு புத்துறவு பூத்துக் குலுங்க மனத்திலே இடம் இருக்குமாயின் உலகத்திலே போரும் பூசலும் இருக்க முடியுமா?

புகார் நகரத்துத் துறைமுக வளத்தைக் குறிக்கும் இடத்திலும் உலகின் பல்வேறு இனத்தவர் அங்கே வந்து நெருங்கிச் செறிந்து வாழ்ந்ததை அடிகள் சுட்டுகிறார்.

அரும்பொருள் தருஉம் விருந்தின் தேளம்
ஒருங்குதொக் கன்ன உடைப்பெரும் பண்டம்
கலத்தினும் காலினும் தருவனர் ஈட்டக்
குலத்திற் குன்றாக் கொழுங்குடிச் செல்வர்

—மனையறம் 5—8.

‘எனக்கு நான், எனக்கு மட்டுமே நான்’ என்ற உணர்விலே உலகம் வளமுடையதாக அமையாது. ஒப்புரவு என்னும் உயர் தத்துவத்துக்கு இடம் தரும் சமுதாயமே வளமும் வலமும் உடையதாகப் பொலியும். பிறருடைய ஒத்துழைப்பும் உறவுயின்றி எவரும் எக்காலத்தும் வாழ முடியாது. தமிழ் கத்துச் சேர நாட்டிலிருந்து வான்பேரிமயச் சாரலுக்குப் போக முப்பத்திரண்டு திங்கள் வேண்டியிருந்த காலம் பழையது. உலக உருண்டையை மணிகணக்கில் சுற்றிவர முடிகிற காலம் புதியது. ஆனால், அந்தப் பழைய காலமாயினும் இன்றைய புதிய காலமாயினும் பிறர் உதவியும் ஒத்துழைப்பும் பெற்றே மனிதன் வாழ்ந்தான், வாழ்கின்றான்.

புகார்த் துறைமுகத்துக்கு விருந்தின் தேளம் (புதிய புதிய நாடுகள்) அரும்பொருள்களைக் கொண்டு சேர்த்தன. கடல் வழியாலும் தரை வழியாலும் பல் வேறு இனத்தவர்கள் புகார் நகரத்தோடு தொடர்பு கொண்டிருந்தனர். உலகளாவிய உறவு முறையாக நிலவியதால்

முழங்கு கடல் ஞாலம் முழுவதும் வரினும்

வழங்கத் தவாஅ வளத்தது ஆகிப்

பயங்கெழு மாநகராகப் புகார் பொலிந்தது (மனையறம் 3—4) என்கிறார் இளங்கோவடிகள்.

அரசியல் அரங்கிலும் உரிமை எல்லையை மீறின் உறவு கெட்டு மோதல் நேரிடும் என்பதை இளங்கோவடிகள் தெளிவாக்கியுள்ளார்.

வடநாட்டில் ஓர் அரசவை; பல்வேறு நாட்டரசர்கள் கூடியுள்ளனர். ஒரு பெண்ணுக்குச் சுயம்வரம்', அந்தமங்கல நிகழ்ச்சியோடு வந்தவர்கள் கலைந்திருக்கலாம். அரசியல் துறையிலேயே இருப்பவர்கள் தங்கள் தங்கள் கட்சிப் பணிகளோடு நின்றுவிட்டால் தலைவர்கட்கும் பொழுதுபோகாது. தொண்டர்களுக்கும் விறுவிறுப்பு இராது. பாலகுமரன் என்ற மன்னனின் மக்கள் இருவர்—கனகனும் விசயனும் — 'இமயமலையில் வில், சுயல், புலிச் சின்னங்களைத் தமிழரசர்கள் பொறித்த காலத்தில் எம்மைப் போன்ற மன்னர்கள் வடதிசையில் இல்லைபோலும்' என்று தமிழரசர் வீரத்தைப் பழித்துப் பேசினர். 'தானேயும் உருளும் வட்டைக் குணில் கொண்டு துரந்ததுபோல்' இச் சுடுசொல் சேரன் செங்குட்டுவனைத் தூண்டிவிட்டது.

பால குமரன் மக்கள் மற்றவர்

காவாநாவின் கனகனும் விசயனும்

விருந்தின் மன்னர் தம்மொடும் கூடி

அருந்தமி ழாற்றல் அறிந்தில ராங்கெனக்

கூற்றங் கொண்டுஇச் சேனை செல்வது

வடநாட்டுப் படையெடுப்புக்குக் காரணமாக வடதிசை மன்னரின் நாவடக்கமின்மை அமைந்ததை செங்குட்டுவன் இவ்வாறு குறிப்பிடுகிறான். ‘‘இமயத்தில் பத்தினிப் படிமத்துக்கான கல்லெடுத்துக் கங்கையில் நீர்ப்படுத்து, யாங்களே கொணர்ந்து தருகிறோம்’’ என்று நட்பரசராகிய நூற்றுவர் கன்னர் அறிவித்த செய்திக்கு செங்குட்டுவன் சொன்ன விடை இது. காவா நாவின் கனகனும் விசயனும் தம் உரிமை எல்லை கடந்து உறவு கெடும் வகையில் பேசிய பேச்சே, தேவாசுர மாபாரத இராமாயணப் போர்களோடு ஒருங்கு வைத்து எண்ணப்படும் ஒரு பெரும்போர்களோடு உருவாகக் காரணமாயிற்று.

உலகளாவிய அமைதிக்கு மோதல் வழியிலே இவ்வாறு விளக்கம் தருகிறது, இளங்கோவடிகளின் பார்வை, ஆட்சித் தலைவன் ஒருவனுக்கு உள்ள சிக்கலை மற்றைய ஆட்சித் தலைவர்களும் புரிந்துகொண்டு செயல்பட்டால், இதய உறவு வலமுற நிலவும் என்பதையும் இளங்கோவடிகளின் பார்வை வீச்சு வெளிப்படுத்துகின்றது.

வினை வினை காலமாதலின் சினையமலர் வேம்பன் தேரானாகிக் கோவலன் கொலைப் படக் காரணமாகிவிடுகிறான். ‘பாண்டியனுடைய கொடுங்கோல் தன்மை எப்படி இருக்கிறது, ‘பார்த்தாயா’ என்று தமிழ்வேந்தர் தலைவனாகிய சேரன் செங்குட்டுவனுக்கு உரைக்க வந்தவள் போலக் கண்ணகி மலைநாட்டுக்கு வந்ததாகத் தண்டமிழாசான் சாத்தன் கருத்துரைக்கிறான், ஆட்சித் தலைவர்களை அண்டியிருப் போர் இப்படிப் புகழ்பெருக்கிக் கூறித்தங்கள் நிலையை உயர்த்திக் கொள்வது இன்று போன்று அன்றும் உண்டு. ஆனால், இத்தகைய படுவலையில் பக்குவம் அறிந்த தலைவர்கள் வீழமாட்டார்கள். வீழ்ந்தால், அரசியல் அரங்கு பூசற் களமாகி மோதலே பெருகும். ‘வழிபடுவோரை வல்லறிதீயேபிறப்பழி கூறுவோர் மொழிதேறலையே’ என்ற அரசியல் நெறி அறிந்தவனாகச் செங்குட்டுவனை இளங்கோவடிகள் காட்டுகிறார். பாண்டியனுக்கு உற்ற பழி வினையின்

வினைவால் நேர்ந்தது. வினைப் பயன் வளைத்த கோலைப் பாண்டியன் தன் உயிரை விடுத்து நிமிர்த்துவிட்டான். பிற மன்னர்க்குப் பழிச்செய்தி எட்டுமுன்னர் அவன் உயிர் விடுத்த செய்தி போக வேண்டும் என்று எண்ணினனாம் பாண்டியன்.

தென்னர் கோமான் தீத்திறம் கேட்ட
மன்னர் கோமான் வருந்தினன் உரைப்போன்
எம்மோ ரன்ன வேந்தாக்கு உற்ற
செம்மையின் இகந்த சொல் செவிப்புலம் படாமுன்
உயிர்பதிப் பெயர்த்தமை உறுக ஈங்கென
வல்வினை வளைத்த கோலை மன்னவன்
செல்லுயிர் நிமிர்த்துச் செங்கோ லாக்கியது.

—காட்சிக் 93—99

பாண்டியனுக்கு உற்ற பழியைவிட அந்தப் பழிதுடைத்து பாண்டியன் உயிர்க் கொடை கொடுத்ததே செங்குட்டுவன் மனத்திலே உறைத்து நின்றது.

பதவி என்றாலே ஆலாய்ப் பறக்கும் அரசியல் தலைவர்களுக்கு ஆட்சி அரியணை எத்தகு அவலப் பீடம் என்பதை உணர்ந்து பேசுகிறான், இளங்கோவடிகள் காட்டும் சேர மன்னன்:

மழைவளம் கரப்பின் வான்பே ரச்சம்
பிழைஉயிர் எய்தின் பெரும்பே ரச்சம்
குடிபுர வுண்டும் கொடுங்கோ லஞ்சி
மன்பதை புரக்கும் நன்குடிப் பிறத்தல்
துன்ப மல்லது தொழுதகவு இல்.

—காட்சி 100—104,

ஆட்சியில் இருப்போர் ஒருவர் கவலையை மற்றவர் உணர்ந்து ஒழுகுவராயின், அரசியல் அரங்கிலே உறவு வலிமை பெறும்: சமுதாயத்தில் அமைதி நிலவும்.

உலகளாவிய அரசியல் நெறியிலே இடம் பெற்றுள்ள தலைவர்கள் தங்கள் உரிமைக்குரிய எல்லைகளை மீறாமலும், ஒருவர்க்கு ஏற்படும் சிக்கல்களை அனுதாப உணர்வோடு

பார்த்தும் வாழ்வார்களாயின், உலகில் அமைதி நிலவும். இளங்கோவடிகளின் பார்வை வீச்சு உலகத்துக்கு வழங்கும் காட்சி இது. மோதல் வழியில் வடக்கிலும் அனுதாப உணர்வினால் தெற்கிலும் வைத்துக் காட்டிய இந்த உண்மை நான்கு திசைகளுக்கும் பொருந்துவதே யாகும்.

இனி, சமயத் துறையிலே உலகளாவிய அமைதிக்கு உரிய நெறியை இளங்கோவடிகளின் பார்வை வழியே கண்டுணர்வோம்.

இறை நெறியிலே - உண்மையான ஞானக்காட்சி கொண்ட இறை நெறியிலே - காழ்ப்புக்கு இறையும் இடம் இருக்க முடியாது. தன்னுயிர் போலத் தனக்கு அழிவு எண்ணும் பிறனுயிர் தன்னையும் கணித்து நடப்பது ஆன்மீகம். உலகியல் நெடி ஏறிய அரசியலிலே கூடப் பகை நடப்பாகக் கொண்டுடொழுக வேண்டும் என்பார், வள்ளுவர். 'யாரொடும் பகை கொள்ளலன் என்றபின் போரொடுங்கும் புகழொடுங்காது' என்று அரசியல் நெறியை விளக்குவார் கம்பர். வெந்துப் பின் வேந்தர்க்கே ஈது அறமாயின், கருணைக் கடலாகக் கொள்ளப்படும் கடவுளின் அடியவர் வாழ்வுலே காழ்ப்புக்கு இடம் தருதல் கூடுமோ? அவ்வாறு சமய வாதிகள் பகைமை பரப்புவாராயின் அவர்களைக் கடவுளின் மக்கள் என்று மதிப்பது பாவமன்றோ? ஆனால், பண்டும்-பண்டு போலவே இன்றும் உலக அமைதிக்கு ஊறு சேர்க்கும் காரணங்களிலே சமய மோதலும் ஒன்றாக இருக்கிறது என்பதை மறைக்க முடியவில்லையே! கடவுளையே களத்தில் இறக்கி, அவர் தரத்தையும் சந்தைச் சரக்காக்கிச் சண்டையில் இறக்கி விடுகின்ற சமயவாதிகளை நாம் காணுகிறோம்.

சாதி, இன, அரசியல் மோதல்கள் போலவே சமயத்தின் பேராலும் மோதல்களை உண்டாக்கி, உலக அமைதியைக் கெடுத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். இந்தச் சமயப் பூசலுக்கு இடம் தருவதால் உலகு மேலும் அவலக் களமாகிறது என்பதில் ஐயம் இல்லை. இளங்கோவடிகளின் பார்வையில் சமயப்

பூசலால் ஏற்படக் கூடிய அவலமும் தெளிவாகவே புலப்பட்டுள்ளது.

பாரத நாட்டு அரசியலமைப்புச் சட்டத்தை உருவாக்கிய அறிஞர்கள், இந்த நாடு சமயச் சார்பற்றது என்று வரையறுத்திருக்கிறார்கள். பாகிஸ்தான், வங்காளதேசம், இராக், ஈரான், எகிப்து முதலானவை இஸ்லாமிய நாடுகள். இலங்கை பவுத்த நாடு. இவை சமயச் சார்புடைய நாடுகள். இந்த நாடுகளிலே குறிப்பிட்ட சமயம் அரசின் சமயமாகும். பாரத நாடு சமயச் சார்பற்ற நாடு; அதாவது, அரசுக்கு எனத் தனி ஒரு சமயம் இல்லை. இந்தியா எனப்படுகின்ற பாரதத்துக்கு 'இந்துஸ்தான்' என்ற ஒரு பெயர் உண்டு. வாழும் மக்களின் பெரும்பான்மை யோர் இந்துக்கள் என்பதாலும் இந்துமதத்தின் தாயகம் என்பதாலும் 'இந்துஸ்தான்' என்ற பெயர் ஒருவாறு பொருந்துவதே. எனினும், ஆட்சிக்கும் நிர்வாகத்துக்கும் இந்து சமயத்தின் சாயம் — சார்பு இல்லை.

இளங்கோவடிகளின் நிலையும் இதுதான். அவர் — பாரத நாடு போலவே — இறை தெறியை மதிப்பவர்தான், நாத்திகர் அல்லர். அவர் தமக்கெனப் பின்பற்றிய சமயமும் உண்டு. ஆம், அவர் சமணர். ஆனால், அவர் இயற்றிய காப்பியத்தில் சமணக் கடும்பற்றுக் காண இயலாது. இளங்கோவடிகள் சமணர். சிலப்பதிகார சமணக் காப்பியம் அன்று.

சாத்தனார் பவுத்தர், அவர் இயற்றிய மணிமேகலை பவுத்தக்காப்பியம். திருத்தக்க தேவர் சமணர். அவர் இயற்றிய சீவக சிந்தாமணி சமணக் காப்பியம். சாத்தனார் திருத்தக்க தேவர் ஆகியோர் வழி இளங்கோவடிகட்கு உடன் பாடன்று. அவர் சமணர்; அவர் இயற்றிய சிலப்பதிகாரம் சமண நூல் அன்று. ஆம், சிலப்பதிகாரம் — பாரத நாடு போலச் சமயச் சார்பற்றது.

பாரத நாட்டில் அனைத்துச் சமயத்தவரும் தங்கள் தங்கள் சமய நெறியிலே வாழலாம். எல்லாச் சமயங்களுக்கும் ஒத்த

உரிமை உண்டு. சிலப்பதிகாரத்திலும் எல்லாச் சமயங்களும்— இளங்கோவடிகள் காலத்துக்குரிய எல்லாச் சமயங்களும் ஒத்த மதிப்பொடு இடம் பெற்றுள்ளன.

அடிப்படை உரிமை யாவார்க்கும் சமம் என்றநிலை உறுதியாகி விட்டால் உலக வாழ்விலே மோதல் சாதல்கள் பெரும்பாலும் அற்றுப் போகும் என்று நம்பலாம். இளங்கோவடிகள் இவ்வாறு நம்பியவர், தம் காலத்துச் சமயங்கள் யாவற்றுக்கும் ஒத்த மதிப்புத் தந்து காப்பியத்தை இயற்றியிருக்கிறார்.

வடுநீங்கு சிறப்பின் தன்மனையகம் மறந்து, விடுதல் அறியா விருப்பொடு மாதவியுடன் உடனுறை வாழ்க்கை விரும்பிக் கிடந்தவன், கோவலன். (அரங்கேற்று 174—5) 'தன் அகத்தையும் மனையாளையும் மறந்து' என்று அடியார்க்கு நல்லாரும் விளக்கம் தந்துள்ளனர். வடு நீங்கிய சிறப்பு மனைவிக்கும் உண்டு. மனைக்கும் உண்டு. குற்றங்குறைகள் ஊடாடுவதாயின் துறத்தற்கு வலிமையான காரணமுண்டு. துறந்தாலும் ஓரொரு கால் நினைவுச் சுவடு எழு வதற்கு ஏதுண்டு. கோவலனோ, 'மறந்துவிட்டான்' என்கிறார் இளங்கோவடிகள். 'போற்றா ஒழுக்கம் புரிந்தீர்' (கொலைக்களன் 81) என்று கண்ணகியே கருத்துரைக்கிறாள். இத்தகைய கொடுமை புரிந்தவன் கதையின் இறுதியில் தேவருலகு எய்துவதைக் காணுகிறோம். 'வையத்து வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வான் உறையும் தெய்வத்துள் வைக்கப்படும் (குறள்) என்பது வள்ளுவர் முடிவு. கோவலன் அத்தகு சிறப்புடையன் என்று கூறிநிறுவுதல் இயலுமோ?

அவன் தெய்வநிலை உறும் தகுதி பெற்றமைக்கு இன்றோ காரணங்கள் கூறலாம் மாபெரும் பத்தினியை வாழ்க்கைத் துணையாகப் பெற்றுவிட்ட பெரும்பேறு உடையவன், அவன் இல்லாத உலகத்துக்குக் கண்ணகி வர இசையாள் ஆதலின், நாயகியின் நாயகன் என்பதால் பெற்ற பேறாகக் கொள்ளலாம். விளக்கமும் காரணமும் சரியெனவே கொள்ளலாம். ஆனால், தெய்வ நிலை பெறுவதற்கு உரிய காரணம் புறத்தேயிருந்து வந்ததேயன்றி, கோவலன் பெற்ற ஆளுமை

யின் அத்தேயிருந்து வந்ததாகாது. அவ்வகையில், காரணம் உள்ளிட்டில் வலிமை குறைகிறது என்று வாதிட இடம் உள்ளது.

மற்றொரு காரணம் சிலப்பதிகாரத்திலேயே காணமுடிகின்றது. மதுரை நோக்கிப்பயணம் மேற்கொண்ட கண்ணகிக்கும் கோவலனுக்கும் வழித்துணையாக வலிய வந்து சேர்கிறார் கவுந்தியடிகள். சமணத் துறவியாகிய கவுந்தியடிகளிடமிருந்து சாவக நோன்பி† னனாகிய கோவலன் வழிநெடுகிலும் அறவுரைகள் கேட்கும் வாய்ப்பினைப் பெறுகிறான். கண்ணகியுடன் பல நாள் தொடர்ந்து நடைப்பயணம் மேற்கொண்ட வாய்ப்பும் கவுந்தியடிகளிடம் அறிவுரை கேட்கும் வாய்ப்பும் பெற்றமையால் அவனுடைய ஆளுமையிலே ஒரு பெருமாற்றம் ஏற்படுகின்றது. தன்னுடைய கடந்த கால வாழ்க்கைக்காகக் கோவலன் பெரிதும் வருந்தித் தன் பிழையொழுக்கத்திற்காக மிகத் துயருற்று வெளிப்படையாகவே கண்ணகியிடம் பேசுவதைக் கொலைக்களக் காதையில் விரிவாகக் காணுகிறோம்.

மேலும், அவன் வாழ்க்கையமைப்பிலே பெரு மாற்றம் ஏற்பட்டுவிட்டது என்பதை இளங்கோவடிகள் குறிப்பாகவும் வெளிப்படையாகவும் பேசும் இடங்கள் பல. கையில் விலை மதிப்பரிய சிலம்பை வைத்திருந்தும் மதுரை நகரத்து விலைமாதர் வீதிகளிலும் சுற்றிவந்து மாசற்றவனாய்க் கண்ணகியின் கோவலனாகவே திரும்பவும் புறஞ்சேரி வந்து சேர்வதை இங்கே நினைவூட்டலாம்.

இவ்வாறு கோவலனின் உயர்நிலை மாற்றத்துக்குக் காரணமாய் அமைந்த கவுந்தியடிகள் வாயிலாகச் சமண சமயத்து அருகக்கடவுளின் திருப்புணைக் கேட்டு உகப்படையும் வாய்ப்பினை இளங்கோவடிகள் அருள்கிறார்.

ஒருமுன் றவித்தோன் ஓதிய ஞானத்

திருமொழிக் கல்லது என்செனியகம் திறவா
காமனை வென்றோன் ஆயிரத் தெட்டு
நாம மல்லது நவிலாது என்நா
ஐவரை வென்றோன் அடியினை அல்லது
கைவரைக் காணினும் காணா என்கண்
அருளறம் பூண்டோன் திருமெய்க் கல்லதுஎன்
பொருளில் யாக்கை பூமியில் பொருந்தாது
அருகன் அறவன் அறிவோற் கல்லது என்
இருகையும் கூடி ஒருவழிக் குனியா
மலர்மிசை நடந்தோன் மலரடி அல்லது என்
தலைமிசை உச்சி தானணிப்பொறாஅது
இறுதியில் இன்பத்து இறைமொழிக் கல்லது
மறுதர ஒதி என் மனம்புடை பெயராது.

—நாடுகாண் 194—207.

செவி, நாக்கு, கண், மெய், கை, தலை, மனம் ... எந்தப்
பொறியும் அதன் வழியான புலனும் பொறிபுலன் உணர்வைத்
துய்த்து இயக்கும் மனமும் அருகதேவனுக்கே முற்றுரிமை
என்கிறார். சமண சமயச் சீர்மையைச் சிலம்பு எடுத்துரைக்
கும் இடம் இஃதென ஒரு சான்று கொள்ளலாம்.

வைதிக சமயத்து வேதத்தை 'நலம்புரி கொள்கை நான்
மறை' (காடுகாண் 152) என்று கவுந்தியடிகள் கூற்றிலேயே
புகழ்வார், இளங்கோவடிகள். காப்பியத்து இறுதியில்
செங்குட்டுவன் செய்யும் வேள்வி நான்மறை வழிப்பட்ட
வேள்வியே ஆகும்.

நான்மறை மரபின் நயந்தெரி நாவின்
கேள்வி முடித்த வேள்வி மாக்களை
மாடல மறையோன் சொல்லிய முறைமையின்
வேள்விச் சாந்தியின் விழாக்கொள ஏவி

—நடுகற் 191—4.

இராமபிரானைக் கோசிகன் என்ற வேதியன் கூற்றில் சிலம்பு
புகழ்ந்துரைக்கிறது. கோவலன் எங்கோ சென்று விட்டான்

என்பதை உணர்ந்தபோது புகார் நகரமே பெரிதும் கலக்கம் அடைந்தது. அந்தக் கலக்கத்திற்கு இராமனைப் பிரிந்து வாடிய அயோத்தியே உவமையாகக் குறிக்கப்படுகிறது.

தந்தை ஏவலை ஏற்றுக் கானகம் சென்ற இராமபிரான் பிரமனைப் படைத்த கடவுள் என்பதையும் சிலம்பு சுட்டு கிறது. 'இராமன் கடவுள் என்ற செய்தி எல்லோரும் அறிந்த செய்தியாமிற்றே' என்று கவுந்தியடிகளே சொல் கிறார்.

ஆய்ச்சியர் குரவையுள் வரும் பின் காணும் பாடல்கள் ஆழ்வார் அருளிச் செயல்களிலிருந்து பெயர்த்தெடுத்து வைத் தவை என்று சொல்லலாம் போல அத்துணைப் பக்தியுணர்வு செறிந்துள்ளதைப் போற்ற வேண்டியுள்ளது. ஆழ்வார்கள் கால நிலையை மறந்து, இவற்றை நாலாயிரத் திவ்வியப் பிரபந்தத்துள் சேர்த்துவிடலாம் என்று எண்ணத் தோன்று கிறது.

முவுலகும் ஈரடியான் முறைநிரம்பா வகை முடியத்
தானியசே வடிசேப்பத் தம்பியொடும் கான்போந்த
சோவரணும் போர்மடியத் தொல்லிலங்கை சட்டிழித்து
சேவகன்சீர் கேளாத செவிஎன்ன செவியே
திருமால்சீர் கேளாத செவிஎன்ன செவியே
பெரியவனை மாயவனைப் பேருலக மெல்லாம்
விரிகமல உந்தியிடை விண்ணவனைக் கண்ணும்
திருவடியும் கையும் திருவாயும் செய்ய
கரியவனைக் காணாத கண்என்ன கண்ணே
கண்ணிமைத்துக் காண்பார்தம் கண் என்ன கண்ணே
மடந்தாழும் நெஞ்சத்துக் கஞ்சனார் வஞ்சம்
கடந் தானை நூற்றுவர்பால் நாற்றிசை யும் போற்றப்
படர்ந்துஆ ரணம்முழங்கப் பஞ்சவர்க்குத் தூது
நடந்தானை ஏத்தாத நாளென்ன நாவே
நாரா யணாளென்னா நாளென்ன நாவே

கண்ணனை வழிபடு தெய்வமாகக் கொண்ட ஆய்ச்சியர் வாயிலாகவும் அருகதேவனுக்கே வாழ்வை முற்றுகிறமை ஆக்கிய கவுந்தியடிகள் வாயிலாகவும் திருமாலின் புகழை மிகச் சிறப்பாக இளங்கோவடிகள் விதந்தோதியுள்ளார்.

சைவர்கள் தங்கள் சிவபிரான் அவதாரமாகக் கூடப் பிறவி எடுக்காதவர் என்று பெருமைப்படுவர். சிவனைத் தவிரப் பிற தெய்வங்களைச் 'செத்துப் பிறக்கின்ற தெய்வங்கள்' என்று பழித்தோதியோரும் உண்டு. இத்தப்பழியைச் சார்த்தாமல்.

பிறவா யாக்கைப் பெரியோன்

—இந்திர 619

என்று புகழ் சிறக்கக் கூறுகிறார் அடிகள். இக்கூற்று ஆசிரியர் கூற்றாகவே வருகிறது என்பதுவும் மனங்கொள்ள வேண்டிய ஒன்று. ஆய்ச்சியர் குரவையுள் திருமாலையும் 'பெரியவன்' (ஆய்ச்சியர் 36) என்று குறித்தது கண்டோம். இங்கே 'பிறவாயாக்கை' என்ற அடைமொழியில் சிவபிரான் சிறப்பிக்கப்படுகிறார். இறைவன் என்ற சொல்லால் சிவ பிரானைக் குறிக்கும் மரபு உண்டு என்பதையும் இங்கு நினைவூட்டலாம். 'பெரியோன்' மகாதேவன் என்று அரும்பதவுரையாளர் குறிக்க, 'என்றும் பிற வாதயாக்கையை யுடைய இறைவன் என்று அடியார்க்கு நல்லார் உரை வகுத்துள்ளார். புகார் நகரத்துத் தெய்வ நிலையங்களைக் குறிப்பிடும்போது 'ஊர்க்கோட்டம்' என்ற தொடர் வருகின்றது. (கனாத் திறம் 11) இத்தொடர்க்கு அடியார்க்கு நல்லார் 'இறைவன் ஊராகிய கைலாயம் நிற்கும் கோயில்' என்று உரை விளக்கம் தருகின்றார்.

இப்படியே வேட்டுவவரியில் கொற்றவையையும் குன்றக் குரவையில் முருகப்பெருமானையும் அவ்வத் தெய்வங்களை வணங்குவோர் மனவுணர்வு உகக்கும் முறையில் சிலப்பதிகாரம் சிறப்பித்துரைப்பதைக் காணலாம்,

தமக்கென ஒரு சமய நெறி உண்டாயினும், 'அச்சமயமே

சமயம், பிற நெறிகள் பேணத்தக்கன அல்ல' என்ற கடும் பற்றினை இளங்கோவடிகள் கொள்ளவில்ல. பிற சமய நெறிகளைப் பழிக்கும் வெறிப் போக்கினையும் அவர் ஏற்பவர் அல்லர்.

இளங்கோவடிகளின் காலத்துக்குப் பின்னர்த் தமிழகத்தில் சமயப் பூசலும் போராட்டங்களும் நிகழ்ந்தன. 'அறியார் சமண அயர்த்தார் பவுத்தர் சிறியார் சிலப்பட்டார்' என்றும், 'சைவத்தின் மேற் சமயம் வேறில்லை' என்றும் பிற சமய வெறுப்பும் பழிப்பும் சமயத் தலைவர்டையே நிலவின. கருணைப் பெருங்கடல் எனும் கடவுளின் பெயராலும் மனித இனத்தவரிடையே கலவரங்கள் நடந்தன. அரசாட்சியின் சார்பும் துணையும் பெற்று மாற்றுச் சமயத்தாரை உயிர்க் கொலை செய்யவும் சமயத் தொண்டர்கள் தயங்கவில்லை. கொல்லாமை நோன்பு கொண்ட சமணர்கள் திருநாவுக் கரசரை நீற்றறையில் இட்டனர். சமணரைச் சைவர் கழு வேற்றியதற்கு மரபுவழிச் செய்தி உண்டு.

பிற சமயத்தவரின் உரிமையெல்லைக்குள் நுழையா திருத் தல் சமயப் பூசலைத் தவிர்ப்பதற்கு ஒரு வழியாகும். எந்தத் துறையிலும் எவரும் பிறர் தலையீட்டை விரும்பமாட்டார்கள். தம் கருத்தைப் பரப்புதல் என்ற பெயரில் (பிரசாரம்) பிறர் கோட்பாடுகளை நேர்முடிமமாகவும் மறைமுகமாகவும் பழிப்பது சமயத் துறையிலே பல காலமாக இருந்துவருகிறது. இளங் கோவடிகள் இப்படி ஒரு சூழல் ஏற்படக்கூடும் என்பதை எதிர் பார்த்திருப்பார் போல் தெரிகிறது.

கோவலன் சாவக (சமண) நெறி நின்றவன், அவன் தந்தை துறவு பூண்டபோது பவுத்தத் துறவியானதாகச் சிலப்பதி காரம் குறிப்பிடுகின்றது.

தந்தை ஒரு சமயத்தவனாகவும் மகன் மற்றொரு சமயத்தவ னாகவும் இருந்ததைச் சிலப்பதிகாரம் புலப்படுத்துவதைத் (நீர்ப். 90—95) தெளியலாம். சிலப்பதிகார ஆசிரியர் சமண ராயினும், அவர் தமையன் சேரன் செங்குட்டுவன் சிவநெறி

யினன் என்று கூறும் ஆய்வாளர் கருத்தும் இங்கே மனங் கொள்ளத்தக்கது. ஒரு குடும்பத்திலேயே வெவ்வேறு சமயங்கள் குலவியிருக்க முடிந்தது.

அந்தச் சூழலில் தலையீடு இடம் பெற்றால் ஏற்படக் கூடிய அவலத்தை எதிர்நோக்கி, இளங்கோவடிகள் எச்சரிக்கை செய்திருக்கிறார்.

மாங்காட்டு மறையவன் என்றொரு பாத்திரம் இளங்கோ வடிகளின் படைப்பு. மதுரைப்பயண வழியிலே கோவலன் அவனிடம் 'மதுரைச் செந்நெறி யாது' எனக் கேட்கிறான் (காடுகாண் 58), 'செந்நெறி' என்ற தொடர், செம்மை நெறி என்று பிரித்துணரப்படும். ஓர் ஊருக்குப் பல வழிகள் இருக்கலாம். எல்லா 3ம் செம்மையான (நல்ல) வழியாக இருக்க முடியாது. இதனை உணர்ந்த கோவலன் 'மதுரைக்குச் செல்வதற்கு எது செம்மையான வழி' என மாங்காட்டு மறையவனைக் கேட்கிறான்.

'மதுரைக்கு வழிகள் மூன்று உண்டு. வலப்புற வழி ஈது, இடப்புற வழி ஈது, நடுவழி ஈது' என்று வழிகளைப் பற்றி விளக்கமாகச் சொல்கிறான் மறையவன். கடைசியில் நல்ல வழி எது என்பதை 'இடையது செந்நெறி யாகும் (காடுகாண் 141-2) என்று குறிப்பிடுகிறான். கோவலன் கேட்டது சென்னெறி (செல் நெறி-போகும் வழி) அன்று; அவன் அறிய விரும்பியது செந்நெறி (செம்மை நெறி — நல்லவழி)யாகும். எனவே, மாங்காட்டு மறையவன் வலப்புறமுமன்றி இடம் புறமுமன்றி நடுவழியை மட்டுமே சொல்லி யிருக்கவேண்டும். ஆனால், தன் வைதிக சமய மேம்பாட்டைக் குறிப்பாகச் சுட்டிக் கவர்ச்சி யூட்டக் கருதியவன் அவன்: திருமாலிருஞ் சோலை வழியை விளக்குவதைச் சாக்கீதமாகக் கொண்டு, திருமாலை வழிபடுவோர் அடையக்கூடிய சிறப்புகளையெல்லாம் பாரித்து உரைக்கிறான். கவுந்தியடிகளாகிய சமணத்துறவி முன்னே இருப்பதை உணர்ந்தும் திருமாலின் எட்டெழுத்து மந்திர மாண்பினை விரித்துரைத்ததோடு, பெருமைக்குரிய மூன்று பொய்கைகளில் முழுகி எழுந்தால் என்

னென்ன பெருமித நிலை எய்தலாம் என்பதையும் ஒரு சமயப் பிரசாரகன் போலவே எடுத்து உரைத்துப் பேசுகிறான்.

தத்தம் சமய நெறிப் பெருமைகளையும் பெறு(ரு)ம் பயன்களையும் தம்மவர் அவைக் களத்திலே எடுத்துவிளக்கிச் சமயப் பற்றை உரமுடையதாக்கலாம். அது பிழை அன்று: சமயத் தொண்டர்களின் கடமையும் ஆகும். பிற சமயத்தவர் முன்னிலையில் தம் சமயப் பெருமைகளைப் பெரிதுபடுத்திப் பேசுவது வீணான கசப்புணர்வுகளுக்கு இடம் தரும்; முரண்படுதலும் மோதுதலும் விளையும்.

சமய சமரசம் நிலவவேண்டுமாயின் சமயத் தலைவர்களும் தொண்டர்களும் கருத்துப் பரப்பலில் இந்த எச்சரிக்கையைப் பயன்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். இந்த எச்சரிக்கையைப் புறக்கணித்ததால் பாரத நாடும் உலகமும் அடைந்த பரிபவங்களை—இன்றும் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும் அவலங்களை எவரும் நன்கு உணர்வர்.

அப்படி ஒருகால் ஒரு சமயத்தவர் பிறர்முன் தம் பெருமை பேசின், கேட்பவரேனும் பொறுமை காத்தல் வேண்டும். முன்னவர் செய்தது தவறுதான்; ஆயினும், பின்னவர் பொறுமை பேணினால் மோதல் ஏற்படாது. இளங்கோவடிகள் படைத்த கவுந்தியடிகளிடம் அந்தப் பொறுமையைக் காண முடிகிறது.

கவுந்தியடிகள் 'நலம்புரி கொள்கை நான் 'மறையாள' என்று மரியாதையாக விளித்து நயத்தக்க நாகரிகப் பாங்கில் மறுப்பும், உரைத்து, 'நீ உன் தெய்வத்தை வழிபடச் செல்வாயாக, நாங்கள் எங்கள் வழியிலே செல்கிறோம்' (காடுகாண்: 150—161) என்று முடித்து விடுகிறார். அவர் பொறுமை பேணியதால் பூசல் விளையவில்லை.

இங்கே மற்றொன்றையும் கருத வேண்டும். மாங்காட்டு மறையவன் குடகு நாட்டவன் (காடுகாண். 53). ஆயினும், தான் கண்ட பாண்டியன் நாட்டைச் சிறப்பித்துப் பேசுகிறான் (காடுகாண் 15-29). அவ்வாறு பிறர் சிறப்பினையும் கண்டு

ணர்ந்து போற்றும் இயல்புடையவன் அந்த அந்தணன், அவனே மறைமுகமாகப் பிற சமயத்தை இழிவு தோன்றப் பேசுகிறான். எனின், சமயத் துறைத் தொண்டர்களும் தலைவர்களும் எவ்வளவு எச்சரிக்கையோடு நடந்துகொள்ள வேண்டும் என்பதை உய்த்துணர்ந்து கொள்ளலாம்.

ஆக, சமய சமரசம் நிலவுதற்குச் சமயவாதிகளின் சிந்தனையும் செயலும் மோதலுக்கு வழி வகுக்காமல் இருந்தால், உலகளாவியநிலையில் அமைதி உரம் பெறும் என்பது இளங்கோவடிகளின் குறிக்கோள். இரண்டு வகைகளிலே சமயவாதிகள் இதற்கு உதவ முடியும். ஒன்று பிற சமயிகளின் உணர்வைமதித்துப் போற்றுதல்; இரண்டு, பிற சமயத்தவர் முன் தம் சமயப் பெருமையைப் பாரித்துப் பேசாதிருத்தல்.

வெற்றி எக்களிப்பிலே திளைப்போர் தம்மையே மறந்து விட வாய்ப்பு உண்டு. அந்நிலையிலே வெற்றியின் நடுவு நிலை நழுவி வெறியாகிவிடக்கூடும். வெற்றி வெறியாகும்போது உறவுநிலை மிகவும் சீரழிந்து உலகளாவிய நோக்குச் சிதைவுறும். அந்த நிலையிலே பண்பாட்டு நிலைகள் சீரழிந்து சிதையாமல் காக்கும் கடமை தலைவர்களுக்கு உண்டு.

வடநாடு நோக்கிப் படையொடு போகின்ற செங்குட்டுவனிடம் சில முனிவர்கள் ஒரு செய்தி சொல்கிறார்கள். அவர்கள் வட இமயச் சாரலிலிருந்து தென்பாரதம் நோக்கிப் பயணம் மேற்கொண்டவர்கள். வடநாட்டிலே செங்குட்டுவன் வெற்றி பெறப் போவது உறுதி என்று அறிந்தவர் போல அவனுக்குரிய ஒரு கடமையை நினைவூட்டி வாழ்த்திச் செல்கின்றனர்.

போரில் வெற்றி பெற்றுவிட்ட அரசியல் தலைவனின் தொண்டர்களிடையே வெற்றி எக்களிப்பிலே நடு நீங்கி வெறி ஏறிவிடக்கூடும். அப்போது கண்ணிற் பட்டனவற்றையெல்லாம் அவர்கள் கண்முடித்தனமாகச் சிதைப்பார்கள். அக்கெடு குழலில் பண்பாடு ஒம்புநரைக் காப்பது தலைவன் கடமை.

இதனை நினைவூட்டிய முனிவர்கள், 'வட இமயச் சாரலில் உள்ள அந்தணரைக்காத்தல் நின்கடன்' எனச் சொல்லிச் சென்றனர்.

அவர்கள் நினைவூட்டிய கடமையைச் சேரன் செங்குட்டுவன் மறந்திடவில்லை. வடதிசைப் போரிலே வெற்றி பெற்றதும், மறைகாத்து வேள்வித் தீ ஒம்புவோரைப் போற்றிக் காக்கு மாறு கட்டளை இடுகிறான்.

அரசியல் மோதல்களிடையிலும் பண்பாடு காத்திடும் பாங்கு இடம் பெறின், உலகளா விய அமைதி தளிர்ந்துச் செழிக்க வாய்ப்பு உண்டு என்பது இளங்கோவடிகளின் பார்வைக் கணிப்பு.

பண்பாடு நிறைந்த சமுதாயத்தில் கற்பொழுக்கத்துக்குப் பெரு மதிப்பு நிலவும். இது மேற்கு, கிழக்கு, வடக்கு, தெற்கு என்ற எல்லைகள் எல்லாவற்றையும் அகப்படுத்துகின்ற கோட்பாடாகும்.

மேற்கு நாட்டவரைப் பற்றிப் பொதுவாக ஒரு குறை சொல்லப்படுகிறது. 'என் குழந்தைகளும் உன் குழந்தைகளும் நம் குழந்தைகளுடன் விளையாடுகின்றனர்' என்று ஒரு வெள்ளையன் சொன்னதாக ஒரு துணுக்கு உண்டு. மேலை நாடுகளிலே திருமணம்செய்து கொள்வதும் செய்து கொண்ட வேகத்திலேயே மணவிலக்குப் பெற்றுக் கொள்வதும் அதே விரைவிலே மறுமணம்நாடுவதும் பெருவழக்காக உள்ளது என்பது பெரும்பொய் அன்று. ஆனாலும், அந்த நாட்டிலே நெடுங்காலமாக ஒருவனும் ஒருத்தியுமாக வாழும் கணவன்—மனைவியரை மிகப் பெருமிதமாகப் போற்றுகின்றனர் என்பதும் உண்மைதான். 'பாழுங் கிணற்றிலே தள்ளிவிட்டார்கள்' என்று பெண்களும், 'கழுத்தை நீட்டியவள் கழுத்தையே அறுக்கிறாள்' என்று ஆண்களும் மனம் புழுங்கிக் கொண்டே வாழும் நம் நாட்டிலும் ஒழுக்கம் சான்ற கற்புடையார்க்கு வணக்கமும் போற்றுதலும் உண்டு. சுருங்கச் சொல்லின் உலகளாவிய நிலையில் கற்பொழுக்கம் வணக்கத்துக்கு உரியதாக விளங்குகிறது; விளங்கும். 'வையத்து வாழ்வாங்கு

வாழ்பவன் வான் உறையும் தெய்வத்துள் வைக்கப்படும்' என்ற குறளோடு

... .. தெய்வமாய்

மண்ணக மாதர்க்கு அணியாய கண்ணகி

விண்ணகமா தர்க்கு விருந்து

என்ற சிலப்பதிகார வெண்பாவும் இணைத்து நோக்கத் தக்கது.

கற்புடைய பெண் நிலவுருண்டையின் ஒரு மூலையிலே தோன்றினாலும் உலகெங்கும் அவள் வணங்கப்படுகிறாள்.

இவளோ, கொங்கச் செல்வி குடமலை யாட்டி.

தென்தமிழ்ப் பாவை செய் தவக்கொழுந்து

ஒருமா மணியாய் உலகிற்கு ஓங்கிய

திருமா மணி

வேட்டுவ 47—50.

என்று ஒரு தெய்வமே கற்புடைத் தெய்வமாகிய கண்ணகிக் குத் திருப்புகழ் பாடுகிறது.

சோழ நாட்டிலே உதித்தவள்தான். ஆனால், அவளுடைய கற்பு மேம்பாட்டால் அவளை முதலிலே தெய்வமாகக் கொண்டாடியது கொங்கு நாடு; ஆதலால் 'கொங்கச் செல்வி குடமலை யாட்டி' என்கிறது, வேட்டுவ வரித் தெய்வம். ஆனால், அந்தக் கற்புத் தெய்வம் தென்தமிழ்ப் பாவை செய்த தவக்கொழுந்தாகப் போற்றப்படுகிறாள்; தமிழக எல்லையிலே மட்டு மன்றி அவள் உலக முழுமைக்கும் தெய்வமாயவள் என்பதை 'ஒரு மாமணியாய் உலகிற்கு ஓங்கிய திருமா மணி' எனத் தெய்வம் போற்றுகிறது. சிலப்பதிகார வெண்பா மேலும் ஒரு படிசென்று, 'மண்ணக மாதர்க்கு அணியாய கண்ணகி விண்ணக மாதர்க்கு விருந்து' என்று கற்புத் தெய்வத்தின் மாண்பைக் குறள் நெறி நின்று தெளிவுறுத்துகிறது.

தெய்வம் தொழாஅள் கொழுநன் தொழுதெழுவாள்

பெய்யெனப் பெய்யும் மழை

என்ற திருக்குறளையும்

தெய்வம் தொழாஅள் கொழுநன் தொழுவானைத்
தெய்வம் தொழுந்தகைமை திண்ணிதால்—தெய்வமாய்
மண்ணக மாதர்க்கு அணியாய் கண்ணகி
விண்ணக மாதர்க்கு விருந்து

என்ற சிலப்பதிகார வெண்பாவையும் இணைத்து நோக்கி
னால், இளங்கோவடிகளின் பார்வை வீச்சு உலகை அளாவிய
தாக மட்டுமல்லாமல் எல்லையற்ற விண்ணளாவியதாகவும்
சிந்தை செல்லாச் சேணெடுந் தூரத்து அந்தமில் இன்பத்து
அரசு (வரந்தரு. 181—2) நிலவுகின்ற தேவருலகத்தை
அளாவியதாகவும் இருப்பதை உணர முடிகின்றது.

உலகளாவிய பார்வையில் உரிமைக்கு ஓர் எல்லை பேணி,
உரிமைக்கு ஓர் எல்லை கோலி, பிறரை மதித்துப் பேணி
வாழ்ந்தால் உலகில் அமைதி நிலவும்; பண்பாடு பேணுதற்கு
எந்த வகையான எல்லையும் கடந்து நின்று வாழ்தல் வேண்
டும். வையத்து வாழ்வாங்கு வாழ்வார்க்கு விண்ணகம்
கடந்தும் வாழ்வு உண்டு.

திங்களைப் போற்றுதும் திங்களைப் போற்றுதும்

ஞாயிறு போற்றுதும் ஞாயிறு போற்றுதும்

மாமழை போற்றுதும் மாமழை போற்றுதும்

என்று சமய எல்லை கடந்து பொதுநிலை வாழ்த்தொடு
தொடங்கியது சிலப்பதிகாரம். முதற் பொருளூள் ஒன்று
நிலம். நிலவுலகத்து மக்கள் வாழ்க்கைக்கு நகர் ஒரு நிலைக்
களம். அந்த நிலைக்களத்தின் முதன்மை கோநகர்களுக்கு
உண்டு. அத்கைய நிலைபெற்ற சோழன் தலைநகரைப்
பூம்புகார் போற்றுதும் பூம்புகார் போற்றுதும்

என்று பாடினார். அந்தப் புகார் நகரம்

கலந்தரு திருவிற் புலம்பெயர் மாக்கள்

கலந்திருந்து உறையும்

(—இந்திரவிழவு 11—12.)

(பெருமை பெற்றது. உலகம் முழுவதும் திரண்டு வந்திடின்
அனைவர்க்கும் வழங்குதற்கு ஏற்ற வளம் படைத்த அந்த

நகரம், உலகவர் யாவரும் கலந்து வாழ வேண்டும் என்ற குறிக்கோளுக்கு ஒரு குறியீடு என்பது மிகையாகாது.

இவ்வாறு பொதுமை நோக்கொடு தொடங்கிய சிலப்பதிகாரம், 'மல்லன்மா ஞாலத்து வாழ்வீர்'

(வரந்தரு. 202)

என உலகத்தவர் யாவரையும் விளித்துச் செல்லும் அறவுரையோடு முடிகிறது:

காப்பியத்தின் தொடக்கமும் முடிவும் உலகை அளவியதாக இருக்கின்றன. உள்ளுறையும் உலகளாவிய பார்வை உடையதாகவே அமைகின்றது. எடுத்துக்கொண்ட கதை பாரத நாட்டளவிலே அமைந்து விடுவதே. எனினும், அதனைக் காவியமாக்கித் தந்த இளங்கோவடிகளின் நெஞ்சத் திரையிலே திசையெல்லை கடந்த உலகமும், விண்ணெல்லை கடந்த தேவருலகங்களும் கூடக் காட்சியளிக்கின்றன.

நிலத்தில் பள்ளமான நெய்தலில் பயணம் தொடங்கிய பத்தினித் தெய்வம் நிலத்தில் உயர்ந்த குறிஞ்சியிலே முடிகிறாள். ஐவகைப் பாங்கு கொண்ட நானிலப் பயணம் முடிந்தபின் பத்தினித் தெய்வத்தை விண்ணகத்திலே காட்சியளிக்கச் செய்கிறார் காப்பிய ஆசிரியர்.

சோழ நாட்டில் தோன்றியவளாயினும் பத்தினித் தெய்வமாகியின் பாண்டியன் வணங்கி மழைவரமும் வளவாழ்வும் பெறுகிறாள். கொங்கிளங்கோசரும் கடல் சூழ் இலங்கைக் கயவாகு வேந்தனும் வரம் பெறுகின்றனர். சோழனும் தன் நாட்டுத் தோன்றிய பத்தினியைப் போற்றத் தவறவில்லை. (உரைபெறுகட்டுரை)

—'அருமழை தாவேண்டின் தருகிற்கும் பெருமை' உடைய வள் பெண்டிர்க்கு அணியாய் பத்தினித் தெய்வம். இந்தத் தெய்வத்துக்கு மண்டிலம், நாடு, உலகம், என்ற எல்லை கிடையாது.

கதை தமிழகத்துக் கதை, தமிழ்க் கவிஞர் பாடிய கதை. கதை நிகழ்ச்சிக்கு உரிமை எல்லை சிறப்புநிலையில் தமிழகம்; பொதுநிலையில் பாரதம்; ஆனால், சிந்தனை நிலையில் உலகம் முழுவதையும் அளவியது. காப்பியச் செய்தியளவில் உலகு கடந்த விண்ணையும் கடந்து ஓங்கிய பார்வையை உடையது.

தமிழ்க் கலை வழியாகச் சான்றாண்மை பேணிய இளங்கோவடிகளின் பார்வை உலகை அளவியதோடு நிற்பதன்றி அண்டங்களையும் அண்டர் உலகங்களையும் அளவி நிற்பது. இது சிலப்பதிகாரச் செய்தி.

தமிழுக்கு இன்று புதிய இலக்கணம் தேவை

டாக்டர் பொற்கோ
(பொன். கோதண்டராமன்)

இலக்கணம் என்பது யாது?

ஒரு மொழியில் உள்ள எழுத்தமைப்பு, சொல்லமைப்பு, தொடரமைப்பு ஆகியவற்றை வரையறை செய்து விளக்குவதைப் பொதுவாக இலக்கணம் என்று சொல்லுகிறோம். இத்தகைய இலக்கணம் ஒரு மொழியினுடைய அமைப்பைப் புரிந்துகொள்ள உதவியாக இருக்கும். மொழியைப் பயன்படுத்துவோருக்கு ஐயம் ஏற்படும் இடத்தில் தெளிவு பெறுவதற்கு ஒரு சிறந்த கருவியாக இருக்கும். ஒரு மொழியை இன்னொரு மொழியாளருக்குக் கற்பிக்கும் பொழுது அவர்கள் எளிதாக அந்த மொழியைக் கற்றுக்கொள்ள இது உதவியாக இருக்கும். பொதுவாக இலக்கணங்கள் இந்த முறையில் அமைகின்றன.

மொழியும் இலக்கணமும்

உலகில் உள்ள எல்லா மொழிகளுமே ஒரு சில வரையறைகளுக்கும் விதிமுறைகளுக்கும் கட்டுப்பட்டே இயங்குகின்றன. அப்படிப்பட்ட வரையறைகளும் விதிமுறைகளும் இல்லாமல் போனால் ஒருவர் பேசுவது இன்னொருவருக்குப் புரியாமல்

போய்விடும். ஆகவே எல்லா மொழிகளுக்கும் இலக்கண அமைப்பு, இலக்கண வரையறை, இலக்கண விதிகள் உண்டு. அவற்றை இலக்கணப் புலவர்கள் ஆராய்ந்து கண்டுபிடித்து எடுத்துக் கூறுகிறார்கள். அவ்வளவுதானே தவிர ஒரு மொழிக்கு ஒருவர் இலக்கணம் உருவாக்கியிருக்கிறார் என்றால் அந்த மொழிக்கு மட்டுமே இலக்கணம் இருக்கிறது, மற்ற மொழிகளுக்கு இலக்கணம் இல்லை என்று நாம் நினைப்பது கூடாது.

உலகில் உள்ள எல்லா மொழிகளுக்குமே ஒருவித வரையறைகளும் ஒருவித இலக்கணக் கட்டுக்கோப்பும் உண்டு. அதைக் கண்டு பிடித்துச் சொல்வதுதான் இலக்கணப் புலவர்கள் அல்லது மொழியாராய்சியாளர்கள் வேலை. நாம் விரும்பிய படியெல்லாம் இலக்கண விதிகளை உருவாக்கிவிட முடியாது. மொழியில் இருக்கின்ற வரையறைகளை — இருக்கின்ற விதிமுறைகளைக் கண்டு பிடித்துக் கூறுவது மட்டுமே நம்முடைய வேலை. இந்த நோக்கத்தில் பார்க்கும் பொழுது உலகில் உள்ள எல்லா மொழிகளுக்கும் இலக்கணம் உண்டு. பேச்சு மொழியாக இருந்தாலும் எழுத்து மொழியாக இருந்தாலும் எல்லா மொழிகளுக்குமே இலக்கண வரையறை, இலக்கண நெறிமுறை உண்டு.

மொழி வளர்ச்சியும் புதிய இலக்கணத்தின் தேவையும்

உலகில் உள்ள எல்லாப் பொருள்களும் வளர்ச்சி பெற்று மாற்றம் பெறுவது போல மொழியும் வளர்ச்சி பெற்று மாற்றம் பெறுகிறது. இன்னும் இதைப் பொதுமைப்படுத்தி விரிவாகச் சொல்லப் போனால் உலகில் உள்ள எல்லாப் பொருள்களுமே மாற்றத்திற்கு உட்பட்டவை. அந்த மாற்றம் வளர்ச்சி நோக்கிய மாற்றமாகவும் இருக்கலாம். தேய்வு நோக்கிய மாற்றமாகவும் இருக்கலாம். மாற்றத்திற்கு உட்படாதது எதுவும் உலகில், மனித வாழ்வில் இல்லை என்றே கூறலாம். இந்த நோக்கில் பார்க்கும்போது மொழியும் மாற்றத்திற்கு உட்பட்டதுதான். அந்த மாற்றம் விரைவான மாற்றமாக இருக்க

கலாம் அல்லது மெல்ல மெல்ல நடக்கிற மெதுவான மாற்றமாக இருக்கலாம். இப்படி மாற்றத்தினுடைய வேகத்தின் அளவு மாறுபடலாமே தவிர மாற்றத்திற்கு உட்படாத மொழி என்று உலகில் எந்த ஒரு மொழியும் இருக்க முடியாது. அப்படி மாற்றத்திற்கு உட்படாத மொழியாக ஒன்று இருக்கிறது என்று கருதப்போனால் அந்த மொழி வழக்கிறந்த மொழியாக இருக்க வேண்டும்; அழிந்துபோன மொழியாக இருக்க வேண்டும். வாழுகின்ற மொழி எதுவானாலும் அது மாற்றத்துக்கு உட்பட்டதாகவே இருக்கும். அப்படி மொழி மாற்றம் ஏற்படுகிறது என்றால் எத்தகைய மாற்றம் ஏற்படுகிறது, எங்கே மாற்றம் ஏற்படுகிறது என்பதை நாம் எண்ணிப் பார்க்கலாம்.

எழுத்துகளில் மாற்றம் ஏற்படலாம்; ஒலியமைப்பில் மாற்றம் ஏற்படலாம்; எழுத்துகள் சொல்லில் தோன்றும் வரன்முறைகளில் மாற்றங்கள் ஏற்படலாம்; சொல்லமைப்பில் மாற்றங்கள் ஏற்படலாம்; தொடரமைப்பில் மாற்றங்கள் ஏற்படலாம்; சொற்பொருள் அமைப்பிலும்கூட மாற்றங்கள் ஏற்படலாம். இருந்த சொற்கள் மறையலாம். புதிதாகப் பல சொற்கள் தோன்றலாம். இப்படியெல்லாம் மொழியில் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டு வருகின்றன. இந்த மாற்றங்களையெல்லாம் தழுவிக்கொள்ளுகின்ற வகையில் காலந்தோறும் நமக்கு இலக்கணங்கள் தேவைப்படுகின்றன. மொழி வளர்ச்சியும் புதிய இலக்கணத்தின் தேவையும் ஒன்றுக்கொன்று மிகநெருக்கமாகத் தொடர்புடையவை. மொழிவளர வளரப் புதிய இலக்கணங்களும் தோன்றியாக வேண்டும். அப்படித் தோன்றாமற் போனால் மொழியில் குழப்பங்கள் மிகுதியாகும். மொழி வழக்கில் ஓர் ஒருமைப்பாடும் செம்மையும் இல்லாமல் போய்விடும். ஆகவே மொழி வளர வளரப் புதிய இலக்கணங்கள் தேவை என்பது தெளிவு.

தமிழ் மொழியும் தமிழ் இலக்கணங்களும்

தமிழ் மொழியில் மிகப் பழமையானதாக நமக்குக் கிடைக்கின்ற நூல் தொல்காப்பியம். இந்த நூல் ஒரு இலக்கண

நூல் என்பதை நாம் எல்லோரும் அறிவோம். இந்த இலக்கண நூலில் அதற்கு முன்பு இருந்த இலக்கண இலக்கியங்களைப் பற்றிய பொதுக்குறிப்புகளை நாம் காண்கிறோம். அத்தகைய குறிப்புகள் நமக்கு அங்கே இல்லாமல் போனால் கூட முதலில் கிடைப்பது இலக்கணம் என்ற அந்தச் செய்தியில் இருந்து அதற்கு முன்பு ஏராளமான இலக்கியங்கள் இருந்திருக்கவேண்டும் என்ற ஒரு உண்மையை நாம் எளிதாக உணர்ந்துகொள்ள முடியும்.

தொல்காப்பியம் என்ற அந்தப் பழம்பெரும் இலக்கணம் தோன்றிய காலச் சூழலைப்பற்றி நாம் ஓரளவுக்கு எண்ணிப் பார்ப்பது தேவையான ஒன்று என்று தோன்றுகிறது. ஒரு சமுதாயத்தில் இலக்கணம் எப்பொழுது தோன்றுகிறது? மொழியைப் பற்றிய ஆராய்ச்சி எப்பொழுது நடக்கிறது? ஒரு சமுதாயம் வளமும் செழுமையும் பெற்றிருக்கும் போதுதான் பொதுவாக இலக்கணத்தைப் பற்றிய சிந்தனையே எழுகிறது. மொழியைப் பற்றிய ஆராய்ச்சியும் அப்பொழுதுதான் தோன்றுகிறது. மேலும் வேற்று மொழியும் தொடர்பும் வேற்றுப் பண்பாட்டின் தொடர்பும் ஏற்படும் பொழுது நமது மொழியைப் பற்றியும் நமது பண்பாட்டைப் பற்றியும் சிந்தித்து வரையறை செய்ய வேண்டிய தேவை ஏற்படுகிறது. அப்படிப்பட்ட ஒரு தேவையின் காரணமாகத்தான் தொல்காப்பியம் தோன்றியிருக்க வேண்டும் என்று நினைக்கப் பல்வேறு அகப்புறச் சான்றுகள் நமக்குக் கிடைக்கின்றன.

மிக விரிந்த நோக்கில் மிகப் பெரிய அளவில் இலக்கணத்தைப் படைத்துள்ள தொல்காப்பியர் பரந்த இலக்கியப் புலமையும் சிறந்த மொழிப் புலமையும் உயர்ந்த உலகியல் நோக்கும் உடையவராகத் தோன்றுகிறார். அவருக்கு இருக்கிற பரந்த இலக்கியப் புலமையைப் பொருளதிகாரம் நமக்கு உணர்த்துகிறது. விரிந்த மொழிப் புலமையை எழுத்ததிகாரமும் சொல்லதிகாரமும் மிக நன்றாகத் தெளிவுப்படுத்துகின்றன. அவருக்கு இருந்த உயர்ந்த உலகியல் நோக்கை ஆங்காங்கே உள்ள சில நூற்பாக்கள் நமக்கு உணர்த்துகின்றன.

வடமொழிச் சொற்களைத் தமிழில் கையாளும்போது எப்படிக்கையாள வேண்டும் என்பதைப் பற்றி அவர் விதி வகுத்துச் சொல்லுகிறார். மொழிபெயர்ப்பு நூல்களைப் பற்றி அவர் எண்ணிப் பார்த்துப் பொருளதிகாரத்தில் அதைப்பற்றிப் பேசுகிறார். ஏறத்தாழ இரண்டாயிரத்தைநூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு மொழி பெயர்ப்பைப்பற்றிச் சிந்தித்து மொழிபெயர்ப்பு நூல்களுக்கு இலக்கணத்தில் ஒரு சிறப்பான இடம் கொடுத்தது நாம் மிகஆழமாக ஊன்றி நோக்கிப் பாராட்ட வேண்டிய ஒன்று என்பதை இங்கே குறிப்பிட வேண்டும். இவை எல்லாவற்றுக்கும் மேலாகத் தொல்காப்பியருக்கு இருந்த அறிவியல் மனப்பான்மை நாம் வியந்து போற்றத்தக்கதாக உள்ளது. தொல்காப்பிய இலக்கணம் முழுமையும் மிகச் சிறந்த அறிவியல் நோக்கில் அமைக்கப்பட்ட நூல் என்பதை நாம் ஆய்வு நோக்கில் பார்க்கும்போது மிக எளிதாகவே உணர்ந்து கொள்ளலாம்.

தொல்காப்பியருக்குப் பின் தமிழில் பல்வேறு இலக்கணப் புலவர்கள் வாழ்ந்து இருக்கிறார்கள். முப்பதுக்கு மேற்பட்ட இலக்கண நூல்கள் தமிழில் தோன்றியிருக்கின்றன. இருந்தாலும் தொல்காப்பியரின் இலக்கணக் கோட்பாடுகளை உணர்ந்துகொண்டு அதே நெறியில் வளர்ச்சி நோக்கில் விரிவாக இலக்கணத்தைப் படைத்தவர் என்று நம்மால் யாரையும் குறிப்பிட முடியாமல் போகிறது. அவருக்கு அடுத்தாற் போல மிகப் பெரிய அளவுக்கு இலக்கண உலகில் செல்வாக்கு பெற்றவர் பவணந்தியார். நன்னூலில் அவர் வகுத்துள்ள விதிகளைத் தான் இன்று வரை நாம் மாணவர்களுக்குக் கற்பித்து வருகிறோம். பல இடங்களில் நன்னூல் நூற்பாக்களைத்தான் நாம் மேற்கோள் காட்டி வருகிறோம். நன்னூலாரே கூடப்பல இடங்களில் தொல்காப்பிய விதிகளை அப்படியே எடுத்து முன்னோர் மொழியைப் போற்றுகின்ற பாங்கில் தமது நூலில் விதிகளாகச் சேர்த்துக் கொண்டிருக்கிறார். நன்னூலார் வாழ்ந்த காலத்தில் மொழியில் ஏற்பட்ட மாற்றம் அன்றைக்கு ஒரு இலக்கணத்தின் தேவையை வற்புறுத்தியிருக்கிறது. அதனால்தான் தொல்காப்பியத்தைப்

பெரிதும் போற்றுகின்ற நன்னூலார் இன்னொரு இலக்கண நூலைப் படைத்து வழங்கியிருக்கிறார். இலக்கண உலகில் மூல நூல் ஆசிரியர்கள் எப்பொழுதும் பழையனவற்றைக் கழிப்பதற்கும் புதியனவற்றை ஏற்பதற்கும் தயங்கியதே இல்லை. நன்னூலார் இதை ஒரு நூற்பாவினாலேயே

“பழையன கழிதலும் புதியன புதுதலும்
வழுவல கால வகையி னானே”

என்று தெளிவாகக் குறிப்பிடுகிறார்.

தொல்காப்பியமும் நன்னூலும்

தொல்காப்பியர் விதித்துள்ள சில விதிகளை நன்னூலார் விலக்கியிருக்கிறார். தொல்காப்பியர் விதிக்காத சில விதிகளை நன்னூலார் சேர்த்திருக்கிறார் இதற்குக் காரணம் அவர் காலத்தில் ஏற்பட்ட மொழி மாற்றந்தான். இலக்கியம் கண்டு அதற்கு இலக்கணம் விளம்ப விரும்பிய நன்னூலார் தொல்காப்பியரிடமிருந்து காரணமில்லாமல் மாறுபடவில்லை. தம் கால மொழிக்கு ஏற்றபடி இலக்கணத்தைப் படைத்திருக்கிறார். தொல்காப்பியர் காலத்தில் சகர அகரம் அதாவது ‘ச’ என்ற எழுத்து மொழிக்கு முதலில் வராது. சங்கம், சரி, சட்டி முதலான சொற்கள் தொல்காப்பியர் காலத்தில் தமிழ்மொழியில் இருந்ததில்லை. இருந்ததாகச் சான்றுகாட்டி நம் மால் நிறுவ முடியாது. நன்னூலார் காலத்தில் அப்படிப்பட்ட சொற்கள் வழக்கிற்கு வந்து விடுகின்றன. ஆகவே மொழி முதலாகச் சகர அகரம் அதாவது ‘ச’ என்ற எழுத்துவரும் என்றே நன்னூலார் ஏற்றுக்கொள்கிறார்.

கால இடைநிலைகளைப் பொறுத்தவரையில் நன்னூலார் காலத்தில் இறந்த காலம், நிகழ்காலம், எதிர்காலம் ஆகிய மூன்று காலங்களும் மொழியில் சரியாக முழுமையாக இடம் பெற்று விடுகின்றன. அவற்றுக்கு இலக்கணத்தகுதி ஏற்பட்டு விடுகிறது. ஆகவே இறந்த கால இடைநிலைகள் இன்னின்னவை, நிகழ்கால இடைநிலைகள் இன்னின்னவை, எதிர்கால இடைநிலைகள் இன்னின்னவை என்று தெளிவாக

நன்னூலார் குறிப்பிட்டுச் சொல்கிறார். தொல்காப்பியர் அப்படிக் குறிப்பிடவில்லை. மடிந்து போன பழமைகளை நீக்கவும் புதிதாக எழுந்து வளர்ந்துள்ள புதுமைகளை ஏற்கவும் நன்னூலார் தயங்கவில்லை: தம்முடைய இலக்கணத்தில் அந்த நெறிமுறையை மிகத் தெளிவாக நன்னூலார் பின்பற்றி யிருக்கிறார்.

சமுதாயமும் மொழியும்

சமுதாய வளர்ச்சிக்கேற்றபடி மொழியிலும் வளர்ச்சியும் மாற்றமும் ஏற்படும். இதுதவிர்க்க முடியாத நியதி. சமுதாய வரலாற்றில் நாம் காணும் பல செய்திகள் மொழி வரலாற்றில் காணும் சிக்கல்களுக்கு விடை புகல்வனவாக அமைந்துள்ளன. எடுத்துக் காட்டாக நன்னூலார் காலத்தில் வடமொழிச் சொற்களைத் தமிழில் எப்படி ஆள வேண்டும் என்பதற்கு விரிவாக விதிகளை வகுத்திருக்கிறார்: இதற்குக் காரணம் அவர் காலத்தில் வடமொழிச் சொற்கள் ஏராளமாகத் தமிழில் புகுந்துவிட்டன. அப்படி புகும்போது வரன் முறையில்லாமல் வடமொழிச் சொற்களை எழுதியவர்களும் உண்டு, தமிழ் மொழி அமைப்புக்கு ஏற்ப வரன்முறைப் படுத்தி எழுதியவர்களும் உண்டு. அந்த நிலையில் நன்னூலார் தமிழ்மொழி அமைப்புக்கு ஏற்ப வடமொழிச் சொற்களை முறைப்படுத்தி எழுத வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்துபவராகக் காட்சி யளிக்கிறார். அத்தகைய நிலை பாட்டை எடுத்துக் கொண்ட நன்னூலார் அவற்றுக்குத் தனியே தெளிவாக விதி வகுத் திருக்கிறார்.

சமுதாய வரலாற்றில் நாம் காணும் இன்றியமையாத மாற்றங்களுக்கு ஏற்றபடியே அந்தச் சமுதாயத்தில் தோன்றும் இலக்கியங்களும் அந்தச் சமுதாயத்தின் மொழி வளர்ச்சியும் அமைந்து விடுகின்றன. அதாவது சமுதாய வரலாற்றுப் போக்கு இலக்கிய வளர்ச்சிப் போக்கையும் மொழி வளர்ச்சிப் போக்கையும் மிகக் குறிப்பிடத்தக்க அளவுக்குக் கட்டுப்படுத்துகிறது. அதாவது சமுதாய வரலாற்றைப் புறக்கணித்து விட்டு மொழி வளர்ச்சியைப் பற்றியும் இலக்கிய வளர்ச்சி

யைப்பற்றியும் நாம் தெளிவாக எந்தவிதமான கருத்தையும் கூற முடியாது, இந்த உண்மையை மனதில்கொண்டு பார்க்கும் போது இருபதாம் நூற்றாண்டில் நாம் காணும் மொழியிலும் இலக்கியங்களிலும் மிகப்பெரிய அளவிற்கு வளர்ச்சியும் மாற்றங்களும் நமக்குத் தெளிவாகவே புலப்படுகின்றன. ஆனால், இந்த வளர்ச்சியையும் மாற்றத்தையும் அளந்து தெளிவுபடுத்திக் காட்டுகின்ற அளவுக்கு இன்றைக்கு ஒரு இலக்கண நூல் இருக்கின்றதா என்பதுதான் இன்று நம் முன் நிற்கும் வினா.

இன்றைய தமிழ்

தமிழ் என்ற சொல் உள்ளபடியே இலக்கியத் தமிழ், பேச்சுத் தமிழ் ஆகிய இரண்டையும் தழுவிக்கொண்ட ஒரு சொல். நம்முடைய ஆராய்ச்சிக்கு நாம் இங்கே இலக்கியத் தமிழை மட்டும் எடுத்துக்கொண்டு பேசுகிறோம். இந்த இலக்கியத் தமிழை நாம் செந்தமிழ் என்ற சொல்லால் குறிப்பிடுவோம். தொல்காப்பியர் எழுதிய தமிழையும் மணிவாசகர் எழுதிய தமிழையும் பிற்கால ஒளவையார் எழுதிய தமிழையும் இன்று நாம் எழுதுகின்ற தமிழையும் பொதுவாகத் தமிழ் என்றுதான் நாம் குறிப்பிடுகிறோம். என்றாலும் உள்ளபடியே இவையெல்லாம் எந்தவித வேற்றுமையும் இல்லாத நிலையில் ஒன்று என்று கொள்ளத் தக்கவைதானா? இதைச் சற்று அமைதியாகவும் ஆழமாகவும் நாம் எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும்.

ஒரு தனி மனிதனுடைய வளர்ச்சியையும் வரலாற்றையும் எடுத்துக் கொண்டால் கூட ஒரு மனிதன் ஆறு மாதக் குழந்தையாக இருந்த பொழுது இருந்த வடிவத்திற்கும் இயக்கங்களுக்கும் அவனே இருபது வயது இளைஞனாக வளர்ந்துள்ள பொழுது எய்தியுள்ள வடிவத்திற்கும் வளர்த்துக் கொண்ட இயக்கங்களுக்கும் இடையே ஒற்றுமையும் உண்டு; வேற்றுமையும் உண்டு. அதே மனிதன் தொண்ணூறு வயதை எட்டிய நிலையில் அவனிடம் நாம் காணும் வடிவத்திற்கும் அவ

னுடைய இயக்கங்களுக்கும் முன்னைய நிலையிலிருந்த வடிவத்துக்கும் இயக்கங்களுக்கும் இடையே ஒற்றுமையும் உண்டு; வேற்றுமையும் உண்டு: ஒற்றுமை அவனை நாம் அடையாளம் காண்பதற்கு உதவுகிறது. ஆனால் அவன் கால ஓட்டத்தில் எய்தியுள்ள வேற்றுமைகளை, வளர்ச்சியை, மாற்றங்களை நாம் மறுத்துவிட முடியாது. அதைப் போலத் தான் சங்கத் தமிழும் இன்றைய தமிழும் தமிழ்தான் என்று உணர்ந்து கொள்ளத்தக்க அளவுக்கு — அடையாளம் காணுகிற அளவுக்கு ஒற்றுமையும் உண்டு: சங்கத் தமிழ் வேறு, இன்றைய தமிழ் வேறு என்று கண்டுகொள்கின்ற அளவுக்கு அவற்றிடையே வேற்றுமையும் உண்டு. சங்கத் தமிழிலிருந்து இன்றைய தமிழ் பெற்றுள்ள வளர்ச்சியை இந்தத் தமிழில் காணுகின்ற மாற்றங்களை நாம் மறுத்துவிட முடியாது. வளர்ச்சி நோக்கிய இந்த மாற்றங்களை நாம் உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும். அவற்றுக்கு இலக்கணங்களில் இடம் கொடுக்க வேண்டும். அப்படி நாம் காணும் மாற்றங்களில் சிலவற்றையாவது இங்கே குறிப்பிடுவது பொருத்தமாக இருக்கும்.

எழுத்து நிலையில் நாம் காணும் மாற்றம்

இன்று உலக நாடுகளுடன் நாம் எய்தியுள்ள உறவுகளின் காரணமாகவும் பிறப்பாட்டாளர்களிடம் நாம் கொண்டுள்ள உறவுகளின் காரணமாகவும் பிற மொழியாளர்களுக்கும் நமக்கும் உள்ள தொடர்புகளின் காரணமாகவும் நாம் பிறமொழிகளின் பெயர்கள், பிற மொழியாளர்களின் பெயர்கள், பிற மொழியாளர்களுடைய ஊர்ப்பெயர்கள் முதலானவற்றைத் தமிழில் எழுத நேர்கிறது. அப்படி எழுத நேரும் பொழுதெல்லாம் நம்முடைய மொழியில் பழைய எழுத்திலக்கணம் சற்று மாறுபடுகின்றன. அதாவது இன்னின்ன எழுத்துக்கள்தான் மொழி முதலில் வரும், இன்னின்ன எழுத்துகள் தான் மொழியின் இடையில் வரும், இன்னின்ன எழுத்துகள் தான் மொழியின் இறுதியில் வரும் என்று நன்னூலார் விதித்துள்ள விதிமுறைகள் இன்று அப்படியே

இல்லை; மாறியிருக்கின்றன. இவ்வாறே தொல்காப்பியர் அவர் காலத்தில் இன்னின்ன எழுத்துகள் முதலில் வரும் இன்னின்ன எழுத்துகள் இடையில் வரும் இன்னின்ன எழுத்துகள் இறுதியில் வரும் என்று விதித்த விதிமுறைகள் நன்னூலார் காலத்தில் மாறிவிட்டன. அதே போல இக்காலத் தமிழில் நன்னூலாரும் தொல்காப்பியரும் விதித்த அந்த விதிகள் மாறியுள்ளன. ரயில், ராஜீவ், லால்பகதூர், லண்டன், மாஸ்கோ, லெனின், ஷா, அலெக்ஸாண்டர் இப்படிப்பட்ட பெயர்களை நாம் தமிழில் எழுதும்போது பழைய இலக்கண விதிமுறைகள் மாறிப் போகின்றன.

சொல்லமைப்பு நிலையில் மாற்றங்கள்

சொல்லிக்கணத்தைப் பொறுத்தவரையில் நாம் எந்த மாற்றமும் நிகழவில்லை யென்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறோமே தவிர அங்கும் மாற்றங்களைக் காண்கிறோம். நன்னூலார் காலத்திலும் தொல்காப்பியர் காலத்திலும் ஐந்து பால்கள் தமிழில் உள்ளன என்று குறிப்பிட்டிருந்தனர். ஆண்பால் பெண்பால், பலர்பால், ஒன்றன் பால், பலவின் பால் ஆகிய இந்த ஐந்து பால்களைப்பற்றிய குறிப்பையும்தொல்காப்பியத்திலும் நன்னூலிலும் காண்கிறோம். ஆனால் இன்றைய தமிழில் ஆறாவதாக ஒரு பால் தோன்றிவிட்டது. 'அவர் இங்கு வந்தார்' என்றால் தொல்காப்பியர் காலத்தில் இது பலர்பாலுக்குரிய தொடர். அவர் என்பது பலர்பால். சில வேளைகளில் சிறப்புக் கருதி அதை ஒருமைக்குப் பயன்படுத்தியிருக்கலாம் என்றாலும் அவர் என்பது பலர்பாலுக்குரிய சொல். நன்னூலார் காலத்திலும் கூட அவர் என்பது பலர்பாலுக்குப் பயன்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் இன்றைக்கு அவர் என்பது பலர்பாலுக்குப் பயன்பட முடியாது. இன்று பலர்பாலுக்குரியதாக விளங்குவது அவர்கள் என்பது. இதற்கு ஏற்ற வினை வந்தார்கள் என்பது. 'அவர்கள் இங்கு வந்தார்கள்' என்று சொல்லும்பொழுதுதான் அவர்கள் என்பதும் வந்தார்கள் என்பதும் பலர்பால் என்று கொள்ளத்தகும். அவர் இங்கு வந்தார் என்று சொன்னால் அது ஒருமைதான்.

இதற்கு நாம் ஒரு பெயரிட வேண்டும். இப்போதைக்கு இதற்கு நாம் 'உயர்பால்' என்று பெயரிடலாம். ஆகவே இன்றைய தமிழில் ஆண் பால், பெண் பால், உயர்பால், பலர்பால், ஒன்றன் பால், பலனின் பால் என்று பால்களை ஆறுவகைப் படுத்தலாம்

வேற்றுமை இலக்கணத்தைப் பொறுத்த வரையில் ஐந்தாம் வேற்றுமை உருபாக நன்னூலாரும் தொல்காப்பியரும் சுட்டிய இன்னன்ற உருபு இன்றைய தமிழில் மறைந்தே போய்விட்டது. காலவோட்டத்தில் சமுதாயத்தில் ஏற்பட்ட அனுபவ வளர்ச்சிக்கும் கருத்து வளர்ச்சிக்கும் ஏனைய சூழல்களுக்கும் ஏற்ப வேற்றுமைக் கோட்பாடுகள் வளர்ந்தன. இதன் விளைவாகச் சொல்லுருபுகளின் எண்ணிக்கை இன்றைய தமிழில் பெருகின. 'உங்களைக் குறித்துப் பேசினார்' என்ற தொடரில் உள்ள குறித்து என்பதும் 'உங்களைப் பற்றி அவர் வினவினார்' என்ற தொடரில் உள்ள 'பற்றி' என்பதும் 'உங்களைத் தவிர எல்லாரும் வந்தார்கள்' என்பதில் உள்ள 'தவிர' என்பதும் வேற்றுமைக்கருத்தை விளக்கவந்த சொல்லுருபுகளாக கொள்ளத்தக்கன. இப்படிப் பட்ட சொல்லுருபுகள் இன்றைய தமிழில் பெருகி வளர்ந்து விட்டன.

வினைச்சொல் அமைப்பிலும் மிகுந்த வளர்ச்சியை இக்காலத் தமிழில் நாம் காண்கிறோம். ஒரே வினை நிகழ்ச்சியைப் புல் வேறு வகையில் தேவைக்கு ஏற்றபடி வெளிப்படுத்தி உணர்த்துகின்ற பாங்கு இன்றைய தமிழில் மிக நல்ல அளவுக்கு வளர்ந்திருக்கிறது. பழந்தமிழில் வா என்ற வினை வந்தான், வருகிறான், வருவான் ஆகிய மூன்று காலங்களுக்கு கூடப் பயன்படவில்லை. வந்தான், வரும் என இறப்பு எதிர்வு ஆகிய இரண்டு காலங்களில் மட்டுமே பயன்பட்டது. இடைக்காலத் தமிழில் வந்தான், வருகிறான், வருவான் என்று அந்த வினைக்கு மூன்று காலங்கள் ஏற்பட்டன. ஆனால் இன்றைய தமிழில் பல்வேறு காலக் குறிப்பையும் நாம் வினைச் சொற்களில் காண்கிறோம். வந்தான், வரு

கிறான் வருவான் முதலான வினைச் சொற்களோடு வந்து விட்டான். வந்துதொலைத்தான், வந்துபார்த்தான். வந்து கொண்டிருக்கிறான், வரப்பார்த்தான், வரமுடியும், வரலாம், வரவேண்டும் இப்படிப் பட்ட பல்வேறு சொல்வளர்ச்சியை நாம் இன்றைய தமிழில் காண்கிறோம். இப்படி ஒரு சொல் பல்வேறு சொற்களாக விருதிகளின் துணைகொண்டு பொருள் நுட்பத்தோடு பெருகியுள்ள பெருக்கத்தினை இன்றைய தமிழில் நாம் காணுகிறோம். இத்தகைய வளர்ச்சியினை இலக்கணப் புலவர்கள் ஆராய்ந்து முறைப்படுத்தி அவற்றுக்கு விதிவகுக்க வேண்டும். அவற்றுக்கு இலக்கணங்களில் சரியான இடம் அளிக்க வேண்டும். அப்போதுதான் மொழியில் வளர்ந்துள்ள வளர்ச்சிக் கூறுகள் நிலைபெறெய்தி மேலும் மொழியின் வளர்ச்சிக்கு வழி ஏற்படும்.

சொல் தொகுதியில் மாற்றம்

காலப் போக்கில் மொழியில் முற்காலத்தில் வழங்கப்பட்ட சொற்கள் சில மறைந்து போய்விடவும் கூடும். பிற்காலத்தில் புதிய சொற்கள் உருவாகியிருக்கவும் கூடும். இந்நிலையையும் தமிழில் நாம் தெளிவாகக் காண்கிறோம். பழந்தமிழ்ச் சொற்களாகக் கொள்ளத்தக்க சில சொற்கள், அநாவது பஞ்சலம், குணில் போன்ற சொற்கள் இக்காலத் தமிழில் வழக்கிறந்து போய்விட்டன. இவை மறைந்துவிட்ட சொற்கள் என்றே கொள்ளலாம். இன்றைய தமிழில் இணையம், ஒன்றியம், பல்கலைக் கழகம் முதலான சொற்கள் புதிதாகத் தோன்றியுள்ளன. இப்படிச் சொல் தொகுதியைப் பொறுத்த வரையில் மொழி வரலாற்றில் பழைய சொற்கள் மறைந்துவிடவும் கூடும்; புதிய சொற்கள் தோன்றவும் கூடும்: இத்தகைய மாற்றங்களையும் நாம் கருத்தில் கொள்ள வேண்டும். சொல் தொகுதியில் ஏற்படும் மாற்றத்தோடு ஒரு சொல்லுக்குரிய பொருளிலும் கூடக் காலப்போக்கில் மாற்றங்கள் ஏற்படும். நம் எல்லோருக்கும் தெரிந்த சொல் நாற்றம் என்பது. பழந்தமிழில் இதற்கு நறுமணம் என்று பொருள் இருந்திருக்கிறது. இன்றைய தமிழில் நாற்றம் என்

றால் சகிக்க முடியாத தீயமணம் என்ற பொருள் ஏற்பட்டு விட்டது. இப்படிச் சொல் தொகுதியில் ஏற்படுகின்ற மாற்றத்தையும் சொற்பொருளில் ஏற்படுகின்ற மாற்றத்தையும் தெளிவாக வரையறுத்துக் குறிக்க அகராதிகள் உதவ வேண்டும்.

தொடர் நிலையில் ஏற்படும் மாற்றம்

எழுத்து நிலையிலும் சொல் நிலையிலும் சொல் தொகுதி நிலையிலும் சொற்பொருள் நிலையிலும் ஏற்படுகின்ற மாற்றங்களைப் பற்றியெல்லாம் இங்கே குறிப்பிட்டோம். இதைப் போலவே தொடர் நிலையிலும் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. அவன் வரும், அவள் வரும் முதலான தொடர்கள் பழந்தமிழில் வழுவற்ற தொடர்கள். ஏற்கத்தக்க தொடர்கள். ஆனால் இன்றைய தமிழில் அவன் வரும், அவள் வரும் என்பனவெல்லாம் பிழையான தொடர்கள். அவற்றை நாம் அவன் வருவான், அவள் வருவான் என்று திருத்துவோம்.

வேறு, இல்லை, உண்டு ஆகிய வினைகள் ஐம்பாலுக்கும் முவிடங்களுக்கும் உரிய பொது வினைகளாகக் கொள்ளப்பட்டன. அதாவது அவன் வேறு, அவள் வேறு, அவர் வேறு, அது வேறு, அவை வேறு, நான் வேறு, நீ வேறு முதலான தொடர்களில் படர்க்கையில் உள்ள ஐம்பால் எழுவாய்க்கும் தன்மை எழுவாய்க்கும் முன்னிலை எழுவாய்க்கும் 'வேறு' என்பதே திரிபில்லாத நிலையில் பயனிலையாகி வந்தது. அதாவது வேறு என்ற சொல் எந்த வகையிலும் வடிவ மாற்றம் பெறவில்லை. ஆகவே வேறு என்பதை ஐம்பாலுக்கும் முவிடத்துக்கும் பொதுவான வினை என்று நம் இலக்கண நூல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. இதைப் போலவே இல்லை, உண்டு முதலான வினைகளும் ஐம்பால், முவிடப் பொது வினைகள். இந்த வினைகளைப் போலவே இக்காலத் தமிழில் அல்ல என்பதும் ஐம்பால் முவிடப் பொதுவினை என்று கொள்ளத்தக்க நிலையை எட்டிவிட்டது. இதைச் சரியாக உணர்ந்து கொண்டால்தான் நாம் மாணவர்களுக்குக் கற்பிக்கும் பொழுதும் மொழியைப் பயன்படுத்தும் பொழுதும் பிழையற அல்ல என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்த முடியும். இல்லையானால்

வலிந்து, அல்ல என்பதை அல்லன், அல்லள், அல்லர், அன்று. அல்ல முதலான வடிவ மாற்றங்களுக்கு உள்ளாக்கி நாம் அல்லற்பட நேரிடும். நான் அல்லேன் நீ அல்லை, அவன் அல்லன், அவர் அல்லர் அது அன்று, அவை அல்ல என்றெல்லாம் தொடர்கள் அமைப வேண்டும் என்று வற்புறுத்துபவர்கள் அவர்கள் என்ற எழுவாய்க்கு அல்ல என்பதைப் பயனிலையாக்கும் போது அவர்கள் அல்லர்கள் என்றல் லவா கூற வேண்டும். ஆனால் அப்படிச் சொல்ல இன்றைய மொழிகூட இடங்கொடுக்காது. அவர்கள் அல்லர்கள் என்பது மொழியில் வாழ்வு பெறாத தொடர்; ஏற்க இயலாத தொடர். ஆகவே அல்ல என்பதைப் பொது வினையாகவே நாம் கொள்ள வேண்டும்.

நாம் முன்பே குறிப்பிட்டது போலத் தமிழில் உள்ள ஆறு பால்களுக்கும் முன்று இடங்களுக்கும் இது பொது வினையாக அமைந்துள்ளது.

செய்வினை, செயப்பாட்டு வினைத் தொடரைப் பற்றி நாம் அடிக்கடி பேசி வருகிறோம். தொல்காப்பிய முதல் நூற்பா விலேயே 'எழுத்தெனப் படுப' என்று செயப்பாட்டு வினைத் தொடர் வருவதை நாம் காணுகிறோம். 'வாய்மை எனப் படுவது யாதெனின் யாதொன்றும் தீமை யிலாத சொல்ல' என்ற திருக்குறளிலும் செயப்பாட்டு வினைத் தொடரைப் பார்க்கிறோம். இப்படித் தொல்காப்பியர் காலம் முதல் இன்று வரையில் தமிழில் செயப்பாட்டு வினைத் தொடர்களை நாம் தாராளமாகத் தேவைக்கு ஏற்ப பயன்படுத்தித் தான் வந்திருக்கிறோம். இருந்தாலும் ஏதோ சில காரணங்களால் மேலை நாட்டு ஆசிரியர்கள் செயப்பாட்டு வினை ஆங்கிலச் செல்வாக் கால் இங்கே வந்தது என்று சொல்ல, அதை ஏற்றுக் கொண்டு அதை வலுப்படுத்துவது போலத் தமிழை ஆராய்ச்சி யாளர் சிலரும் கருத்துரை வழங்கியிருக்கின்றனர். எப்படி இருப்பினும் தொடர் இலக்கணத்தைப் பொறுத்தவரை தெளிவான, நிறைவான தொடரிலக்கணம் தமிழுக்கு உருவாகவில்லை. அண்மைக் காலத்தில்தான் தொடரிலக்கணத்தைப்

பற்றிய விரிவான சிந்தனை வளர்ந்திருக்கிறது. செய்வினைத் தொடர் அமைப்பையும் செயப்பாட்டு வினைத்தொடர் அமைப்பையும் தெளிவுபடுத்துவதாகத் தொல்காப்பியத்திலும் நம்மால் ஒரு விதியைக் காண முடியவில்லை. நன்னூலிலும் அப்படிப்பட்ட ஒரு விதியைக் காண முடியவில்லை. ஆனால் இன்றைய தமிழில் செய்வினைத் தொடரும் செயப்பாட்டு வினைத் தொடரும் தேவைக்கு ஏற்ப மிகச் செம்மையான முறையில் பயன்பட்டு வருகின்றன. இவற்றுக்கெல்லாம் நாம் இனி எழுதும் இலக்கணத்தில்தான் தெளிவான வரையறையையும் விதிகளையும் வகுத்துக் கூற வேண்டும்.

நிறுத்தற் குறியீடுகள்

கடந்த நூற்றாண்டிலிருந்தே ஏராளமான நூல்கள் அச்சேறத் தொடங்கி விட்டன: நூல்கள் அச்சேற அச்சேற எழுதுபொருட்கள் மாற மாற நிறுத்தற் குறியீடுகளின் பயன்பாடும் வளர்ந்து வந்திருக்கிறது. பனையோலையில் எழுதிய காலத்தில் நிறுத்தற் குறியீடுகளை நாம் அமைத்துக் கொள்ளவில்லை. இன்றைய சூழலில் நிறுத்தற் குறியீடுகளைப் பற்றிய அறிவு கட்டாயத் தேவையாகி விட்டது

புதிய இலக்கணத்தின் தேவை

இன்றைய தமிழுக்குப் புதிய இலக்கணம் தேவை. தொல்காப்பியர் காலத்திற்கும் நன்னூலார் காலத்திற்கும் 1500 ஆண்டுகளுக்குக் குறையாமல் இடைவெளி இருந்திருக்கிறது. நன்னூலார் காலத்திற்குப் பிறகு ஏறக்குறைய ஆயிரம் ஆண்டுகள் கடந்து விட்டன என்றே சொல்லலாம். இந்த ஆயிரம் ஆண்டு இடைவெளியில் தமிழகத்தில் தமிழ்ச் சமுதாயத்தில் மிகப் பல மாற்றங்கள் நடந்து விட்டன. தொல்காப்பியர் காலச் சமுதாயத்திற்கும் நன்னூலார் காலச் சமுதாயத்திற்கும் இடையே இருந்த மாறுதல்களைவிட நன்னூலார் காலச் சமுதாயத்துக்கும் இன்றைய சமுதாயத்துக்கும் இடையே ஏற்பட்டுள்ள மாறுதல்கள் மிகுதி என்றே கூற வேண்டும்.

உலகச் சமுதாய வரலாற்றிலேயே பதினாறாம் நூற்றாண்டுக்

குப் பிறகு ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் மிகப் பல. அந்த மாற்றங்கள் எல்லாவற்றுக்கும் தமிழகம் விதிவிலக்காகிவிட முடியாது. ஆகவே இன்றைய சமுதாயத்திற்குத் தேவையான இலக்கணம் படைக்கப்பட வேண்டுமென்பது உறுதிப்படுகிறது. சமுதாயத்தில் ஏற்படுகின்ற மாற்றங்களுக்கு ஏற்ப அந்தச் சமுதாயத்தில் வழங்கி வரும் மொழியிலும் மாற்றங்கள் ஏற்படும் என்பது மறுக்க முடியாத உண்மை. இதனை நாம் முன்னைய பகுதியில் விளக்கிக் காட்டினோம்.

மீண்டும் இக்காலத் தமிழோடு பொருத்தித் தெளிவுபடச் சில எடுத்துக்காட்டுகளை இங்கே தருவது பொருத்தம் என்று நினைக்கிறேன். தொல்காப்பியர் காலத்தில் யகர உயிர் மெய்களில் யகர ஆகார உயிர் மெய் மட்டுமே மொழிக்கு முதலாக வந்திருக்கிறது. அதாவது யாண்டு, யாமை, யாது, யானை, யாப்பு, போன்ற சொற்கள் மட்டுமே அவர் காலத்தில் தமிழ் மொழியில் இருந்திருக்கின்றன. அதன் பிறகு யமன்; யவனர், யுகம், யூபம், முதலான பல சொற்கள் தமிழில் தோன்றின. இவற்றையெல்லாம் உள்படுத்திக் கொள்ளுகின்ற முறையில் நன்னூலார் அதற்குரிய விதியை மாற்றியமைத்திருக்கிறார். தொல்காப்பியர் காலத்தில் 'சின்' என்ற விருதியைப் பெற்ற சொற்கள் பெருவழக்காகவே இருந்திருக்கின்றன என்று கருதலாம். என்றிசின், வந்திசின், கண்டிசின் முதலான சொற்கள் அவர் காலத்தில் எளிய சொற்களாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன. ஆனால் பிற்காலத்தில் அத்தகைய சொற்கள் அருகிய வழக்காக அல்லது மறைந்த வழக்காக ஆகிவிட்டன. இவ்வாறே எழுத்து, சொல், சொற்பொருள், சொற்றொடர் முதலான நிலைகளில் தொல்காப்பியர் காலத்திலிருந்து நன்னூலார் காலத்தில் பல்வேறு மாற்றங்கள் மொழியில் ஏற்பட்டு விட்டன. இதன் காரணமாகத் தான் நன்னூலார் காலத்தில் ஒரு புதிய இலக்கணம் தேவைப்பட்டது; புதிய இலக்கணமும் எழுந்தது. அதைப் போலவே இன்றைய தமிழ் வழக்கில் மொழி வளர்ச்சியில் பல்வேறு கூறுகள் தோன்றிவிட்டன என்பதை நாம் உணர்கிறோம். பல

பழைய கூறுகள் மறைந்து விட்டன என்பதையும் உணர் கிறோம். இவற்றையெல்லாம் கருதித்தான் நன்னூலார் “பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும் வழுவல கால-வகையினானே” என்று எடுத்துக் கூறியிருக்கிறார். இன் றைய தமிழில் எடுத்துக்காட்டுக்காகச் சிலவற்றை இங்கே நாம் குறிப்பிட விரும்புகிறோம். அல்ல என்ற சொல் இன் றைய தமிழில் ஐம்பால் முவிடப் பொது வினையாகப் பயன் பட்டு வருகிறது என்பதை முன்பே தெளிவாக விளக்கினோம்.

யான், யாம், யாங்கள், முதலான சொற்கள் இன்றைய தமிழில் அருகிய வழக்காக அல்லது மறைந்த வழக்காக ஆகி விட்டது. அதற்குப் பதில், நான், நாம், நாங்கள் முதலான சொற்களே வழக்கு வலிமை பெற்றனவாக விளங்குகின்றன. மக்கள் தொகை என்ற தொகையும் அறிவியல் தமிழ் என்ற தொகையும் பழைய இலக்கண வழக்குப்படி பார்த்தால் மக் கட் தொகை என்றும் அறிவியற்றமிழ் என்றும் மாறவேண் டும். ஆனால் இன்றைய வழக்கில் இவை மக்கள் தொகை என்றும் அறிவியல் தமிழ் என்றும் நிலை பெற்றுவிட்டன. இவற்றை இன்றைய வழக்கிற்கேற்ப நோக்காமல் பழைய சந்தி விதிகளைப் பொருத்தி மக்கட்டொகை என்றும் அறிவி யற்றமிழ் என்றும் சொல்லுவது பொருத்தமாகாது. இப்படி மொழி வளர்ச்சி நோக்கில் கருதிப்பார்த்து இன்றைய வழக் கிற்கு ஏற்ப விதிகளை அமைத்துத் தருவது இன்றைய இலக் கணபுலவர்களின் இன்றியமையாத கடமையாகிறது. எழுத் துக்கும் சொல்லுக்கும் சொற்றொடருக்கும் இலக்கணம் சொல் வதோடு நிறுத்திக் கொள்ளாமல் அதற்கு மேல் பயன்பாட்டு நோக்கில் பார்த்து மொழியை எத்தகைய சூழலில் எவ்வாறு பயன்படுத்த வேண்டும் என்பதைக் கருதிப் பார்த்தால் தான் இலக்கணம் நிறைவு பெற்றதாக ஆக முடியும். அப்படிப் பட்ட இலக்கணம் இனித்தான் தோன்ற வேண்டும். ஆகவே இன்றைய தமிழ் வளர்ச்சி நோக்கில் பார்க்கும் பொழுது இன் றைய மொழிக்குப் பயன்பாட்டு நோக்கில் முழுமையான ஒரு புதிய இலக்கணம் தேவைப்படுகிறது.

தமிழ் மொழியை இன்று நாம் வாழ்க்கையின் பல்வேறு நிலைகளில் நோக்கில் பயன்படுத்தி வருகிறோம், மொழியில் உள்ள இலக்கணக் கூறுகளும் மிகக் குறிப்பிடத்தக்க அளவுக்கு வளர்ந்திருக்கின்றன மொழியை நாம் பயன்படுத்தும் பயன்பாட்டு எல்லைகளும் மிகப்பெரிய அளவுக்கு விரிந்திருக்கின்றன. ஆகவே இந்த இரண்டு உண்மைகளையும் மனத்தில் கொண்டு அதாவது இலக்கணக் கூறுகளின் வளர்ச்சி நோக்கியும் பயன்பாட்டு எல்லைகளின் விரிவு நோக்கியும் நாம் ஒரு புதிய இலக்கணத்தை படைக்க வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம்.

நிறைவுரை

இப்படிப் பல்வேறு இலக்கணங்கள் தமிழ் மொழியில் இன்றைக்கு நமக்குள்ள தேவைக்கு ஏற்றபடி வளர்ந்தால்தான் மொழியில் தவறில்லாமல் எழுத வேண்டும் என்ற ஒருநிருப்பம் எல்லோருக்கும் பெருகும். அப்போதுதான் தவறில்லாமல் எழுதுவோருடைய தொகையும் பெருகும். எளிதில் தவறுகளைத் திருத்திக் கொள்ள விரும்புவோர்க்கு நாம் தக்க நேரத்தில் வாய்ப்பளிக்க வேண்டும். அத்தகைய பணி இன்றைய அறிவுலகுக்கு—இன்றைய தமிழுலகுக்கு மிக இன்றியமையாத ஒரு பணியாக இருக்கிறது என்பதைத் தமிழுலகம் நன்றாக உணர்ந்துகொண்டு பயனுள்ள வகையில் செயலாற்ற வேண்டும்.

அறம் பிழைத்தால்...?

ந. மணிமொழியன்

உலகுயிர்கட்கு சிறப்பினும் செல்வமுமீனும் அறத்தின் ஆக்கம் பெரிது. உலகுயிர்கட்கு உயிரன்ன அறம் தனித்தும் நிற்பது; பொருளின்பத்துடன் விரவிக் கலந்தும் நிற்பது. இயற்கையுடலின் உயிர் மாசற்ற இறையானால், மாசற்ற அறமே இறையாகும். இறையாகிய அறவாழி உவமையற்றது, எல்லையற்றது, மறத்தலியலாச் சிறப்புடையது, பேரருள் சான்றது.

“அருள் குடையாக அறம் கோலாக
இருநிழல் படாமை முவே மூலகமும்”

(பரிபாடல்)

அறம் விழையும் நெஞ்சம் ஆக்கத்தில் நிலைக்கு மென்றால், அறம் விழையா நெஞ்சின் நிலை என்ன? அறம் பேணா அந் நெஞ்சம் ஆக்கம் தேட முயலுமா? ஆக்கம் தேட முயலா விட்டாலும் அமைதியாக அடங்கிக் கிடக்குமா? அன்றி, அறம் (அறத்தை) பிழைக்குமா? அறம் பிழைத்தால்..... அறமே பிழைக்குமா...?

அறம்:-

எண்ணம், சொல், செயல், மூன்றனுள்ளும் எண்ணம் சொல்லுக்கும் செயலுக்கும் அடிப்படையாயமைந்தது. அதனால்

மாசற்ற தூய்மையான அழுக்காறு, அவா, வெகுளி, இன்னாச் சொல் நான்கும் இழுக்கா இயல்புடைய எண்ணம் முதன்மையான சிறப்புடையது. எனவே

“மனத்துக்கண் மாசிலன் ஆதல் அனைத்தறன்
ஆகுல நீர பிற”

என நுண்மான் நுழைபுலத்துடன் வள்ளுவம் காட்டும்.

“மனத்துள் மாறாது உறைந்து கிடக்கும்
சட்டத்திற்கு அறம் என்று பெயர்”

என்று பைபிள் காட்டும்.

தனி மனிதனுக்கு மட்டுமன்றி உலக சமுதாயத்திற்கும் இவ் விளக்கம் பொருந்தும்.

அறம் பிழைப்பதேன் ?

இயற்கையின் ஆற்றல்மிகு அமைப்பில் நல்லனவெல்லாம் விரைந்து உடனே பயன் தரும் நிலை குறைவு. ஆனால் தீமை செய்வன வெல்லாம் உடன் விரைந்து தீய பயன்தரும் நிலை மிகுதி. இது இயற்கையின் வியத்தகு அமைப்பு முறை. நஞ்சுண்டவன் விரைந்து மடிகின்றான். உடன் விளைவு காணவியலுகின்றது. நனிசுவை உணவுண்டவன் நலம் பெறுவான்; ஆனால் உடன் பயன் காண முடிவதில்லை இவ்வடிப்படை உண்மையே அறம் பிழைக்க அடிப்படையாய் அமைந்த சூழல்.

அரம்போலும் கூர்மையரேனும், மக்கட் பண்பில்லா மரம் போன்ற குறுகிய எண்ணமுடைய தனி மனிதனோ சமுதாய மோ அவ்வியற்கை அமைப்பை நன்கு பயன்படுத்திக் கொள் கின்றார்கள். உலகம் அறம் பிழைக்கும் சூழலில் சிக்கித் தவிக்கிறது.

“கேடும் பெருக்கமும் இல்லல்ல நெஞ்சத்துக்
கோடாமை சான்றோர்க் கணி.”

‘தன்றே தரினும் நடுவிடந்தாம் ஆக்கத்தை
அன்றே ஒழிய விடல்.’

(குறள் 113)

என்ற நெறிகளை ஞாலம் வாழ்க்கை நடை முறையமைப்பில் ஏற்றுக் கொள்வதில்லை. ‘புதரிலுள்ள இரு பறவைகளை விட கையிலுள்ள ஒரு பறவையே மேலானது,’ என்ற எண்ணமே மக்களிடையே நிலைத்து நிற்கின்றது.

தனி மனிதன் குறைந்த முயற்சியில் தான் வாழவேண்டும். தன் குடும்பம் வாழ வேண்டும் என்று குறுக்கு வழியில் வாழ்க்கை வழிதேட விழைகின்றான். இன்று இடுக்கண் உற்றாலும் நாளை நல்லற நெறியில் நற்பொருளீட்டுவோம் என்ற அற நெறியை அவன் மனம் நாடுவதில்லை. இதனால் அவன் அழுக்காறுடையவனாய் புறங்கூறிப் பொய்த்துயிர் வாழ்பவனாய், பேரவா உடையவனாகின்றான். இத்தகு தனித்தனி குறுகிய நோக்கமுடையவர்களால் மன்பதை பாழ் படுகின்றது. அதனால்தான் சமுதாய அமைப்பில் இன்னா செய்தார்க்கும் இனியவை செய்து அவ்வொன்னாரை நல்ல வராக ஆக்கும் முயற்சியைக் காணவியலுவதில்லை. ‘அளவிறந்து ஆவது போலக் களவினால் ஆகிய ஆக்கம் கெடும்’ என்ற உண்மை உணர்ந்தவர்களை காணவியலுவதில்லை. ‘தன்னெஞ்சத்து அழுக்காறிலாத இயல்பை ஒருவன் ஒழுக்காறாகக் கொள்க,’ என்ற கொள்கை உணர்ந்தவர்களைக் காண இயலுவதில்லை. ‘மற்றின்பம் வேண்டு பவர் சிற்றின்பம் வெஃகி அறனல்ல செய்யார்’ என்ற ஆன்ற பொருளுணர்ந்தவர்களைக் காண இயலுவதில்லை. ஆனால் குறுகிய நோக்கத்தால் பொறுமையற்றவர்களாய், கயவராய், பெரும் பொய்யராய், கொடிய கொலைஞராய், வாழ்வோரைக் காண முடிகின்றது. இத்தகையோர் குற்றமிழைத்தால் உலகம் எளிதில் இக்குற்றத்தைக் கண்டு இவர்களைப் பழிக்கிறது. ஒறுக்கவும் செய்கின்றது.

ஆனால் தனிமனிதன் தனக்கென்று ஓர் அமைப்புப் பெற்றிருப்பானானால், ஆற்றல் நிறைந்தவனானால் இக்குற்றம்

மறைக்கப்படுகின்றது. மற்றும் குறுகிய நோக்குக் கொண்ட திறன் மிக்க வல்லவர்களாக, இத்தகைய தனி மனிதர்கள் தலைவர்களாக அமைந்து விட்டாலோ உலகம் அவர்கள் குற்றத்தை மறைப்பது மட்டுமன்றி, ஏற்றிப்போற்றி இறைஞ்சி ஏற்றுக் கொள்ளவும் செய்கிறது. இதுவும் உலகின் வியப்புமிகு போக்கு.

யார் குற்றம்?

அறம் பற்றி விளக்க விழைந்த வள்ளுவர் மக்களின் வாழ்க்கையமைப்பைப் பற்றி பல்வேறு கோணங்களில் ஆய்ந்து மக்கள் அறம் பிழைக்கக் காரணமான உண்மையைக் கண்டு துயருற்றவராய்,

“நீரின்று அமையாது உலகெனின் யார்யார்க்கும்
வானின்று அமையாது ஒழுக்கு”

என்று கூறுகிறார். ‘கெடுப்பதூஉம் கெட்டார்க்குச் சார்வாய் மற்றாங்கே எடுப்பதூஉம்’ ஆகிய மழைநீர் இல்லாமல் உலக வாழ்க்கை அமையாது. ஆகையால், எத்தகையோர்க்கும் மழை இல்லாமல் ஒழுக்கம் அமையாது என்று வாழ்க்கைப் போராட்டத்தைச் சுட்டிக் காட்டி அத்தகைய போராட்டத்தில் சிக்கித் துபருழ்ந்து ஒழுக்கத்தைக் கைவிட்டவர்களைப் பழிக் காமல் இரக்கம் காட்ட வேண்டும் என்ற உண்மையை இலை மறை காயாக எடுத்துக் காட்டுகின்றார்.

இன்றைய அமைப்பு முறையிலும் இதே நிலை தான். மழை இருந்த இடத்தைப் பொருளும் பதவியும் கைப்பற்றிக் கொண்டிருக்கின்றன. இதுதான் வேறுபாடு. ஆதலால் மக்கள் மேல் மட்டும் குற்றம் காண்பதில் பயனில்லை. மக்கள் வாழும் அமைப்பு முறையில் தவறு நிகழ்ந்திருக்கிறது. மக்கள் எண்ணித்துணியும் இயல்பு பெறாதவர்கள். ஆனால் அவர்களைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு குறுகிய நோக்கமுடைய தன்னலம் மிக்கோர் வளர்ந்து விடுகிறார்கள். உலக அமைப்புப் பாழ்படுகின்றது.

அறம் பிழைத்தால்? அறமே பிழைக்குமா.....?

அறம் விழையும் நெஞ்சம் ஆக்கத்தில் நாட்டங் கொள்வது போல் அறம் விழைபா நெஞ்சம் கேட்டை விளைவிக்கும்.

“வடுவிலா வையத்து மன்னிய முன்றில்
நடுவண தெய்த இருதலையும் எய்தும்”

என்று நாலடியார் பொருள் செயல் வகையின் சிறப்புக்கூறும். அறவழியில் ஈட்டிய அருஞ்செல்வம் அல்லது தலைமைப் பேறு போராட்டத்தை எழுப்பாது, உலகில் போராட்டம் குறைய வேண்டுமானால் பொருள் பொதுவில் பயன்படும் முறை ஒங்கி வளர்தல் வேண்டும். குறுகிய எண்ணம் குறைந்து அருள் சான்ற நெஞ்சம் வளர்தல் வேண்டும். அறத்தில் ஈடுபடா உள்ளம் பெரும் போராட்டங்களை எழுப்பும். தனி மனிதனின் அகப்போராட்டமாய்த் தொடங்கி புறப்போராட்டமாயும் வளர்ந்து உலகப் போராட்டமாய் முடியும். போராட்டத்தின் இறுதி விளைவு கேடே, ஆதலால் வள்ளுவம்.

“அறத்தி னூஉங் காக்கமுமில்லை அதனை
மறத்தலி னூங்கில்லை கேடு”

—என்று கூறும்.

அறமுறை நிலவாநாடு ஆக்கம் பெறுவதில்லை. இதைக் கவித்தொகை

“சிறுகுடியீரே, சிறுகுடியீரே
வள்ளிகீழ் விழா, வரைம்சைத் தேன் தொடா
கொல்லை குரல் வாங்கி ஈனா, மலைவாழ்நர்
அல்ல புரிந் தொழுகலான்”

—என்று கவினுடன் காட்டும்

தனிவாழ்விலும் பொதுவாழ்விலும் உலகில் கேடு சூழ்வன செல்வமும் பதவியும். உலகச் சூழலானும் அமைப்பு முறையானும் நேர்ந்த குறையால் தன்னலம் மிகுந்தவரும் குறுகிய நோக்கமுடையவரும் தமதாற்றலால் ஞாலத்தை அடக்கித் தம் வழியில் ஆள இயலுகின்றது. இந்நிலை வளர்ந்தால் உலகம் நிலைக்குமா? அறம் பிழைக்குமா?

‘அரபியல் பிழைத்தோர்க்கு அறம் கூற்றாவ தூடம் என்ற பேருண்மையை’ ‘தொல்லைவினையால் துயருழந்தார்களண்ணி வீர கொல்ல உயிர் கொடுத்த கோவேந்தன்’ மெய்ப்பித்தான் அன்று. அவன் அறஞ்சான்ற நெஞ்சத்தான். ஆனால் இன்று நிலை என்ன? அறம் குறைந்து, அன்பு தேய்ந்து, அமைதி மங்கி என்னலம் உயர்ந்திருக்கின்றது. குறுகிய கோட்டம் துடித்து வார்த்திருக்கின்றது. மக்களிடிலிருவருக் கொருவர், குடும்பத்திற்குக் குடும்பம், இனத்திற்கு இனம் நாட்டுக்கு நாடு, பகையும் பொறாமையும் பரந்து நிறைந்து வளர்ந்து வருகின்றது. இதுவே இயற்கை என்று கூறும், அச்சநிலைக்கு உயர்ந்து விட்டது. இத்திலையில், அறம் வாழுமா?

தனி மனித வாழ்க்கையையும், அவனைச் சார்ந்த குடும்பத்தினரையும், நலம் நாடும் நட்புடையாரையும் பிணக்குக் கொள்ளச் செய்து அவர்களை ஆட்சி ஆட்சி புரிவதும் பொருளாட்சி. பொருளல்லாதவரையும் பொருளாகச் செய்யும் பொருள் ஒரு கூட்டத்தின் பால் குவிந்து கிடக்க, நெருப்பினுள் துஞ்சலினும் கொடிய நிரப்பினுள் வாடுகின்றது ஒரு கூட்டம். இவ்வாறு இங்கும் இனத்தின் பெயரால் செல்வர், வறியவர் எனப் பிரித்து இவர்களை ஆட்சி புரிவதும் பொருளாட்சி, மற்றும் நிறத்துக்கு நிறம், வகுப்புக்கு வகுப்பு, சமயத்துக்குச் சமயம் போராட்டத்தை எழுப்பியதும் பணமே. உலகப் போரின் அடிப்படையே பொருளால் அமைந்ததாகும். நாடுகளுக்கிடையே வலிமையுடைய நாடாய் இலங்க வேண்டும் என்ற பேரவாவால், பொருள் வலிமையால் படை வலிமையை வளர்த்து, சில வல்லரசுகள் உலகத்தை அச்சத்துக்குள்ளாக்குகின்றன. இவ்வாறு இங்கு கொடுங்கோலோச்சுவதும் பொருளாட்சியே! அமைதியை நிலைநாட்டுவதற்கென அமைக்கப்பட்ட உலக அமைதிக்காப்பு அறநிலையமான, ஐக்கியநாட்டு அவையும் பொருள் வளமும் படைபலமும் மிகுந்த நாடுகளைச் சார்ந்திருக்கின்றன. இவ்வாறு தனி மனிதன் முதல் உலகம் வரை நிலவி நிறைந்து நிற்கும்குறை உலகுக்குப்புலப்படுமா? அறம் பிழைக்குமா?

ஆயினும், அறம், எவ்வாறேனும் வாழும். தீமை தோற்கும், அறம் வெல்லும் இது உண்மை. கருவி குறிக்கோளாக மாறியிருப்பதே இன்றைய அச்சத்திற்கு காரணம். அமைதியான பண்புமிகு அறவாழ்வே குறிக்கோளாகும். செல்வம் ஒருகருவி. அமைப்பு முறை மாறியிருக்கிறது. இதுவே குறை. இக்குறை நீக்கமுடியாத குறையன்று. இன்றையச் சூழலில் தனி மனித வாழ்க்கையைச் சீர் திருத்துவதினும் உலகச் சமுதாய அமைப்பை மாற்றி நெறிப்படுத்தினால் இக்குறை நீங்கும்.

தன்னலங் கருதாது அறத்தின் வழிநின்று கடனாற்றும் சான் றோர் ஒரு சிலராவது என்றும் வாழ்வார். அத்தகையோரால் உலகம் என்றும் உயிர்கொண்டு வாழும்.

“உண்டால் அம்ம இவ்வுலகம்.....
.....

தமக்கென முயலா நோன்தாள்
பிறர்க்கென முயலுநர் உண்மையானே.”

[புறநானூறு,

“பண்புடையார்ப் பட்டுண்டு உலகம்; அஃதின்றேல்
மண்புக்கு மாய்வது மன்.”

[குறள்196]

சான்றாண்மைக்கு ஆழி எனப்படும். ஊழி பெயரினும் தாம் பெயராச் சான்றோர் வாழும் வரை, மனிதப் பண்புகள், உணர்வுகள், மனிதனிடம் நிலைத்து நிற்கும் வரை அறம் அழியாது அறத்தை அழிக்க முடியாது. தீமை அளவிற்றது ஆவதுபோலக் கெடும்.

“இறைச் சட்டங்கள் மனித மனத்துள் அமைந்திருக்கின்றன. அதனுடைய சுவடுகள் அழியாதவை” [பைபிள்]

[“The Law of his God in his heart
None of his steps shall slide”] (Bible)

பாரதியார்-ஒரு கட்டுரையாசிரியர்

டாக்டர் இரா. மோகன்

கவிதையும் கட்டுரையும்

‘இலக்கியக் கலையின் உயிர் கவிதைக் கலை என்றால், இலக்கியக் கலையின் உள்ளம் கட்டுரைக் கலை எனலாம்... நீலவானத்தை அணி செய்யும் ஞாயிறும் திங்களும் போல இலக்கிய வானத்தை எழில் செய்யும் இருபெருஞ்சுடர்கள் கட்டுரையும் கவிதையும் என்றும் கருதிக் களிக்கலாம்’¹ என்பர் அறிஞர் ந.சஞ்சீவி. ‘நமக்குத் தொழில் கவிதை’² என வாக்குமூலம் தந்தாலும், இலக்கியக் கலையின் உயிர் உள்ளம் உடல் போன்ற கவிதை கட்டுரை கதை என்னும் மூன்று துறைகளிலும் ஒன்று போல் தொண்டாற்றினார் பாரதியார். அவர் இமைப் பொழுதும் சோராது இம் மூன்று துறைகளின் வாழ்லாக நாட்டுக்கும் மொழிக்கும் மக்களுக்கும் அயராது உழைத்தார். எனினும் பாரதியைப் பொறுத்த வரையில், அவருடைய கவிதைகள் தான் மிகுந்த அளவில் ஆராயப்படுகின்றன; அவருடைய கட்டுரைகளும் கதைகளும் இன்னும் விரிவாக ஆராயப்படவில்லை. இக் கட்டுரை கவிதையார் பாரதியாரை

1. ந. சஞ்சீவி, ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் (முதல் தொகுதி), ப.150.

2. பாரதியார் கவிதைகள், ப. 10.

ஒரு கைதேர்ந்த கட்டுரையாசிரியராக அடையாளம் காட்ட முற்படுகின்றது; அவருடைய கட்டுரைகளில் காணலாகும் பல்வேறு கூறுகளை ஆராய முனைகின்றது. 'பாரதியார் கட்டுரைகள்' (பூபுகார் பிரசுரம், 1977), 'தராசு, சித்தக் கடல் strag Thoughts (பாரதி பிரசுராலயம், 1938), 'மகாகவி பாரதியின் சக்ரவர்த்தினி கட்டுரைகள்' (பதிப்பாசிரியர்கள்; சீனி. விசுவநாதன், டி.வி.எஸ்.மணி, 1979), 'பாரதி தரிசனம்' (பாரதியாரின் 'இந்தியா' பத்திரிகைக் கட்டுரைகள் — இரு பாகங்கள் — தொகுப்பாசிரியர்: இளசை மணியன்) ஆகிய நூல்களின் அடிப்படையில் இக்கட்டுரை உருவாக்கப் பட்டுள்ளது.

1. கட்டுரை வண்ணம்

கவிதைப் பண்பு வாய்ந்த நடை

வி. செல்வநாயகம் 'தமிழ் உரை நடை வரலாறு' என்னும் நூலில் குறிப்பிடுவது போல், 'பாரதியார் கவிதை புனைவ திற் புரட்சியையும் புதுமையையும் தோற்றுவித்தது போலவே உரைநடையைக் கையாள்வதிலும் ஒரு புதுவழியைக் காட்டினார் எனக் கூறுதல் மிகையாகாது³ அவர் கற்பனைச் சித்தி ரங்களை உருவாக்கிய போது கையாண்ட நடையில் எளிமையும் வேகமும், புதுமையும் உயிர்த் துடிப்பும் மிளிர்க் காண்கிறோம். அதனைக் 'கவிதைப் பண்பு வாய்ந்த நடை எனக் கூறலாம், அவர் கண்ட கற்பனைக் காட்சிகளை நம் கண் முன்னே நிறுத்த வல்லதாக இருத்தல் தான் அந் நடைக்கு உரிய தனிச்சிறப்பாகும். சொற்களும் சொற்றொடர்களும் தனித்தனி வாக்கியங்களாக நின்று கருதிய பொருளைச் செவ்வனே புலப்படுத்துவதை அந் நடையில் காணலாம் அந் நடை தமிழுக்குப் புதியது. அதனை ஆங்கில மொழியிலிருந்தே அவர் பெற்றனர் எனக்

கூறுதல் வேண்டும். அந் நடைக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டு வருமாறு:

சிட்டுக் குருவி

சிறிய தானியம் போன்ற மூக்கு; சின்னக் கண்கள்; சின்னத் தலை; வெள்ளைக் கழுத்து; அழகிய மங்கல் வெண்மை நிற முடைய பட்டுப் போர்த்த வயிறு; கருமையும் வெண்மையும் கலந்த சாம்பல் நிறத்தாலாகிய பட்டுப் போர்த்த முதுகு; சிறிய தோகை; துளித் துளிக்காட்கள். இத்தனையும் சேர்த்து ஒரு பச்சைக் குழந்தையின் கைப்பிடியிலே பிடித்து விடலாம்...

சிட்டுக் குருவி பறந்து செல்வதைப் பார்த்து எனக்கு அடிக்கடி பொறாமை யுண்டாகும். ஆஹா! உடலை எவ்வளவு லாவகத்துடன் சுமந்து செல்கின்றது. இந்தக் குருவிக்கு எப்போதேனும் தலை நோவு வருவதுண்டோ? ஏது எனக்குத் தோன்ற வில்லை. ஒருமுறையேனும் தலைநோவை அனுபவித்த முகத்திலே இத்தனை தெளிவு இருக்க நியாயமில்லை...

குருவிக்குப் பேசத் தெரியும்; பொய் சொல்லத் தெரியாது. குருவியில் ஆண்பெண் உண்டு; தீராத கொடுமைகள் இல்லை. குருவிக்கு வீடுண்டு; தீர்வை கிடையாது. நாயகனில்லை; சேவகமில்லை, தெய்வமே, எனக்கு இவ்விதமான வாழ்க்கை தரலாகாதா? ⁴

பாரதியார் புதுப்புது நெறிகளையும் புதுப்புது நயங்களையும் கையாண்டு உரைநடையில் கற்பனைச் சித்திரங்களை உருவாக்கினார் என்பதற்கு இப் பகுதி தக்க சான்றாகும். இலக்கண ஆசிரியர் 'குருவியின் மூக்கு சிறிய தானியம் போன்று உள்ளது, என்று நீட்டிக் கூறுவதை, பாரதியார் அழகுணர்ச்சியோடும் உயிர்த்துடிப்போடும் 'சிறிய தானியம் போன்ற மூக்கு' எனச் சுருங்கக் கூறுகின்றார். 'ஒரு நாவலன் பொருள்

நிறைந்த சிறிய சிறிய வாக்கியங்களை அடுக்கிக் கொண்டு போவது போலிருக்கிறது,⁵ எனப் பாரதியார் தம் 'வசன கவிதை, ஒன்றில் எழுதியிருப்பது, அவரது உரைநடைக்கும் பொருந்துவதாகவே உள்ளது.

'புருஷ சிங்கமாகிய விவேகானந்தர் தமது தலையிலே பாகை தரித்து, கையிலே தண்டமேந்தி, ஞானகாந்தி வீசும் முகத்துடன் நிற்பதைப் பார்த்தால் கல்லாடடித்த சிலைகள் கூட அவருடைய திருவடியில் வீழ்ந்து வணங்குமல்லவா?'⁶ என 'ஸ்வாமி விவேகானந்த'ரைப் பற்றிப் பாரதியார் எழுதியிருக்கும் பகுதியும் அவரது கலையுள்ளத்தைக் காட்டுவதாகும்.

'நேரான தமிழ் நடை'

'சொல்ல வந்த விஷயத்தை மனதிலே சரியாகக் கட்டி வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். பிறகு கோணல், திருகல் ஒன்று மில்லாமல், நடை நேராகச் செல்ல வேண்டும். முனையோசனை இல்லாமலே நேராக எழுதும் திறமையை வாணி கொடுத்து விட்டால், பின்பு சங்கடமில்லை. ஆரம்பத்திலே, மனதிலே கட்டி முடிந்த வசனங்களையே எழுதுவது நன்று. உள்ளத்திலே நேர்மையும் தைர்யமுமிருந்தால், கை பிறகு தானாகவே நேரான எழுத்து எழுதும். தைர்யம் இல்லாவிட்டால் வசனம் தள்ளாடும். சண்டி மாடு போல ஓரிடத்தில் வந்து படுத்துக் கொள்ளும்; வாலைப் பிடித்து எவ்வளவு திருகினாலும் எழுந்திருக்காது'⁷ எனத் 'தமிழ் வசன நடை' குறித்து ஒரு கட்டுரையில் எழுதியுள்ளார் பாரதியார்.

வசன நடை, கம்பர் கவிதைக்குச் சொல்லியது போலவே தெளிவு, ஒளி, தண்மை, ஒழுக்கம் இவை நான்கும் உடையதாக இருக்க வேண்டும். இவற்றுள், 'ஒழுக்கமாவது தட்டுத் தடையில்லாமல் நேரே பாய்ந்து செல்லும் தன்மை' என்பது

5. பாரதியார் கவிதைகள், ப. 523.

6. மகாகவி பாரதியின் 'சக்ரவர்த்தினி' கட்டுரைகள், ப.66

7. பாரதியார் கட்டுரைகள், ப. 253

பாரதியாரின் கருத்து. இக் கருத்திற்கு ஏற்பவே அவர் வசன நடையும் அமைந்திருக்கக் காண்கிறோம். நெஞ்சில் உரமும் நேர்மைத் திறமும் நிலத்தில் யார்க்கும் அஞ்சாத ஞானச் செருக்கும் படைத்தவர் பாரதியார்; இப் பண்புகள் அவர் நடையிலும் பிரதிபலிக்கின்றன. எதைக் கூற எடுத்துக் கொண்ட போதும் அதைத் தன்னம்பிக்கையோடும் அசாதாரணமான உறுதிப் பாட்டோடும் கூறுவது பாரதியாரின் சிறப்பியல்பு; இவ்வியல்பு 'தனியொருவனுக்கு உணவிலையெனில் ஜகத்தினை அழித்திடுவோம்', 'மாதர்தம்மை இழிவு செய்யும் மடமை தன்னைக் கொளுத்துவோம்', 'கற்புநிலை யென்று சொல்ல வந்தார் இரு ககழிக்கும் அஃது பொதுவில் வைப்போம்'⁸ என்னும் அவரது கவிதை வரிகளில் பளிச்சிடக் காணலாம், உரைநடையிலும் உள்ளத்திலே தமிழ்ச் சக்தியை நிலை நிறுத்திக் கொண்டதால், பாரதியாரின் கைநேரான தமிழ் நடையை தட்டுத் தடையும் தள்ளாட்டமும், இல்லாமல், கோணல் திருகல் ஒன்றும் இல்லாமல், நேரே பாய்ந்து செல்லும் தன்மையைப் பெற்ற தமிழ் நடையை எழுதிற்று, இவ்வகை நடைக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டு வருமாறு:

சில சங்கற்பங்கள்

இயன்றவரை தமிழே பேசுவேன், தமிழே எழுதுவேன். சிந்தனை செய்வது தமிழில் செய்வேன்.

எப்போதும் பராசக்தி — முழு உலகின் முதற்பொருள் — அதனையே தியானஞ் செய்து கொண்டிருக்க முயல்வேன். அதனைக் குறித்தே ஓயாமல் எழுதிக் கொண்டிருக்க முயல்வேன்.

பொழுது வீணே கழிய இடங்கொடேன். லௌகிக காரியங்களை ஊக்கத்துடனும், மகிழ்ச்சியுடனும், அவை தோன்றும் பொழுதே பிழையறச் செய்து முடிக்கப் பழகுவேன்.

⁸. பாரதியார் கவிதைகள், ப.160, 180, 499.

90 ○ அண்ணல் தமிழ்

உடலை நல்ல காற்றாலும், இயன்ற வரை சலிப்பதாலும்
தூய்மையுற் செய்வேன்.

மறைத்தும் தற்புகழ்ச்சி பாராட்டுதல் விரும்பேன்.

மூடரின் உள்ளத்தில் என்னைப் பற்றிய பொய் மதிப்புண்டாக
இடங்கொடேன்.

ஸர்வ சக்தியுடைய பரம் பொருளைத் தியானத்தால் என்
னுள்ளே புச்செய்து எனது தொழில்களெல்லாம் தேவர்களின்
தொழில் போல் இயலுமாறு சூழ்வேன்.

பொய்மை, இரட்டுற மொழிதல், நயவஞ்சனை, நடிப்பு
இவற்றால் பொருளிட்டிப் பிழைத்தல் நாய்ப் பிழைப்பென்று
கொள்வேன்.

இடையறாத தொழில் புரிந்து இவ்வுலகப் பெருமைகள் பெற
முயல்வேன்; இயலாவிடின் விதிவசமென்று மகிழ்ச்சியோடிருப்
பேன்.

எப்போதும் மலர்ந்த முகம், இனிய சொல், தெளிந்த சித்தம்
இவற்றோடிருப்பேன். ஒம், ⁹

இவை பாரதியாரின் நேரான தமிழ் நடைக்கு நல்ல சான்றா
வதுடன், ஒவ்வொரு தமிழனும் ஏற்று, நடைமுறையில் பின்
பற்றத் தகுந்த சீரிய குறிக்கோள்களாகவும் விளங்குகின்றன.

பேச்சு வழக்கு நடை

‘கூடிய வரை பேசுவது போலவே எழுதுவது தான் உத்தம
மென்பது என்னுடைய கருத்து. எந்த விஷயம் எழுதினாலும் சரி,
ஒரு கதை அல்லது ஒரு தர்க்கம், ஒரு சாஸ்திரம், ஒரு
பத்திரிகை விஷயம் எதை எழுதினாலும் வார்த்தை சொல்லு
கிற மாதிரியாகவே அமைந்துவிட்டால் நல்லது, ¹⁰ என்பது
பாரதியார் கருத்து. இக் கருத்திற்கு ஏற்ப, பேச்சு வழக்கைத்
தழுவி அவர் எழுதும் இடங்களிலெல்லாம் அவர் நடையிலே
ஒரு வேகமும் உயிர்த்துடிப்பும் இருத்தலைக் காணலாம்.

9. தராஷ், சித்தக் கடல் & Stray Thoughts, பக். 83—84.

10: பாரதியார் கட்டுரைகள், ப. 252.

சான்றாக, அவரது 'சித்தக் கட'லிலிருந்து ஒரு துளியைப் பார்ப்போம்:

'பராசக்தி. இந்த உலகத்தின் ஆத்மா நீ. உனக்கு அறிவில் லையா? உனக்குக் காது கேட்காதா? நாள்தோறும் உன் மீது பாட்டுப் பாடுகிறேன். நான் கேட்கும் வரங்களை யெல்லாம் கொடுத்து விடக் கூடாதா?

முதலாவது, எனக்கு என் மீது வெற்றி வர வேண்டும். குழந்தைக்கு ஜீவரம் வந்தது. நினது திருவருளால் குணமாய் விட்டது. இரண்டு மாதக் காலம் இரவும் பகலுமாக நானும் செல்லம்மானும் புழுத் துடிப்பது போலத் துடித்தோம்... கடன் காரர் தொல்லையும் அத்துடன் வந்து கலந்தது. வைத்தியனுக்குக் கொடுக்கப் பணமில்லை. குழப்பம், குழப்பம்—தீராத குழப்பம்! எத்தனை நாட்கள்! எத்தனை மாதங்கள். எத்தனை வருஷங்கள்!

தாயே—என்னைக் கடன்காரர் ஓயாமல் வேதனைப் படுத்திக் கொண்டிருந்தால், நான் அரிசிக்கும் உப்புக்கும் யோசனை செய்து கொண்டிருந்தால்—உன்னை எப்படிப் பாடுவேன்?

பராசக்தி—உன்னை நான் நம்புவதை முற்றிலும் விட்டு, நிச்சயமாக நாஸ்திகனாய் விடுவேன், நீ என்னை அற்பத் தொல்லைகளுக்கு உட்படுத்திக் கொண்டேயிருந்தால்.

மஹாசக்தி—நீ யிருப்பதை எவன் கண்டான்? உனக்கு அறிவுண்டென்பதை எவன் கண்டான்? இந்த உலகம்—சரி, சரி இப்போது உன்னை வைய மாட்டேன். என்னைக் காப் பாற்று. உன்னைப் போற்றுகிறேன்.¹¹

—இப் பகுதி பாரதியார் பராசக்தியுடன் நேருக்குநேர் பேசுவது போன்ற பாங்கில் அமைந்திருப்பது உள்ளங்கை நெல்லிக் கனி.

மரபுத் தொடர்கள், வழக்குத் தொடர்கள், அடுக்குத் தொடர்கள், இரட்டைக்கிளவிகள் முதலானவற்றை இடையிடையே கையாண்டு தம் கட்டுரை நடைக்கு உயிரையும் உணர்ச்சியையும் ஊட்டினார் பாரதியார். ஓர் எடுத்துக்காட்டு வருமாறு:

“எதையும் தோன்றிய மாத்திரத்திலே சூட்டோடு செய்யும் போது, அதில் வெற்றி பெரும்பாலும் நிச்சயமாகக் கிடைக்கும். அதைத் தூங்கப் போட்டு விட்ட பிறகு செய்யப்போனால் அதில் ஆரம்பத்தில் இருந்த ரஸம் குறைந்து போகும். அதற்குத் தக்கபடி பயனும் குறைவெய்தும்”¹² ஒரு காரியத்தைச் ‘சூட்டோடு செய்தல்’, ‘தூங்கப் போட்டு விட்டுப் பிறகு செய்தல்’ என இப்பகுதியில் இடம் பெற்றுள்ள வழக்குத் தொடர்கள், ஆசிரியர் சொல்ல வந்த கருத்தை ஆற்றலோடு புலப்படுத்துவதற்கு உறுதுணை செய்கின்றன.

பத்திரிகை நடை

பாரதியார் இலக்கியங்களைப் படைத்த போது கையாண்ட நடை வேறு; பத்திரிகை ஆசிரியராக இருந்து பத்திரிகைகளில் கையாண்ட நடை வேறு. அவர் பத்திரிகையில் எழுதியவை அப் பத்திரிகையைப் படிக்கும் வாசகர்க்கென எழுந்தவை; ஆதலின் அவற்றின்கண் அவர் கையாண்ட நடை வழக்கில் இருந்த எளிய நடையாகும். அவர் காலத்தில் வடமொழிச் சொற்களைக் கலந்து எழுதும் நடைப் போக்கு நன்கு பரவியிருந்தது; மக்களும் அந் நடையினை விரும்பிப் படித்தனர். எனவே பாரதியார் மட்டுமன்றி, அவர் காலத்தைச்சார்ந்த ஏனைய எழுத்தாளர்களும் அந் நடையினைப் பின்பற்றி எழுதி வந்தனர். அவ் வகை நடைக்கு ஓர் எடுத்துக் காட்டு வருமாறு;

“பெண்களுக்குக் கற்புநிலை எத்தனை அவசியமோ அத்தனை ஆண்களுக்கு அவசியமில்லை யென்று நினைப்பதைப் போல் மூடத்தனம் வேறு கிடையாது. வண்டியிழுக்கும் மாடுகளிலே ஒரு மாடு காலொடிந்து கண் தெரியாமலிருக்கும் பஷடத்தில்

மற்றொரு மாடு எவ்வளவு நன்றாக இருந்தும் என்ன பிரயோஜனம்? ஆண்கள் ஒரு விதமான கட்டுப்பாடு இல்லாமலிருக்கும் நாட்டிலே பெண்கள் நன்னெறியிலே நிற்பது சாத்தியமில்லையென்பது மஹா மூடனுக்குக் கூட எளிதில் விளங்கக் கூடும்¹³

இப்பகுதி பாரதியார் 'சக்ரவர்த்தனி' பத்திரிகையில் 1906 ஆம் ஆண்டில் 'காதல்' என்னும் தலைப்பில் எழுதிய கட்டுரையிலிருந்து எடுக்கப் பெற்றதாகும். படிப்பதற்கினிய பாங்கு (Readability) இதில் நன்கு அமைந்திருத்தல் கண்கூடு.

இதுகாறும், பாரதியாரின் கட்டுரை நடையின் நோக்கும் போக்கும் குறித்துக் கண்டோம்; இனி. அவரது கட்டுரை அமைப்பும் அழகும் குறித்துக் காண்போம்.

2. கட்டுரை வனப்பு

சொல்லாக்கம்

சொல்லாட்சியிலே ஆர்வமும் அக்கறையும் காட்டுவது கண்ணும் கருத்துமாக இருப்பது—பாரதியாரின் சிறப்பியல்பு. அவர் ஒரு சொல்லைக் கையாளும் போது அது சரியான சொல் தானா என்று சிந்திப்பார்; பொதுமக்களுக்குத் தெளிவாகப் புரியுமா என்று பார்ப்பார்; வாய்க்கு வழங்குகிறதா என்று வாசித்துப் பார்த்துக் கொள்வார். 'மெம்பர்' என்ற ஆங்கிலச் சொல்லுக்கு இணையான தமிழ்ச் சொல்லை உருவாக்குதற்கு அவர் எடுத்துக் கொண்ட அருமுயற்சி நாமறிந்ததே.¹⁴ இங்ஙனம் பல நிலைகளில் நின்று—பல கோணங்களில் இருந்து சிந்தித்துப் பார்த்துக் கையாண்டதால் தான் அவருடைய சொல்லாட்சி புதியதாக—படித்ததும் மனத்தில் பதியும் தனித்தன்மை வாய்ந்ததாக—அமைந்தது எனலாம்.

'பொது உடைமை' (communism), 'கூட்டுறவுக் கொள்கை' (socialism), 'விடுதலைக் காதல்' (Free Love), 'வாக்குச்

13. மகாகவி பாரதியின் 'சக்ரவர்த்தனி' கட்டுரைகள், ப 87

14. பாரதியார் கட்டுரைகள், ப 192

சீட்டு' (Vote), வேர்க் கொள்ளை, பருந்துப் பார்வை, மனித ஜாதி, பாரத ஜாதி, தமிழ்ச் சாதி, பச்சைத் தமிழ், அறிவுக் கடன், அமர இன்பம், பின்காப்பாளர், படிப்பாளி, பொருளாளி, புருஷ விதவை—பாரதியாரின் கட்டுரைகளில் காணலாகும் சில அரிய சொல்லாக்கங்கள் இவை அவரது சொல்லாற்றலுக்குக் கட்டியம் கூறும் இன்னும் சில சான்றுகள் இதோ:

1. 'தமிழ் நாட்டு ஜனங்களுக்கு இரும்புக் காதாக இருப்பதால், திரும்பத் திரும்பத் திரும்பத் திரும்ப ஏழெட்டுப் பாட்டுக் களை வருஷக் கணக்காகக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.'¹⁵
2. இந்தத் தேசத்து ஜனத் தலைவர்கள் மனிதர்களா? அல்லது வெறும் தோல் பொம்மைகள் தானா?¹⁶
3. பவுதிக சூரியோதயம் எந்த திசையிலே உண்டாகிறதோ அதே திசையிலேயே அடிக்கடி ஞானசூரியர்களும் உதித்து வருகிறார்கள்.¹⁷

அங்கதச் சுவை

செம் பொருள் அங்கதம், பழிகர்ப்பு அங்கதம் என அங்கதம் இரு வகைப்படும். ஒரு தனிமனிதனின் அல்லது சமுதாயத்தின் குற்றங்குறைகளை வெட்டு ஒன்று துண்டு இரண்டு என்பது போல் நேரடியாகக் குத்திக் காட்டும் போக்கில் அமைவது செம்பொருள் அங்கதம்; குற்றங்களை இலமறை காயாக—குறிப்பாக உணர்த்தும் வகையில் அமைவது பழிகர்ப்பு அங்கதம். இவ்விரு வகையான அங்கதச் சுவையும் பாரதியாரின் கட்டுரைகளில் இடம் பெற்றிருக்கக் காண்கிறோம். 'ரௌத் திரம் பழகு'¹⁸ என்னும் வாக்கிற்கு ஏற்பப் பாரதியார் கோபம் கொண்டு தமிழ்ச் சாதியின் குற்றங்களை வெடிப்புறப் பேசும் இடங்களும் உண்டு; 'கஞ்சி குடிப்பதற்கிலார் — அதன்

15. பாரதியார் கட்டுரைகள், ப. 272.

16. பாரதியார் கட்டுரைகள், ப. 328.

17. மகாகவி பாரதியின் சக்ரவர்த்தினி' கட்டுரைகள், ப. 54.

18. பாரதியார் கவிதைகள், ப. 260

காரணங்கள் இவையென்றும் அறிவுமிலார்'¹⁹ என்னும் வாக்கிற்கு ஏற்ப அவர் தமிழ்ச் சாதியின். அறியாமையை உணர்த்தும் வகையில் குறிப்பாக எழுதும் இடங்களும் உண்டு.

‘இங்கிலீஷ் நாகரிகம் நமது தேசத்தில் நுழையத்தொடங்கியதிலிருந்து, இங்கும் சில மூடர், பிச்சைக்காரரை வேட்டையாடுவது புத்திக் கூர்மைக்கு அடையாளமென்று நினைக்கிறார்கள், பிச்சைக்காரன் வந்தால் ‘ஏண்டா தடி போலிருக்கிறாயே! பிச்சைக் கேட்க ஏன் வந்தாய்? உழைத்து ஜீவனம் பண்ணு’ என்று வைது துரத்துவார்கள். உழைத்து ஜீவனம் பண்ணு’ என்று வாயினால் சொல்லி விடுதல் எளிது உழைக்கத் தயாராக இருந்தாலும், வேலையகப்படாமல் எத்தனையகூலகூலம் பேர் கஷ்டப்படுகிறார்கள் என்ற விஷயம் நாகரிக வேட்டை நாய்களுக்குத் தெரியாது’²⁰

‘செல்வம்’ என்னும் கட்டுரையில் இடம் பெற்றிருக்கும் இப்பகுதியில் பிச்சைக் காரர்களின் உண்மை நிலையைப் புரிந்து கொள்ளாதவர்களை ‘மூடர்’ என்று நாகரிகவேட்டை நாய்கள்’ என்றும் நேரடியாக கடுமையாகச் சாடுகின்றார் பாரதியார்.

‘நம்முடைய ஜனங்களுக்கிடையே இந்த நிமிஷம் வரை நடைபெறும் மூடபக்திகளுக்குக் கணக்கு வழக்கே கிடையாது. இதனால் நம்மவர்களின் காரியங்களுக்கும் விவகாரங்களுக்கும் ஏற்படும் விக் கினங்களுக்கு எல்லை இல்லை, இந்த மூட பக்திகளிலே மிகவும் தொல்லையான அம்சம்யாதெனில், எல்லாச் செய்திகளுக்கும் நாள்நகூத்திரம், லக்னம் முதலியன பார்த்தல். கூடிவரம் பண்ணி கொள்ள வேண்டுமென்றால், அதற்குக் கூட நம்மவர்மாஸப் பொருத்தம்’ பகடிப் பொருத்தம், திதிப் பொருத்தம் நாட் பொருத்தம் இத்தனையும் பார்த்தாக வேண்டியிருக்கிறது’²¹ மூட பக்தி’ என்னும் கட்டுரையில் இடம் பெற்றிருக்கும் இப்பகுதியில்

19. பாரதியார் கவிதைகள் ப 157,

20: பாரதியார் கட்டுரைகள் ப, 373

21. பாரதியார் கட்டுரைகள், ப. 15,

மக்களின் மூட நம்பிக்கைகளை— அறியாமையை மறைமுகமாக, குறிப்பாகச் சாடுகின்றார் பாரதியார்.

‘செவ்வாய்க்கிழமைக்கு மங்களவாரம்’² என்று பெயர் வைத்திருப்பது போல இந்த தேச விரோதப் பத்திரிகைக்கு இந்திய தேசாபிமானி (Indian Patriot) என்று வைத்திருப்பது வெகுவினோதம்,²³ என ‘இந்தியா’ பத்திரிக்கையில் பாரதியார் ஒரு முறை எழுதிய குறிப்பும் இவ்வகையில் நினைவுகூறத்தக்கதாகும்.

நிகழ்ச்சிக் குறிப்புகளும் நொடிக் கதைகளும்

சிறு சிறு வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிக் குறிப்புக்களையும் நொடிக் கதைகளையும் செய்தித் துணுக்குகளையும் (Anecdotes) பயன்படுத்தி ‘எழுதிச் செல்வது பாரதியாரின் கட்டுரை நடை’யில் காணலாகும் பிறிதொரு சிறப்பியல்பு ஆகும். பொதுமக்கள் தாம் கூறுவதை எளிதிலே விளங்கிக் கொள்ள வேண்டும், மனத்திலே இருத்திக் கொள்ள வேண்டும் என்பதற்காகவே அவர் இவ்வுத்திகளைக் கையாண்டு எழுதிச் செல்கின்றார் எனலாம்.

பாரதியார் 1906 ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் 8-ஆம் தேதியன்று ‘இந்தியா’ பத்திரிகையில் ‘அழியாப் புகழ் கொண்ட பழங்கால தமிழ்மாதா’²⁴ என்னும்தலைப்பில் ஒருகட்டுரைஎழுதியுள்ளார். புறநானூற்றுத் தாய் ஒருத்தியின் வீரவுணர்வைப் போற்றும் அக் கட்டுரையின் இறுதியில் அவர், கடந்த ருஷ்ய ஜப்பானியப் போரின் போது நிகழ்ந்த ஒரு நிகழ்ச்சியினை (A Parallel) எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். அருமையான அந் நிகழ்ச்சி வருமாறு:

‘‘ஒரு ஜப்பானியத் தாய் தனது பல குமாரர்களை போர்க்களத்தில் இறக்கக் கொடுத்து விட்டு பிறகு ஒரு நாள் அழுது

²² பாரதி தரிசனம் (முதல் பாகம்), ப. 316

²³ பாரதி தரிசனம் (முதல் பாகம்), ப. 310.

கெண்டிருந்தாள். அவாவிடம் சென்று ஒருவர் 'அம்மா, ஏன் அழுகிறீர்கள்? உமது பிள்ளைகள் மஹா கீர்த்திகரமான மரணத்தை உயல்லவோ அடைந்திருக்கிறார்கள்?' என்று ஆறுதல் கூறினார். அதற்கு அத்தாய் ஐயா, நான் இறந்து போன மக்களின் பொருட்டாக அழவில்லையே, எனது தாய்நாட்டிற்கு கீர்த்தி வரும் பொருட்டாக பலியிடுவதற்கு இன்னும் பிள்ளைகள் இல்லாமல் போய் விட்டதென்று வருத்தமடைகிறேன்' என மறுமொழி தந்தாளாம். 23

நெஞ்சில் உரமும் இன்றி நேர்மைத் திறமுமின்றி வஞ்சனை சொல்லித் திரியும் வாய்ச் சொல் வீரர்களின் நிலயினைக் குறித்து எழுதும் பேது பாரதியார் கையாண்டுள்ள நிகழ்ச்சிக் குறிப்பு இதோ:

'ஒரு காலத்திலே ராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸரிடம் சில ஜனங்கள் சென்று, ஸ்வாமிகள்! பஞ்சாங்கத்திலே பருவமழை உண்டென்பதாக எழுதியிருக்கிறது அப்படியிருந்தும் மழை பெய்யவில்லையே, என்ன செய்யலாம்?' என்று முறையிட்டார்கள். அதற்கு பரமஹம்ஸர் 'பஞ்சாங்கத்தைப் பிழிந்து பாருங்கள், தண்ணீராகப் பெருகும்' என்று சொல்லிக் கேலி செய்தாராம். அதுபோல்வாய்ச்சொற்களினால் நாடு மீழைத்து விடுமென்று நம்புவோர்களின் அறிவு நகைப்பிற்கிடமாயிருக்கிறது. 24

உவமை நயம்

பொதுவாக, அணிகள் எல்லாம் கவிதைக்கு உரியனவே அன்றி கட்டுரைக்கு உரியன அல்ல. எனினும், கட்டுரை ஆசிரியர் பொருள் புலப்பாட்டிற்காகவும், அலங்கார நோக்கிலும் ஒரு சில இடங்களிலே உவமை, உருவகம் போன்ற அணி நவன்களைக் கையாள நேரலாம்.

இவ்வகையில் பாரதியாரின் கட்டுரைகளில் பயில்வார்

நெஞ்சை அள்ளும் வகையில் இடம்பெற்றுள்ள சிலஉவமைகள் வருமாறு:

1. 'பக்தியாவது தெய்வத்தை நம்புதல்; குழந்தை தாயை நம்புவது போலவும், பத்தினி கணவனை நம்புவது போலவும், பார்த்த பொருளைக் கண் நம்புவது போலவும், தான் தன்னை நம்புவது போலவும் தெய்வத்தை நம்ப வேண்டும்' ²⁵
2. 'உடலை வைரம் போல உறுதி உடையதாகவும், பக்ஷிகளைப் போல லாவகமுடையதாகவும், சிங்கத்தைப் போல வலியுடையதாகவும் செய்ய வேண்டும்.' ²⁶
3. 'தெனாலிராமன் வளர்த்த பூனை எந்தப் பாலைக் கண்டாலும் பயப்படுவதைப் போல இப்போது இந்தியர்கள் வெள்ளைக்கார பேங்குகள் எல்லாவற்றிலும் சந்தேகங் கொள்ளத் தொடங்கி விட்டார்கள்.' ²⁷

பழமொழிகளின் பயன்பாடு

பொது மக்களிடையே வழங்கும் பழமொழிகளைப் பொருத்தமான இடங்களில் கையாண்டு எழுதிச் செல்லும்பான்மையைப் பாரதியாரின் கட்டுரைகளில் பரக்கக் காண்கிறோம். அவர் மூன்று முறைகளில் பழமொழிகளைத் தம் கட்டுரைகளில் பயன்படுத்திக் கொண்டுள்ளார்.

1. கருத்தின் தொடக்கத்தில் பழமொழியைக் கையாளுதல். ஓர் எடுத்துக்காட்டு: 'சகோதரிகளே! ஆறிலும் சாவு; நூறிலும் சாவு; தர்மத்துக்காக இறப்போரும் இறக்கத்தான் செய்கிறார்கள். ஆதலால் சகோதரிகளே! பெண் விடுதலையின் பொருட்டாகத் தர்மயுத்தம் தொடங்குங்கள். நாம்வெற்றி பெறுவோம். நமக்குப் பராசக்தி துணைபுரிவாள். வந்தே மாதரம்.' ²⁸

25. பாரதியார் கட்டுரைகள் ப 46

26. தராசு சித்தக்கடல் Stray Thoughts. ப 75

27. பாரதி தரிசனம் (முதல் பாகம்) பக் 333-334

28. பாரதியார் கட்டுரைகள் ப 131

கருத்தின் முடிவில் பழமொழியைக் குறித்தல்; இப்போக்கு 'பழமொழி நானூறு' என்னும் நீதி நூலின் அமைப்பை நினைவூட்டுவதாகும். ஓர் எடுத்துக்காட்டு: 'சந்திரன் வேண்டும்' என்று அழும் குழந்தைகளைப் போல 'ஸ்வராஜ்யம் வேண்டும்' என்று முணுமுணுத்துக் கொண்டிருப்பதால் நமக்கு சுயாதீனம் வந்துவிடாது. மந்திரத்திலே மாங்காய் விழுமா?'²⁹

3. பழமொழியைச் சுட்டி அதன் மேல் ஏதேனும் கருத்துரை கூறிச் செல்லும் போக்கும் பரதியிடம் உண்டு. ஓர் எடுத்துக்காட்டு; கெட்டிக்காரன் புளுகு எட்டு நாளைக்கு ஒன்பதாம் நாள் உண்மை எப்படியேனும் வெளிப்பட்டு விடும்'³⁰

மேற்கோள்களின் ஆட்சி

கட்டுரையில் மேற்கோள்களின் ஆட்சி வாழ்க்கையில் ஊடலைப் போல்—உணவில் உப்பைப் போல்—அளவாக இருக்க வேண்டும்; அளவறிந்து, இடமறிந்து, வலியறிந்து கையாளப்படும் மேற்கோளால் ஆசிரியர் சொல்ல வரும் கருத்து அரணும் அழகும் பெறும். இங்ஙனமின்றி எடுத்ததற்கெல்லாம் மேற்கோள், மேற்கோளுக்காக மேற்கோள் என்ற முறையில் கட்டுரையில் மேற்கோள் இடம்பெற்றால் முரணான விளைவே ஏற்படும்; கட்டுரையின் தகுதியும் மதிப்பும் தாழ்ந்து போகும் 'தமிழ் நாட்டில் மேற்கோள் இல்லாத ஆராய்ச்சிப் புஸ்தகமும் பருப்பில்லாத கலியாணமும் உண்டா?'³¹ எனப் புதுமைப்பித்தன் ஓரிடத்தில் தமக்கே உரித்தான பாணியில் மேற்கோளைப் பற்றி எழுதியிருக்கும் கருத்து இவண் மனங்கொளத்தக்கதாகும்.

இலக்கிய வரிகள், சான்றோர்களின் பொன்மொழிகள், பழமொழிகள் என்றாற்போல் பாரதியாரின் கட்டுரைகளில் இடம் பெற்றிருக்கும் மேற்கோள்கள் பலப்பலவாகும். அவை அவரது பரந்து விரிந்த புலமையைப் பறை சாற்றி நிற்கின்றன.

29. பாரதி தரிசனம் (இரண்டாம் பாகம்) ப196

30. பாரதியார் கட்டுரைகள், ப188

31. புதுமைப்பித்தன், புதிய ஒளி ப 177

பொருந்திய மேற்கோள்களுடன் கூடிய அவரது நடைக்கு இரு சான்றுகள் வருமாறு:

1. 'போனது போகட்டும், இனிமேலாயினும் புத்தியாய் பிழை மனமே' என்று ஒரு பண்டாரப் பாட்டு உண்டு. அது போலே, நடந்ததெல்லாம் நடந்து போய் விட்டது.

இனி மேலாயினும் ஹிந்துக்கள் தம்மை மதிப்புடையோராகச் செய்து கொள்ள வழி தேட வேண்டும். '32

2. 'தமிழா, ஜாதி வேற்றுமைகளை வளர்க்காதே. 'ஜாதி யிரண்டொழிய வேறில்லை' என்ற பழந்தமிழ் வாக்கியத்தை வேதமாகக் கொள். '38

அடுக்கிக் கூறுதல்

எதையும் மூன்று அல்லது நான்கு முறை அடுக்கிக்கூறுவதிலே பாரதியாருக்கு விருப்பம் மிகுதி. ஒரு கருத்தை அழுத்திக் கூறும் போதும், வலியுறுத்திச் சொல்லும் போதும் அவர் இவ்வுத்தியைக் கையாண்டு எழுதுவார். அவரது கவிதை, கதை கட்டுரை ஆகிய மூன்று இலக்கிய வடிவங்களிலும் இவ்வுத்தி யின் செல்வாக்கினை நாம் காண முடியும். சில சான்றுகள் வருமாறு:

கவிதைகளிலிருந்து

1. 'எத்தனை கோடி யின்பம் வைத்தாய்—எங்கள் இறைவா! இறைவா! இறைவா!',

2. 'அச்சமில்லை அச்சமில்லை அச்சமென்ப தில்லையே' 34

கதைகளிலிருந்து

1. கண்ணே, நீ எதற்கும் எதற்கும் எதற்கும் கவலைப் படாதே.

32. பாரதியார் கட்டுரைகள் பக் 348-349

33. பாரதியார் கட்டுரைகள் பக் 199,

34. பாரதியார் கவிதைகள் பக், 60, 98.

கவலைப்படாதிருத்தலே முக்தி. கவலைப்படாதிருந்தால் இவ்வுலகத்தில் எந்த நோயும் வராது'

2. ஓம், ஓம், ஓம் என்று கடல் ஒலிக்குது.³⁵

கட்டுரைகளிலிருந்து

1. உன் செயலால் பாரத மாதா முன் போல் உலகத்திற்குத் திலகமாய் ஜ்வலிக்க வேண்டும். இந்தக் கொள்கைகளைக் கைவிடாதே. கைவிடாதே. கைவிடாதே. முக்காலும் சொன்னோம்.'

2. ஆனாலும் ஆனாலும் ஆனாலும் தமிழ்நாட்டு ஸ்திரீகளின் ஸங்கீதத்தைநாம் புகழாதிருத்தலாகாது.'³⁶

தன் வெளிப்பாடு

எழுத்தாளர் ஒவ்வொருவருக்கும் வாழ்க்கையில், சில கொள்கைகளும் குறிக்கோள்களும், கனவுகளும் கற்பனைகளும், ஆசைகளும் ஏக்கங்களும், பழக்க வழக்கங்களும் இருக்கும். அவை அவர்களின் படைப்புக்களில் எவ்வாறேனும் இடம் பெற்று விடும். அவற்றின் வெளிப்பாடு கதை, கவிதை இரண்டையும் விட கட்டுரைகளில் மிகுதியாக இருக்கும்.

எனக்கோ ஸம்ஸ்கிருதம் பேசத் தெரியாது. பிறர் பேசினால் அர்த்தமாகும்'³⁷ என்றும், 'எனக்கு இரவில் தூக்கம் விழிப்பது கொஞ்சம் சிரமம்'³⁸ என்றும், 'தெய்வத்தை எதிர்த்துச் செல்வம் தேடுதல் தீமை என்பதை நான் ஒப்புக்கொள்ளுகிறேன். ஆனால் தெய்வத்தை நம்பி உடனே செல்வம் சேர்க்க வேண்டும். இது என்னுடைய கொள்கை'³⁹ என்றும் பாரதியார் கட்டுரைகளில் இடம்பெற்றிருக்கும் பகுதிகள் இவ்வகையில் குறிப்பிடத்தக்கவை.

35. பாரதியார் கதைகள், பக் 239 303.

36. பாரதியார் கட்டுரைகள், பக் 121, 279

37. பாரதியார் கட்டுரைகள், ப 3

38. பாரதியார் கட்டுரைகள், ப 9

39. பாரதியார் கட்டுரைகள் ப 41

பாரதியாருக்கு நூறு ஆண்டு வாழ வேண்டும், செல்ல வளத் தோடு வாழ வேண்டும் என்ற இரண்டு பெரிய ஆசைகள்— பேராசைகள் அல்ல—இருந்தன. இவ்ஆசைகளின் வெளிப்பாட்டை அவரது படைப்புக்களில் பரவலாகக் காணலாம். அவர் 'கனக்கும் செல்வம், நூறு வயது 'இரண்டையும் தருமாறு விநாயகப் பெருமானிடம் வேண்டுகின்றார்: 'அட்டா; மிகுந்த செல்வம் இல்லாததனால் உலகத்தில் பலவிதமாகிய இழிவான இன்பங்கள் மட்டுமல்ல—உயர்ந்த இன்பங்கள் கூடப் பெறுவதற்குத் தடை ஏற்படுகிறதே! என்று ஞானாதத்தில் செல்வத்தின் அருமைப் பாட்டைப் புதிய கோணத்தில் புலப்படுத்துகின்றார்; நூறு வயதுண்டு என்பதேனும் நல்ல நிச்சயமாக இருந்தால் குற்றமில்லை, நூறு வருஷங்களில் எவ்வளவோ காரியம் முடித்துவிடலாம்' எனக் கட்டுரை ஒன்றில் எழுதுகின்றார்.

முடிவுரை

அருமை, எளிமை, அழகு, உணர்ச்சி, வேகம், உயிரோட்டம், புரட்சி, புதுமை, தெளிவு ஆகிய பண்புகளைப் பாரதியாரின் கவிதை நடையில் காண்பது போலவே, அவரது கட்டுரை நடையிலும் காண்கிறோம். 'பாரதியாரின் கவிதைகளிலே எந்தகைய ஆவேசத்தை, அறிவுத் தெளிவை, முற்போக்குக் கருத்தை சமய உணர்வை, சர்வ தேச ஞானத்தை நம்மால் காண முடிகின்றதோ, அவ்வளவுக்கு உரைநடைக் கட்டுரைகளிலேயும் அவையனைத்தையும் காணமுடிகின்றது'⁴⁰ எனப் பாரதியாரின் கட்டுரை நலம் குறித்துக் கருத்துரைக்கின்றார் சிலம்புச் செல்வர் ம. பொ. சிவஞானம். பாரதியின் உரைநடை இலக்கியங்களுள் அவருடைய கட்டுரைகளுக்குத் தனியிட முண்டு. அவை அரவியல், சமூகம், கலை, தத்துவம் முதலான பலவகைப்பட்ட பொருள்களையும் தழுவி அமைந்திருப்பதால் பாரதியின் ஆளுமை, தனித்தன்மை, அறிவு, இலக்கியப்பயிற்சி முதலியவற்றை அவை வாயிலாக நன்கு கண்டு கொள்ள இயல்கின்றது. குறிப்பாக, பாரதியின் கட்டுரைகளின் அமைப்

பும், அவற்றில் காணப்படும் தெளிவும், அவற்றைத் தமிழ் வசன இலக்கியத்தில் முதலிடத்தில் நிறுத்துகின்றன⁴¹ எனப் பாரதியின் பேர்த்தி எஸ் விஜயபாரதி கூறுவதும் இங்கே நினைவு கூரத்தக்கதாகும். சுருங்கக் கூறின் வல்லிக் கண்ணன் கூறுவது போல், 'பாரதியாரின் கட்டுரைகள் அனைத்தும் அவர் ஒரு சுயசிந்தனையாளர், உலகப் பொது நோக்குடன் வாழ்க்கை மற்றும் சமூகப் பிரச்னைகளைச் சிந்தித்தவர், மனித குல நலத்தில் நாட்டம் கொண்டவர், பழமைச் சிறப்புக்களைப் போற்றியதோடு புதுமைக் கருத்துக்களைப் பரப்புவதில் தீவிர வேகம் காட்டியவர் என்பதை அறிவுறுத்துகின்றன.'⁴²

41, எஸ். விஜயபாரதி, மகாகவி பாரதி-ஒரு நிறுநாய்வு' ப. 229.

42, சிற்பி (தொகுப்பாசிரியர்), மகாகவி பாரதி - மதிப்பீடுகள், பக்கம் குறிப்பிடப் படவில்லை.

அண்ணாவின் திரை உரையாடல்கள்

பேராசிரியர் மீரா

அரசியல்வாதியான அண்ணா பத்திரிகை உலகிலும் இலக்கிய உலகிலும் நன்கு அறிமுகமான பின்னர் நாடகஉலகிலும் திரை உலகிலும் அடி எடுத்துவைத்தார்.

‘சந்திரோதயம்’ சிவாஜி கண்ட இந்து சாம்ராஜ்யம் போன்ற நாடகங்கள் மூலம் தமிழ் இளைஞர்களின் இதயங்களைக் கொள்ளை கொண்டிருந்த அண்ணாவை முதன் முதலில் திரைஉலகுக்கு அறிமுகப்படுத்தியவர் கலைவாணர் என். எஸ். கிருஷ்ணன்.

பாகவதருடன் ஒரு வழக்கில் சம்பந்தப்பட்டு சிறை சென்று திரும்பிய என். எஸ். கிருஷ்ணன், மேடையில் நடிப்பதற்காக அண்ணாவிடம் எழுதிவாங்கிய நாடகம் ‘நல்லதம்பி’. எனினும் அது மேடை ஏறாமல் நேரடியாகத் திரைப்படமானது.

நல்லதம்பி ஒரு கிராமத்து வாலிபன். ஒரு நிலக்கிழாரின் பெருஞ் செல்வத்துக்கும் நவநாகரிக மோகத்தில் மூழ்கியிருக்கும் அவரது ஒரே மகளுக்கும் நிலக்கிழார் எழுதி வைத்த உயிலின்படி உரியவன் ஆகிறான். மாளிகை வாசியானாலும் அவன் மண் குடிசைகளைப் பற்றியே சிந்திக்கிறான். ஏழைகளின் துயர்துடைக்கத் துடிக்கிறான். உழுவவர்க்கு நிலங்களை வழங்குகிறான். குழந்தைகளுக்குப் பள்ளிக்கூடம்

கட்டிக் கொடுக்கிறான். இல்லாதவர்களுக்குத் தன் வீட்டில் ஏராளமாக உள்ள சேலை துணிமணிகளை அள்ளித்தருகிறான். கடைசியில் தன் கிராமத்துக் காதலியை அடைகிறான்.

அந்த நாட்களில், 'சிவாஜி கண்ட இந்து சாப்ராஜ்யம்' போன்ற அண்ணாவின் நாடகங்களைப் பார்த்தவர்களுக்கு நல்லதம்பி திரைப்படம் வித்தியாசமாகத் தென்பட்டிருக்கும்; காரணம் அதில் இன உணர்ச்சியைத் தூண்டும் கதை அமைப்போ சனங்களுக்கும் வசனங்களோ இல்லை.

என். எஸ். கிருஷ்ணன் கதாநாயகனாக நடித்ததாலோ என்னவோ நல்லதம்பியில் சிந்தனையும் சிரிப்பும் கலந்த உரையாடல்களே அதிகம் இடம் பெற்றிருந்தன. நாடு விடுதலை பெற்ற நேரம் என்பதாலோ என்னவோ சுதந்திர இந்தியாவுக்குத் தேவையான சமீன் ஒழிப்பு, சாதி ஒழிப்பு, மது விலக்கு, சமதர்மம் ஆகிய கருத்துக்களே முக்கிய இடம் பெற்றிருந்தன. சுருங்கச் சொன்னால் நல்லதம்பியில் காந்திய வாசனை கமழ்ந்தது.

அண்ணாவுக்குப் பெரிதும் புகழ் தேடித்தந்த திரைப்படம் 'வேலைக்காரி'. இளங்கோவனின் 'கண்ணகி'க்குப் பிறகு தமிழ்த்திரை உலகில் ஒரு திருப்பத்தை—வசனப்புரட்சியை—ஏற்படுத்திய பெருமை வேலைக்காரிக்கு உண்டு. சுவரொட்டிகளில் இயக்குநர், தயாரிப்பாளர் பெயர்களை அச்சிட்ட திரைப்பட உலகம் கதை வசனகர்த்தா பெயரையும் சேர்த்து அச்சிடத் தொடங்கியதும், பாட்டுப் புத்தகங்களை மட்டும் வெளியிட்டுக் கொண்டிருந்த திரைப்பட உலகம் கதை வசனப் புத்தகங்களை வெளியிடத் தொடங்கியதும் வேலைக்காரிக்குப் பிறகுதான்.

தமிழ்நாட்டின் பல ஊர்களிலும் மேடையேறிய பிறகே வேலைக்காரி திரைப்படமாகியது. நாடகத்தை அப்படியே படம் எடுத்தால் வெற்றிகரமாய் அமையாது என்பதை வேலைக்காரி'யின் இயக்குநர் ஏ.எஸ்.ஏ. சாமி அண்ணா

விடம் கூறினாராம். அதற்குப் பிறகு அண்ணா திரைப் படத்துக்காக மாறுதல்கள் பல செய்து உரையாடல் எழுதினாராம். ஆறு இரவுகளில் 1500 பக்கங்கள் எழுதி முடித்தாராம். அதை அப்படியே படமாக்கியிருந்தால் எத்தனை மணிநேரம் ஓடுமோ?

டி.எஸ். எலியட் எழுதிய The Waste Land என்ற மிகமிக நீண்ட கவிதையை அமெரிக்கக் கவிஞன் எஸ்ரா பவுண்டு படித்துப் பாடித்துவிட்டு பல இடங்களை நீக்கியிருக்கிறான் வெட்டி எறிந்திருக்கிறான். எஸ்ரா பவுண்டின் கைபட்ட அந்தக் கவிதை பின்னால் நோபல் பரிசு பெற்றது.

அதேபோல் 1500 பக்க வசனங்களில்—படத்திற்குப் பொருத்தமான—தேவையான பகுதிகளைத் தவிர பிறபகுதிகளை இயக்குநர் வெட்டி எறிந்து விடலாம் என்று அண்ணாவே அனுமதி அளித்திருந்தாராம்.

இயக்குநருக்கு அண்ணா அளித்த உரிமை, வேலைக்காரிக்கு மாபெரும் வெற்றியை ஈட்டித்தந்தது.

இதற்குப் பிறகு அண்ணாவைத் திரை உலகம் சிக்கெனப் பிடித்துக் கொண்டது.

மாலை மயங்கியது முதல் பொழுது விடியும் வரை ஒரு வீட்டில் நடைபெறும் நிகழ்ச்சிகளை வைத்து ஒரேஇரவில் எழுதப்பட்ட 'ஓர் இரவும்' ஐரோப்பிய வரலாற்றில் மதவாதிகளிடையே புரட்சி செய்த மார்ட்டின் லூதரை மதிவாணராக்கி எழுதிய சொர்க்க வாசலும் அண்ணாவுக்கு செல்வாக்குப் பெற்றுத் தந்த படங்கள்.

இவை தவிர அண்ணா திரை உரையாடல்கள் எழுதிய படங்கள் 'காதல் ஜோதி' 'எதையும் தாங்கும் இதயம்' 'நல்லவன் வாழ்வான்' ஆகியவை.

□

அண்ணாவின் திரைப்படக்கதையிலோ கருத்திலோ பெரிய புரட்சி ஏதும் இல்லை என்பவர்கள்கூட அண்ணாவின் தமிழ்

வசனத்தில் உயிர் இருக்கிறது என்று ஒப்புக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

‘என் தமிழர் படமெடுக்க ஆரம்பஞ் செய்தார்

... ..

ஒன்றேனும் தமிழருமை உணர்த்துவதாய் இல்லை

ஒன்றேனும் உயர் நோக்கம் அமைந்தது வாய்

இல்லை’

என்று பரதிதாசன் அன்றைய தமிழ்த்திரைப்படம் பற்றி விமர்சனம் செய்தார்.

தேவலீலைகள், அவதார மகிமைகள், அடியவரின் பக்திப் பரவசங்கள், பத்தினிகளுக்கு நேரும் சோதனைகள், வேதனைகள் — இவற்றையே பார்த்துப் பழக்கப்பட்ட கண்களுக்கு அண்ணாவின் சாதாரண சமூகக்கதை கூட அதிசயமாய்த் திகழ்ந்தது.

‘பிரபோ ஸ்வாமி நாதா’ என்றவசனங்களைக் கேட்டுப்புளிந்த காதுகளுக்கு அண்ணாவின் தமிழ் தேனாய் இனித்தது.

வெண்பாவுக்குப் புகழேந்தி, விருத்தம் என்னும் ஒண்பாவுக்குக் கம்பன் என்பதைப் போல ஒரு காலத்தில் அடுக்குமொழிக்கு அண்ணா என்று சொல்வதுண்டு.

பேச்சில் மட்டுமல்ல, திரைஉரையாடல்களிலும் அண்ணா அடுக்கு மொழியைப் புகுத்தி அழகு பார்த்தார்.

வேலைக்காரியில் வேலைக்காரி அமிர்தத்திடம் பரமானந்தம் ஆசை வெறியில் அடுக்காத மொழிகளை அள்ளி வீசுகிறான். அப்போது அவன் ‘வேலம் நானொரு வேலைக்காரி’ என்கிறான். பரமானந்தம் விடவில்லை. ‘பூவிறநால் பூக்காரி, பிச்சை எடுத்தால் பிச்சைக்காரி, சிங்காரித்துக் கொண்டால் சிங்காரி’ நீ வேலை செய்கிறாய்; அதனால் வேலைக்காரி’ என்று அடுக்குகிறான்.

அண்ணனுக்கு இளையவன் தம்பி, அக்காவுக்கு இளையவள் தங்கை என்பதைப்போல் ‘இந்தவசனத்தில் என்ன புதுமை

இருக்கிறது, என்று அண்ணாவின் அடுக்கு மொழியைப் பரிகசித்தவர்கள் உண்டு. ஆனாலும் ஒன்றுமில்லாமல் ஏதோ பெரிதாய்க் கண்டு பிடித்துச் சொல்வதைப்போல் ஒன்று மில்லாததை வைத்து ஒகோவென்று பேசும் ஒரு பாத்திரத் துக்கு இதைக்காட்டிலும் ஏற்ற உரையாடல் எப்படிஎழுதுவது என்று கேட்கத் தோன்றுகிறது.

□

கருத்துக்களை அழுத்தமாகத் தெரிவிப்பதற்காகப் பயனிலையை முதலிலும் எழுவாய் செயப்படு பொருள்களைப் பின்னரும் வைத்து எழுதுவது கவிஞர்களுக்குரிய கலைத் தொழில். 'கண்டனன் கற்பினுக்கணியைக் கண்களால்' என்று கம்பன் பாடும்போது அந்தத் தொழில் நேர்த்தியைக் கண்டு மயங்குகிறோம். அண்ணாவின் உரையாடல்களிலும் இந்தக் கம்ப நாடகம் தலை காட்டுகிறது.

“கவிஞன் என்ன கனல்கக்கும் கண்களுடன் கரத்தில் கட்டாரியுடன் வந்திருக்கிறானே என்று எண்ணுகிறாயா காவலனே!

என்று 'சொர்க்க வாசலில்' மதிவாணன் வேந்தன் வெற்றி வேலனிடம் பேசத் தொடங்குகிறான். இங்கே ககரம் அடுக்கப் படுவதும் எழுவாய் பயனிலை செயப்படுபொருள் இடப்பெயர்ச்சி செய்வதும் அழகாகவே இருக்கின்றன.

'காமெரா'தான் பேச வேண்டும் என்றும் பாத்திரங்கள் அதற்குத் துணையாக அளவாக மிகக்குறைவாகப் பேசவேண்டும் என்றும் நம் திரைப்பட உலகம் தாமதமாகக் கண்டுபிடித்திருக்கிறது. இப்போது கூடியமட்டிலும் நீண்ட உரையாடல்கள் ஒதுக்கப்படுகின்றன.

அண்ணாவின் வசனயுகத்தில் எவ்வளவு நீளமாக உரையாடல் இருக்கிறதோ அவ்வளவு வரவேற்பும் பாராட்டும்பெறும். அந்த யுகதர்மத்துக்கேற்ப அண்ணா நீண்ட உரையாடல்களை எழுதினார். தடிப்பிசைப்புலவர் கே.ஆர் இராமசாமி

மூச்சுவிடாமல் வேலைக்காரியிலும், சொர்க்கவாசலிலும் அந்த உரையாடல்களைப் பேசினார்.

நீளமாக இருந்தாலும் அண்ணாவின் உரையாடல்கள் எளிமைக் கோலம்பூண்டிருந்தன. சிறுசிறுசொற்றொடர்களாய் அமைந்து சிந்தையைக் கவர்ந்திழுத்தன.

“தாயே! இதோ பார் என்னை! ஏழையைப்பார். உழைத்து உழைத்து உருக்குலைந்து போன என்னைப்பார்! உன்னையன்றி வேறு கதியின்றி மோசம் போன என்னைப்பார். நான் என்ன செய்தேன் உனக்கு கேடு? ஆயிரம் கண்ணுடையாள் என்று அர்ச்சிக்கிறார்களே அதில் ஒரு கண்ணால் பார்க்கக்கூடாதா இந்த ஏழைபடும் அவதியை”
... .. கடன்பட்டேன், கல்லுடைத் தேன், மூட்டை சுமந்தேன். வண்டி இழுத்தேன். நான் பாடுபட்ட பணத்தை என் சகவாழ்வின்கா செலவிட்டேன். இல்லை! சூடம் வாங்க்னேன். மாலையிட்டேன். உனக்குப் படையல் படைத் தேன். என்பக்தியில் என்ன தவறு கண்டாய், சொல்!”

இந்த வசனம் முடியவில்லை; இன்னும் இரண்டு பக்கம் தொடர்கிறது.

“வறண்ட தலை, இருண்ட விழி, உலர்ந்த உதடு, சுருங்கிய முகம், காய்ந்த வயிறு, சோர்ந்த உடலம், ஓட்டைக்குடிசை. உன் ஆட்சியிலே காணக்கிடக்கும் காட்சிகள்”.

—சொர்க்கவாசலில் கொடுங்கோலன் வெற்றிவேலனை நோக்கிக் கவிஞன் மதிவாணன் கோபத்தோடு பேசுவதில் ஒரு சிறு பகுதி இது.

இதில் உள்ள ஒவ்வொரு வார்த்தையும் ஏழ்மையை எளிமையாய் ஒவியம் தீட்டிக்காட்டுகிறது.

‘கத்தியைத் தீட்டினாயே ஒழிய உன் புத்தியைத் தீட்டவில்லை’

‘எதையும் தாங்கும் இதயம் வேண்டும்’

‘இரும்புப் பெட்டிக்கும் இதயத்துக்கும் ஈஸ் வரன் சம்பந்தம் வைப்பதில்லை’

‘சட்டம் ஒரு இருட்டறை; அதிலே வக்கீலின் வாதம் ஓர்விளக்கு. ஏழையால் அந்தப் பிரகாசமான விளக்கைப் பெற முடியாது’.

இவையெல்லாம் அண்ணாவின் திரை உரையாடல் வரிகள். இவை ஒவ்வொன்றும் பொன்மொழியைப் போல் இதயத்தில் குடிபுகுந்து விரிகின்றன.

Dictionary of Thoughts என்னும் தொகுப்பில் உலக மேதைகளின் உயர்ந்த சிந்தனைகள் ஒருங்கே திரட்டப்பட்டுள்ளன. அத்தொகுதியைப் புரட்டினால் எதைப்பற்றியும் தெளிவான விளக்கம் பெறலாம். ஆயிரம் பக்கங்களுக்கு மேல் உள்ள அத்தொகுதியில் தமிழ் அறிஞர் ஒருவரின் சிந்தனை விளக்கம் இடம் பெறவில்லை. இது தொகுத்தவரின் குறையே தவிர நம் புலவர்களிடமோ அறிஞர்களிடமோ அந்தச் சிந்தனைவளம் இல்லாமல் இல்லை.

உரையாசிரியர் இளம்பூரணர் ‘பாத்தையர்’ யார் என்பதற்கு விளக்கம் தருகிறார்:

‘அவர் ஆடலும் பாடலும் வல்லவராகி, அழகும் இளமையும் காட்டி இன்பமும் பொருளும் வெஃகி ஒருவர் மட்டும் தங்காதார்’.

இதே போல் அண்ணாவும் ‘துறவி’ யார் என்று சொர்க்க வாசலில் விளக்கிச் சொல்கிறார்.

‘பற்றற்று, பசித்தால் புசித்து, வியர்த்தால்குளித்து நிழல்கண்டால் படுத்து செம்பொன்னும் ஓடும் ஒன்றெனக் கண்டுள்ளவர்களே துறவி’.

பேச்சு மொழிக்கும் எழுத்து மொழிக்கும் இடைவெளி சிறிதாக இருக்க வேண்டும், வழக்கிலுள்ள சொற்களைப் பயன்படுத்த வேண்டும் என்னும் ரகசியம் அண்ணாவுக்குத் தெரிந்திருந்தது. அதனால் தான், பாரதி பாரதிதாசனைப் போல் பாமரர்களும் புரிந்து கொள்ளக்கூடிய எளிய தமிழை எப்போதும் கையாண்டார்.

ஒரு பாத்திரம் பேசும் வார்த்தையையோ கருத்தையோ வைத்து மற்றொரு பாத்திரம் பேசி முடிப்பது ஆஸ்கார் ஒயில்டு என்ற ஆங்கில எழுத்தாளன் பாணி. அண்ணாவின் உரையாடல்களிலும் அந்த பாணி இல்லாமல் இல்லை.

வேலைக்காரி அமிர்த்ததிடம் தன் மீது ஆசை இருக்கிறதா என்று வேதாசலமுதலியாரின் மகன் மூர்த்தி கேட்கிறான். அவன்மீது அவளுக்கும் காதல்தான். ஆனால் அவள் நேரடியாகப் பதில் சொல்லாமல் சுற்றி வளைத்துப் பேசுகிறாள். பொறுமையிழக்கும் மூர்த்தி,

“அமிர்தம் நீ குடத்தைத் தூக்கிக்கிட்டு வளைந்து வளைந்து நடப்பாயே, அது மாதிரி வளைந்து வளைந்து பேசுற”

என்கிறான்,

“பாரத்தைச் சுமக்க முடியாமல்தான் அப்படி நடக்கிறேன்; அதே போல் நெஞ்சிலேயும் பாரம் இருந்தா நாக்கு வளையத்தானே செய்யும்”

இது அமிர்த்ததின் பதில். கேள்வியும் பதிலும் கச்சியதமாய் ஒன்றோடொன்று பின்னிப்பிணைந்து உறவாடுகின்றன.

அமிர்தம் மூர்த்தியிடம் தன் காதலை வெளிப்படுத்தும் வேறொரு கட்டம்:

“எனக்கு மட்டும் உங்கமேலே ஆசையில்லேண்ணா சொன்னேன். உங்க துணிகளைத் துவைக்கும் போது ஒரு ஆனந்தம், உங்களுக்காக கடைக்குச் செல்லும் போது ஒரு சந்தோஷம். உங்களைக் கூப்பிடச்

சொன்னால் கூத்தாடுவேன் உங்களுக்காக நான் எவ்வளவு வேலை செய்தாலும் அலுப்பே தோன்றாது ஆனால் நீங்க என்னைக் கல்யாணம் செய்து கொள்வத இந்தப் பூமி ஏற்குமா”.

இங்கே உன்னதமான காதல் ஒரு தேவகானம் போல் ஒலிக்கிறது. இங்கே எந்தப்புனைந்துரையும் இல்லை. இங்கேநிலா, அல்லி, சூரியன், தாமரை இவற்றிற்கு வேலை இல்லை. அமிர்தம் ஒரு வேலைக்காரி; அந்தப் பாத்திரத்தின் இயல்புக்கேற்ப உரையாடல் அமைந்திருக்கிறது:

□

உவமைகளையும் உருவங்களையும் கூட அண்ணா பாத்திரங்களுக்கேற்பவே பயன்படுத்துகிறார்

சொர்க்க வாசலில் பாவமன்னிப்புச்சீட்டு என்ற பெயரில் மக்களைக் கொள்ளையடிக்கும் அருமறையானந்தருக்கு உடந்தையாக இருக்க மறுக்கிறான் மதிவாணன். சொர்க்க வாசல் திறப்பு விழாவில் மன்னர் வற்புறுத்தியும் பாட மறுக்கிறான்.

“முடியாது வேந்தே; மான் இரத்தம் குடிக்காது வேங்கை போல”

பாடமறுப்பதால் அவனை நாத்திகன் என்று மன்னனும் மடாதிபதியும் குற்றம் சாட்டுகிறார்கள்.

“நல்லறிவை நாத்திகம் என்றீர், வெண்ணெய்க்கும் சுண்ணாம்புக்கும் வித்தியாசம் தெரியாத குருடரைப் போல”

என்று பதிலுரைக்கிறான் மதிவாணன்.

இவை ஒரு கவிஞனின் பேச்சு நடைக்கேற்ற உவமைகள்.

‘ஓர் இரவில்’ திருடன் ரத்தினம் தன்னோடு சேரிப்பகுதியில் நடந்து வரும் டாக்டரிடம் சேரியில் வாழும் ஏழை உலகத்தையும் பங்களாவில் வாழும் பணக்கார உலகத்தையும் ஒப்பிட்டுப் பேசுகிறான்:

“இரண்டு உலகம் இருக்கு டாக்டர்
இரண்டு இருக்கு. ஒண்ணை ஒண்ணு கேலி செய்து
கிட்டு, விரோதிச்சிக்கிட்டு. காமம், குடி, களவு,
கொலை, கலகம் யாவும் இரண்டு உலகிலேயும்
உண்டு. உங்க உலகத்துச் சபாசாரம் வெளியே சுல
பத்திலே வராது. எங்க விஷயம் ஊர் பூரா பரவிடும்.
நாங்க மொந்தையிலே இருக்கிற கள்ளுமாதிரி...
பொங்கி வழியிறது. உங்க உலகத்துக் கெட்ட
நடவடிக்கை சீசாவிலே ஊத்தி அனுப்புற ஒசத்தி
சரக்குமாதிரி”.

ரத்தினம் தன் பழக்க வழக்கங்களுக் கேற்ப, வாழ்க்கை முறைக்
கேற்ப கொச்சையாக—அதே நேரத்தில் உண்மையாக
உவமை நயம் படப் பேசுகிறான்.

□

அண்ணாவின் உரையாடல்களில் நகைச்சுவைக்கும் குறை
வில்லை. வேலைக்காரியில் ஆனந்தன் கழுத்தில் கடன்காரன்
கத்தி வைக்கும் கட்டம்.

“இன்றைக்குக் காலையில்தானுங்க வச்சிருந்த
காசையெல்லாம் காளிக்குச் சுண்டல் செய்யக்
கொடுத்துட்டேனுங்க”

என்கிறான் ஆனந்தன்.

“என்னடா... நான் தந்த கடனைக் கேட்டுக்கிட்டே
இருக்கேன். நீ என்ன கிண்டலா பண்ணே? நடடா, நீ
வேலை செய்கிற இடத்துக்கு! உன் முதலாளிகிட்டே
சொல்லி உன் சம்பளத்திலேயிருந்து கொடுக்கிறதாக
இதிலே கையெழுத்துப் போடச் சொல்லுடா”

என்கிறான் கடன் கொடுத்தவன்.

“இன்னிக்குக் காலையில்தானுங்க என்னை
வேலைக்கு வேண்டாமனு துரத்திட்டாங்க”

இது ஆனந்தன் பதில்.

ஆனந்தன் தன் வேதனையில் மற்றவர்கள் விகடம் காண வைக்கிறான். இன்னொரு கட்டம். பெண் பார்க்கும் படலம், மாப்பிள்ளையின் வயதுபற்றிப் பெண் வீட்டில் பேச்சு நடக்கிறது.

“அவரா சொன்னாரு... மாப்பிள்ளைக்கு கொஞ்சம் வயசாயிருச்சி”

“அப்படி ஒண்ணும் வயசாயிடலிங்க”

“ஐம்பதுக்கு மேலே ஐந்தோ பத்தோதான் அதிகம் இருக்கும்”

“சரிதான்! போகிற வயசு”

ஐம்பதுக்கு மேலே எண்ணும் போதே நமக்கு அதிர்ச்சி! அதற்கும் மேலே ஐந்தோ பத்தோ அதிகமாம். போகிற வயசாம். போகிற போக்கில் அண்ணா நம்மைச் சிரிக்க வைக்கிறார்.

□

வாதத்திற்கு வாதம், தாக்குதலுக்குத் தாக்குதல் என்பதை Retort என்று ஆங்கிலத்தில் சொல்வதுண்டு. வழக்கு மன்றத்தில் வழக்கறிஞர்கள் ஒருவருக்கொருவர் மோதுவதைப்போல் பாத்திரங்களை மோதவிடும்போதும், ஏட்டிக்குப் போட்டி யாகப் பேசவிடும் போதும் விறுவிறுப்புமேவெகமும் உண்டாகும்.

வேலைக்காரி திரைப்படத்தில் இந்த உத்தி பொருத்தமாகப் பயன் படுத்தப்பட்டுள்ளது. வேலைக்காரி அமிர்த்தத்தைத் தன் மைத்துனன்பரமுதொட்டான் என்றும்வார்த்தையால் சுட்டான் என்றும் கேள்விப்படுகிறான் மூர்த்தி. மூர்த்தியின் கோபத்தைக் கிளற வேண்டுமென்றே பரமு அவளிடம் அப்படி நடந்து கொண்டிருக்கிறான். உண்மையில் அவனுக்கு அவள் மீது ஆசையில்லை. பரமுவைத் தனிமாக அழைத்து மூர்த்தி புத்தி சொல்லுகிறான். பரமுலோ அவள் என்ன வேலைக்காரிதானோ என்று ஏளனம் பேசிக் கோபத்தை மேலும் கிளறுகிறான்.

“பரமு! கேலி செய்ய வேண்டாம். கேள்இதை, அவள் உன்னை ஒரு துரும்பென மதிக்கிறாள்.” என்கிறான் மூர்த்தி.

“‘சிறுதுரும்பும் பல் குத்த உதவும் என்று நீ அவளுக்குச் சொல்வதுதானே’” என்று தன் மீது வீசப்பட்ட துரும்பை மிகவும் லாவகமாகக் கையில் பிடித்து சிலம்பாட்டம் ஆடுகிறான் பரமு. மூர்த்தி விடுவதாக இல்லை. மீண்டும் தன் காதலி மீது பழிமொழி வீசிய பரமுவை நோக்கி “உனக்குக் கிடைக்க மாட்டாள் அவள். கிட்டாதாயின் வெட்டென மற என்ற பழமொழி தெரியுமா உனக்கு” என்கிறான். பரமு சற்றும் சளைக்கவில்லை.

“அடிமேல் அடி வைத்தால் அம்மியும் நகரும் என்று மற்றொரு பழமொழி இருக்கின்றதே. அது தெரியுமா உனக்கு?” என்று கேட்கிறான். “இனி அந்தப் பழமொழிப்படி தான் நடக்க உத்தேசம்” என்று மூர்த்தி மோதுகிறான்.

□

அண்ணாவின் உரையாடல்களில் இப்படி எத்தனையோ அழகு கள் ஆட்சி செய்கின்றன. பழந்தமிழ் இலக்கியம் முதல் பாரதி தாசன் இலக்கியம் வரை படித்துச் சுவைத்த உள்ளம் அவர் உள்ளம். ஆதலால் இலக்கியக்காட்சி களையும் கவிதைவனப்பு களையும் தம் உரையாடல்களில் நளினமாக, நயமாக வெளிப் படுத்தியுள்ளார்.

“திரைப்படப் பாட்டும் பேச்சும் செய்பவர்
இருப்பிடம் என்றன் நூல்களின் இருப்பிடம்”

என்று பாரதிதாசன் தம்மைப்பற்றி பெருமிதத்தோடு ஒருமுறை பேசினார். அண்ணாவின் உரையாடல்களிலும் அவை அரியணை ஏறி அமாந்திருப்பதைக் காணமுடியும்.

“சாலையோரத்திலே சில லேலை நூதங்கள். அந்த லேலை யற்றதுகளில் மனத்திலே விபரீத எண்ணங்கள், லேந்தே!

இதுதான் காலக்குறி’’ என்று மதிவாணன் சொர்க்கவாசலில் அரசனை நோக்கி வீர உணர்ச்சியோடு பேசும் பேச்சு புரட்சிக்கவியில் உதாரன் பேசும் பேச்சை நினைவுபடுத்துகிறது.

‘‘வேஷமணியாத வேதாந்தி — மோடி செய்யாத மாது—ஜோடி இல்லாத மாடப்புறா—சேடிஇல்லாத ராஜகுமாரி இருக்க முடியாதாம்’’.

அண்ணாவின் இந்தப் பிரபலமான வேலைக்காரி வசனம்

‘‘பாடாத தேவீக்கள், உலவாத்தென்றல் பசியாத நல்வயிறு பார்த்ததுண்டோ?’’

என்ற பாரதிதாசனின் கவிதைவரிகளை நினைவுபடுத்தும்.

பாரதிதாசன் அண்ணாவைப் பாதித்ததைப் போலவே, அண்ணாவின் திரை உரையாடல்கள் பலரையும் பாதித்திருக்கின்றன என்று பட்டியல் போட்டுக் காட்டமுடியும். கலைஞர் மு.கருணாநிதி, ஏ.எஸ்.ஏ.சாமி, அரங்கண்ணல், சக்தி கிருஷ்ணசாமி ஏ.பி.நாகராஜன் போன்றோர் அந்தப் பட்டியலில் நிச்சயம் இடம் பெறுவர்.

□

கடைசியில் ஒரே ஒரு கேள்விக்கு மட்டும் சிறு பதில்...

‘‘அண்ணாவின் திரை உரையாடல்களில் அளவுக்கு அதிகமாய்ப் பிரச்சாரநெடி அடிக்கிறதே..... ஏன்?’’

உண்மைதான்...

அண்ணாவின் முதல் நாடகம் சந்திரோதயம். அது அப்பட்டமான பிரச்சார நாடகம் என்று டி.கே.எஸ்.சகோதரர்கள் நடிக்கமறுத்ததும் கூட உண்மைதான். குறிப்பிட்ட சில கொள்கைகளையும், கோட்பாடுகளையும் வலியுறுத்த நினைக்கும் எந்தக் கலைஞனின் எழுத்திலும் பிரச்சார வாடை இருக்கத்தான் செய்யும்.

சமுதாயசீர்த்திருத்தமே அண்ணாவின் அடிப்படை இலட்சியம். விஞ்ஞான யுகத்தில் வாழும் நாம் அந்த யுகத்துக்குரிய சமுதாய மாற்றத்தை வரவேற்கவேண்டாமா?

“இருபதாம் நூற்றாண்டு வாழ்க்கை வசதிகள் அவ்வளவும் ஒன்று விடாமல் அனுபவிக்கிறோம்.

சமுதாய அமைப்பு விக்கிரமதித்தன் காலத்ததாக இருப்பது பொருந்துமா? ஆட்டுக்குட்டியை ஏற்றிச் செல்வா ஆகாய விமானம்?”

என்று அண்ணா ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் கேட்டார்.

அண்ணா திரைப்பட உலகத்தில் நுழைந்த நேரம் அரசியல் விடுதலை கிடைத்த நேரம். பொருளாதார சமூக விடுதலைக் காக மக்கள் போராடத் தொடங்கிய நேரம்.

சாதிக்கொடுமை, மூடநம்பிக்கை, தீண்டாமை, ஏற்றத்தாழ்வு, பெண்ணடிமைத்தனம் போன்ற சீர்கேடுகள் மலிந்திருந்த நேரம். இந்தச் சீர்கேடுகளைக் களைவதே அண்ணாவின் திரைக்கதைகளின் — உரையாடல்களின் நோக்கமாய் அமைந்தது.

அந்த நோக்கமே அவருக்கு முக்கியம். எந்த இலட்சியவாதிக் கும் முக்கியம். கலையில் பிரச்சாரம் கூடாது என்பவர்கள் உண்மையில் சமூக மாற்றத்தை விரும்பாதவர்கள்; எந்த இலட்சியமும் இல்லாதவர்கள். ‘மிருத்யா’ என்ற மிருணாள் சென்னின் படத்தில் கடைசிக்காட்சி; அப்படத்தில் வரும் பழங் குடி மக்கள் — காலங்காலமாகப் போராடிக்கொண்டிருக்கும் மக்கள்—மெதுவாக எழுந்து நின்று கைகளை உயர்த்தி வானத் தை நோக்கிச் சூரியனை எட்டிப்பிடிப்பது போல் அமைக்கப் பட்ட கடைசிக்காட்சி. இக்காட்சியில் திரையின் அடிப்பகுதியி லிருந்து மேலே மெதுவாக “எழுந்து நில்லுங்கள்” என்ற வாசகம் தெரிய ஆரம்பிக்கிறது. படம் முடிந்து விட்டது என்று எழுந்துநிற்கும் மக்கள் அந்தவாசகத்தால் ஒரு புத்துணர்ச்சிக்கு

ஆட்படுகின்றனர். மிருணாள் சென்னிடம் ஒரு விமர்சகர், 'சுபம், வணக்கம்' என்று போடாமல் 'எழுந்து நில்லுங்கள்' என்று போடுவது ஏதோ பிரச்சாரம் செய்வது போல் உள்ளது என்றாராம். மிருணாள்சென் மறுக்கவில்லை.

அண்ணா தன்னை ஒரு பிரச்சாரகர் என்பதை மறுக்க வில்லை. கலை கலைக்காகவே என்ற வாதத்தை ஏற்க வில்லை. அதனால்தான் வேலைக்காரி திரைப்படம் முடியும் போது வேதாசல முதலியார் 'பணத்திமிரும் ஜாதித் திமிரும் ஒழிய வேண்டும் என்றும் 'ஒன்றே குலம் ஒருவனே தேவன்' என்றும் நாட்டு மக்களுக்கு உரைப்போம்'' என்கிறார்.

திரையிலும் எல்லா முகங்களும் மறைந்து 'ஒன்றே குலம் ஒருவனே தேவன்' என்ற திருமந்திர வாசகம் ஒலிவீசுகிறது.

